

ဂိုဏ်း

အိုလွန်းပုဂံတပေ

အတ္တအကျဉ်းသား

BURMESE
CLASSIC

KYAN HUNG
'83

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး
- အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး - ဒို့အရေး

ပြည်သူ့အဘောဇာ

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရစ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ဒိုင်မာသည့် ဝှံ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝှံ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးနစ် ဖိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံ တော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ပါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

စာရေးဆရာမကြီး ရီဂီဌေး
ထွက်ရှိပြီးသော ဂန္ထီရလုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁။ ပန်းဒဏ္ဍာရီ
- ၂။ စိတ်ထုပ်ရှားဖွယ် ဖန်ခွက်ကလေး
- ၃။ လူ့ရတနာသိုက်
- ၄။ မြွေဖြူတောင်ရှင်မ
- ၅။ နဂါးကိုးကောင်ဒေဝီ
- ၆။ ဘီလူးမျက်ရည်
- ၇။ မြစ်မီးရောင်ဂူနန်းရှင်
- ၈။ ကပ္ပတိန်ဇော်ထက်နှင့် ရုပ်ထုကမ္ဘာကျွန်း
- ၉။ အဏ္ဍဝါကျူရီးရှင်
- ၁၀။ ခြေရာတစ်ထောင်မောင်မဲခေါင်နှင့် မနုဿဝံပုလွေ
- ၁၁။ ကောသံဗြီမျက်ရှင်
- ၁၂။ တွံတေးတောကြီးစာနန်းမှ ဆေးရည်စိမ်မင်းသားလေး
- ၁၃။ စက္ကောမ မှတ်တမ်း
- ၁၄။ မော်ကင်းလိပ်ပြာ၏ လွမ်းသံစဉ်
- ၁၅။ မြောက်ကျွန်းသူ ပီခနောက်
- ၁၆။ အန္တရာယ်ချစ်သူ့ကေရီ
- ၁၇။ သွေးစက်သခင်
- ၁၈။ မြွေနတ်သမီး၏ သွေးစက်မျက်ရည်

၁၉။ နဂါးနက်ရေအိုင်

၂၀။ ယက္ခဉာဏ်နှင့် ပျောက်ဆုံးနေသောမြို့တော်

၂၁။ ဝိညာဉ်ခုနစ်ဖော်နှင့် လောကဓာတ်နတ်ဆိုး

၂၂။ မထီပုံရ၏ သွေးဝိညာဉ်

၂၃။ လှသောသမီး

၂၄။ ရေခဲတောင်ဝိညာဉ်နှင့် လူစွန့်စားရဲခေါင်

၂၅။ ပန်းဒါရူ၏ချစ်သူ

၂၆။ လူးရတ်နာသိုက်

၂၇။ စကြာနွယ်စဉ်အကျဉ်းသား

၂၈။ ကညင်ပင်ကွေ့ ကိုးလောင်းတွေ့

၂၉။ မြွေဖြူနန်းရှင်သခင်မ

၃၀။ ဝိညာဉ်ဖြူကျိန်စာနှင့် သွေးစွန်းသောပတ္တမြားကြီး

၃၁။ ဂုနန်းရှင်နှင့် မြစ်မီးကျွန်း

၃၂။ နက္ခတ္တဒေဝီနှင့် ပုတ္တကျိန်စာ

၃၃။ မာယာတမ္ဘေ့

၃၄။ ထူးခြားဖြစ်စဉ် ကျိုက်ထီးရိုးတစ်ခွင်

၃၅။ အတ္တအကျဉ်းသား

ယခုလ ထွက်ပြီ

ရီရီဌေး

အတ္တအကျဉ်းသား

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၁)

ပျေးစွန်းသောလက်

တစ်လုံးတစ်ခါ

လူ့ဘဝတွင် အင်မတန်ထူးခြားသော မယုကြည့်နိုင်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်တို့ ရှိကုန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် စက်ရှင်မင်းကြီးဘဝဖြင့် တာဝန်ထမ်းခဲ့ရာ တွင် အမှုပေါင်းများစွာကို စစ်ဆေးကာ အမိန့်ချခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် လက်ခံစစ်ဆေးသောအမှုများ၌ သက်သေထင်ရှားခြင်းမရှိသော ဘုရားခံများကို ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ပေးခဲ့သကဲ့သို့ အမှုထင်ရှား ဘာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများကို ထောင်ချ၍ ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းသို့ပို့၍ ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းအပြင် ရက်ရက် ခက်စက် လူသတ်မှုကျူးလွန်သူများကို ကြိုးမိန့်ပေးခြင်းတည်း။

ဧဟိယုန်းယုဉ်စာပေ

ဟူသော စက်တိုင်၌ အသက်တစ်ချောင်းကို ပေးလျှော်ခဲ့ရသည် အဖြစ်အပျက်များလည်းရှိသည်။

ထိုတရားခံများတွင် လူတန်းစားအမျိုးမျိုး ပါဝင်ခဲ့သည်။ အနိမ့်ဆုံးသော အောက်ခြေလူတန်းစားများ၊ လူလတ်တန်းစားနှင့် လူဂုံတန်အထက်တန်းစားများလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးသည် ၎င်းတတ်ကျွမ်းသည့် ဆေးပညာဖြင့် လူသားတို့၏ ရောဂါဝေဒနာများကို ကုသပေးခဲ့သကဲ့သို့ လူသားတို့၏ အမျိုးအမတ်ဆုံးအမြင့်မားဆုံးဖြစ်သော အသက်ကိုလည်း ကယ်တင်ပေးခဲ့သူများဖြစ်သည်။

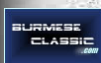
ထို့အတူ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် တတ်ကျွမ်းသည့်ဥပဒေပညာရပ်ဖြင့် လူသားအချင်းချင်းနှိပ်စက်သတ်ဖြတ်ကာ အန္တရာယ်တွင်းသို့ ပို့ပေးသူများကို ပြစ်ဒဏ်အလျောက် စီရင်ချက်ချကာ ဖြောင့်မတ်သောဥပဒေဘက်မှ ရပ်တည်၍ အကာအကွယ်ပေးခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဖြောင့်မတ်သော ဥပဒေဘက်တော်သားအဖြစ် ရပ်တည်ရင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ အမှုပေါင်းများစွာနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။

အမှုပေါင်းများစွာအနက် ယခု ကျွန်ုပ်တင်ပြမည့် ဤအမှုမှာ လွန်စွာထူးခြားသောအမှုဖြစ်ရုံမက အကွေ့အကောက် အလှည့်အပြောင်းအနေအထားများစွာဖြင့် ပညာရှင်များကိုယ်တိုင်ပင် ဝေခွဲဆုံးဖြတ်ရန် ခက်ခဲလှပေသည်။

သူသည် အလွန်ရိုးသားသော... အလွန်ပျော့ညံ့သော... အလွန်အင်အားချည့်နဲ့ကာ လူတကာနှင့်မယှဉ်ရဲလောက်အောင် လွန်စွာကြောက်ရွံ့တတ်သော သတ္တိနည်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုသူသည်... လွန်စွာကောက်ကျစ်သော... အလွန်သတ္တိကောင်းသော...

လွန်စွာ ခွန်အားပလအပြည့်ရှိသော မိုက်ရူးရဲဆန်သည့်သူလည်းဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားလှသောဆန့်ကျင်ဘက် အပြုအမူများဖြင့် ပေါင်းစပ်ထားသည့်အမှုကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မည်သို့မျှ မေ့ပျောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပေ။ ဤအမှုသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့

www.burmeseclassic.com

ဥပဒေပညာရှင်တစ်ဦး၏ ရင်ထဲ၌ တင်းကြပ်စွာခံစားခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု၌ သိစေလိုခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်ရင်ဖွင့် ရေးသားခဲ့ပါ သည်။

အချိန်ကား ...

မြန်မာနိုင်ငံတော်အား အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့ အုပ်စိုးခဲ့သည့်

(၁၉၄၀) ခုနှစ်ဝန်းကျင်...။

စက်ရှင်မင်းကြီးဦးဘခင်၏ရုံးတော်သို့ ယနေ့ရောက်ရှိ လာသောအမှုမှာ ကင်းဘဲ(လ်)လမ်းတွင် နေထိုင်သည့် ဓာတ်ပြား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးမြမောင် အသတ်ခံရသောအမှုဖြစ်သည်။ ထိုအမှုကို ကျူးလွန်သည်ဟု ယူဆခြင်းခံရသည့်တရားခံမှာ မင်းမောင်ဆိုသူ ဖြစ်ပေသည်။

“တရားခံ မင်းမောင်”

လူသတ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခြင်းခံရသည့် တရားခံဖြစ်သည်။

ဆိုယွန်းယုဉ်စာပေ

လူပုံပန်းက မပိန်လွန်း မဝလွန်း...။ အရပ်ကား ငါးပေ ဆယ်လက်မခန့်ရှိပြီး အသားဖြူဖြူ၊ လူပုံက အနည်းငယ်နွဲ့ပြီး မျက်နှာက ရိုးသားသည့်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်။

စက်ရှင်တရားသူကြီး ဦးဘခင်က မင်းမောင်ကို သေသေ ချာချာကြည့်လိုက်သည်။ သူတား အလွန်ပျော့ညံ့ပြီး လွန်စွာ ကြောက်တတ်ပုံရသည်ဟု မှတ်ထင်လိုက်သည်။ တရားခံဟု စွပ်စွဲထားရုံသာရှိသေးသဖြင့် အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် သူ့ကို စစ်ဆေးရပေမည်။

သူ့အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်ချက်ကား...။

မောင်မင်းမောင်သည် တေးရေးသမားဖြစ်ပြီး ၎င်းစပ်ဆို ထားသည့် တေးသီချင်းများကို ဓာတ်ပြားပိုင်ရှင်ထံသို့ လာရောက် ရောင်းချလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဓာတ်ပြားပိုင်ရှင် ဦးမြမောင်၏ အိမ်သို့ မကြာခဏလာရောက်တတ်သည်။

ဦးမြမောင်ကား စီးပွားရေးသမားပီပီ သူ့ထံမှ သီချင်းများ ကို ဝယ်ယူကာ ကိုမင်းမောင်အမည်ဖြင့် မထုတ်ပေးဘဲ တေးရေး နာမည်ကြီးဖြစ်သူ ကိုမိုးနောင်အမည်နှင့်သာ ဓာတ်ပြားထုတ်

ဆိုယွန်းယုဉ်စာပေ

ခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးမြမောင်နှင့် အချင်းများခဲ့ကြသည်။

“ဦးမြမောင် ... ကျွန်တော့်သီချင်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ကိုမိုးနောင်နာမည်တပ်ပြီး ဓာတ်ပြားထုတ်ရတာလဲ၊ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့၊ မင်းတို့က သီချင်းလေး ရေးပြီး ငါ့ကိုလာပေးတာနဲ့ ပိုက်ဆံကို လွယ်လွယ်ရတာ ငါက ဒီသီချင်းနဲ့ကိုက်မယ့် အဆိုတော်ရှာရ၊ အသံသွင်းရ၊ ဓာတ်ပြား ထုတ်ရနဲ့ ဘယ်လောက်အလုပ်ရှုပ်ရလဲ၊ ဓာတ်ပြားဖြစ်တော့လည်း မပြီးသေးဘူး၊ ဈေးကွက်တင်ပြီး ရောင်းရတယ်၊ အဲဒါလည်း လူမကြိုက်ရင် အရှုံးပေါ်မှာစိုးလို့ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ပဲလေ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘက်ကအရှုံးမပေါ်အောင်လို့ နာမည်ကြီးတေးရေးဆရာ၊ နာမည်ကြီးအဆိုကျော်နဲ့ သီဆိုပြီး ဓာတ်ပြားလုပ်ရတာပေါ့၊ ဒါမှဖြစ်မှာပေါ့၊ နာမည်

မရှိတဲ့တေးရေးဆရာတို့ အဆိုတော်တို့ကို ဘယ်ကုမ္ပဏီကမှ အရှုံးခံပြီး မထုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက အနုပညာကို ခုတုံးလုစိုပြီး စားတာပေါ့”

“မင်း ဘယ်လိုထင်ထင် ငါတို့ကုမ္ပဏီသာ အရှုံးပေါ်နေရင် ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ၊ ငါ့ဘက်ကိုလည်း ထည့်တွက်ကြည့်ဦးလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမြမောင်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ မူပိုင်ခွင့်ကိုဒီလိုကြီးပဲ အလွဲသုံးစားမလုပ်ပါနဲ့ ဒီလိုသာဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှိရင်းစွဲနာမည်လေးပါ ပျောက်သွားမှာပေါ့”

“အေးပါကွာ မင်းနာမည်လည်း မပျောက်ရအောင် ငါလည်း အရှုံးမပေါ်ရအောင် နောက်ထုတ်မယ့်ဓာတ်ပြားတွေထဲမှာ မင်းနာမည်နဲ့ ကိုမိုးနောင်နာမည် တစ်ဝက်စီထည့်ပေးမယ်။ ဒါဆိုရင် မင်းကျေနပ်မလား”

“အေးပေါ့ဗျာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်မျှရင် ကောင်းတာပေါ့”

၁၂ ၀ နိဗ္ဗာန်

“အေးပါကွာ၊ နောက်ဓာတ်ပြားတွေမှာ မင်းနာမည် တစ်ဝက်ထည့်ပေးပါမယ်လို့ ငါကတိပြုပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ...ဒါဆိုရော...ကျွန်တော့်စပ်ထားတဲ့ သီချင်းတွေ”

ဦးမြမောင်က ချောမော့ပြောဆိုသဖြင့် ကိုမင်းမောင် ကျေနပ်သွားကာ သူ့ရေးစပ်ထားသည့်တေးသီချင်းများကို ပေးလိုက်သည်။

ဦးမြမောင်ကလည်း သူ့အကြံနှင့်သူ...။

ကိုမင်းမောင်၏ သီချင်းစာသားလေးများမှာ အနုအလှ ဖြင့်တန်ဆာဆင်ထားသည်သာမက အချစ်ကို ခံ သးသူတိုင်း ရင်ထဲ စွဲညှိအောင်ရေးစပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ သီချင်းကောင်းရဖို့ ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ်မဟုတ်ချေ။ ကိုမိုးနောင်မှာ သီချင်းအပုဒ်ပေါင်းများစွာ ရေးစပ်ထားပြီးဖြစ်၍ သီချင်းစာသား များ ထပ်နေသဖြင့် တစ်ခါလာ မည်းပြာပုဆိုးဖြစ်နေသဖြင့် သူ့သီချင်းများမှာ ကိုမင်းမောင်သီချင်းလောက် စွဲဆောင်မှု မရှိချေ။

ဦးမြမောင်ကလည်း လူလည်တစ်ယောက်...။

အိုယွန်းယုဉ်စာပေ

သီချင်းကောင်းရေးတတ်သည့် ကိုမင်းမောင်၏ သီချင်း စာသားကို လက်မလွှတ်ချင်သလို ဓာတ်ပြားများများ ရောင်းချရန် အတွက် တေးရေး ကိုမိုးနောင်အမည်ကို တပ်ခဲ့သည်။

ကိုမင်းမောင်လာတိုင်း ငွေကြေးအနည်းငယ်ပေးကာ ချောမော့၍ ပြန်လွှတ်ခဲ့သည်။ ထိုတစ်နေ့...။

ပန်းခြံထဲတွင် သစ်ပင်များပေါင်းသင်နေသောမာလီက အိမ်ပေါ်သို့ အမှတ်မထင်လှမ်းကြည့်ရာမှ မှန်ပြတင်းပေါက်အနီး၌ လူနှစ်ယောက် လုံးထွေးနေသည့်သဏ္ဍာန်ကို မသဲမကွဲ မြင်လိုက် ရာ...

“ဟာ...အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး”

ဟုတွေးထင်ပြီး ကြည့်နေစဉ်...

“အား”

“ဒုန်း”

ဟူသော လဲကျသည့်အသံများကြားသဖြင့် အိမ်ပေါ် ထပ်သို့ အပြေးလာကြည့်လိုက်ရာ အခန်းတွင်းမှ လူတစ်ယောက် နှိပ်ခနဲပြေးထွက်သွားသည်ကို မသဲမကွဲ မြင်လိုက်ရသည်။

အိုယွန်းယုဉ်စာပေ

ထိုနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ...

“ဟာ...ဦးမြမောင်ကြီး သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေပါလား”

ဓားဒဏ်ရာများစွာဖြင့် သွေးအိုင်ထဲ၌ လဲကျနေသည့် ဦးမြမောင်ကိုတွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ မာလီကြီးမှာ ကြောက်လန့်သွားပြီး...

“ဒါဆိုရင် ဦးမြမောင်ကြီးကို ဘယ်သူများဓားနဲ့ထိုးသွားသလဲ မသိဘူး၊ ပုလိပ်သွားခေါ်မှပဲ”

မာလီကြီးသည် အိမ်နှင့်မဝေးသည့် ပုလိပ်စခန်းသို့သွားရောက်ကာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။

ပုလိပ်များရောက်လာပြီး ဦးမြမောင်အား စစ်ဆေးကြည့်ရာ...

“ဦးမြမောင် အသက်မရှိတော့ဘူး အင်စပက်တော်”

“ဓားချက်ကလည်း မနည်းပါလား”

အင်စပက်တော် ဦးလှမြင့်က သေဆုံးသူဦးမြမောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ရရှိထားသည့် ဓားချက်များကို စစ်ဆေးနေခဲ့သည်။

“မျက်နှာမှာ ပွန်းပဲ့မြတ်ရှု၊ နောက် ရင်အုံမှာ ဓားမြှောင်အနီးလန်း၊ လက်ယာဘက်လက်မှာ ပြတ်ရှုကြီးတစ်ခု၊ လက်ဝဲဘက်လက်မှာ ပြတ်ရှုဒဏ်ရာငယ်တစ်ခု၊ ဝမ်းဗိုက်မှာ ပြတ်ရှုတစ်ခု”

“အင်း...ဒီလူဟာ ဦးမြမောင်ကို တော်တော်မုန်းတီးပုံရတယ်။ ဓားဒဏ်ရာအချက်ပေါင်းများစွာနဲ့ ရက်ရက်စက်စက်သတ်ခဲ့တာ”

ထိုသို့စစ်ဆေးနေစဉ် အိမ်နောက်ဘက်ဆီမှ သဏ္ဍာန်တစ်ခု ပြေးလွှားနေသည်ကို မာလီကတွေ့သဖြင့်...

“လူသတ်ကောင် ဟိုမှာ”

ဟု အသံကျယ်လောင်စွာ လှမ်းအော်လိုက်ရာ ပုလိပ်ဆာသင်သုံးယောက်မှာ ထိုနေရာမှ အိမ်အောက်ဆီသို့ အပြေးဆင်းသွားကာ လူရိပ်သဏ္ဍာန်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ထိုသူသည် နောက်ဖေးလမ်းကြား ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှ ပြေးနေရသဖြင့် ခရီးမပေါက်ချေ။

သူလည် လမ်းကျဉ်းအလွန်ဒေါင့်လမ်းခွဲကလေးသို့

အရောက်တွင်

“ဟေ့ကောင် ... ရပ်လိုက်စမ်း”

“မရပ်ရင် သေနတ်နဲ့ပစ်ဖမ်းမယ်”

ထိုသို့ပုလိပ်ဆာသင်များက အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ ထိုသူမှာ အင်မတန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာနှင့်

‘သေနတ်နဲ့မပစ်ပါနဲ့ ရပ်ဆိုရပါ့မယ်’”

ဟုပြောကာ တုန်တုန်ရီရီနှင့် ရပ်တံ့လိုက်သည်။

ဆာသင်အုပ်စုမှာ သူ့အားချက်ချင်းလက်ထိပ်ခတ်လိုက်သည်။ သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်သောအခါ လက်ဝါးနှစ်ဖက်စလုံးတွင် သွေးများပေကျနေရုံသာမက သူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ကျီမှာလည်း သွေးစွန်းနေသည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်း ဦးမြမောင်ကို ဘာကြောင့် ဓားနဲ့ ထိုးသတ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော် မသတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် မင်းလက်တွေ့ရော အင်္ကျီပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ သွေးစွန်းနေတာလဲ”

“ဟို...ဟို...ကျွန်တော်က တေးရေးဆရာပါ... ဦးမြမောင်ဆီကို သီချင်းစာ လာပေးတာ၊ အခန်းထဲရောက်တော့ ဦးမြမောင်က သွေးတွေနဲ့လဲနေတယ်။ ရင်ဘတ်မှာလည်း ဓား တန်းလန်းနဲ့ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်ဖြစ်ပြီး မျက်လုံးထဲမှာ အမှောင်ဖုံးသွားတယ်။ ကျွန်တော် ထိုယ်တိုင် ဘာလုပ်မိမှန်းတောင် မသိဘူး၊ သတိရလို့ ကြည့် လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲလက်မှ သွေးတွေပေနေတယ်။ လက်က သွေးတွေကို အင်္ကျီနဲ့အသုတ်မှာ ခြေသံကြားလို့ လိုက်ကာဘေးမှာ ဝင်ပုန်းနေလိုက်တယ်။ ခဏကြာတော့ မာလီဝင်လာတာ တွေ့တယ်။ နောက် သူပြန်ဆင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နောက်ဖေးဘက်က ထွက်ပြေးတုန်းမှာ ဆရာတို့ ကျွန်တော့်ကို ခမ်းတာပဲ”

“မင်း မသတ်ဘူးလို့ ဘယ်လိုပြောပြော လက်မှာရော အင်္ကျီမှာပါ သွေးစွန်းနေတော့ မင်းကို ဖမ်းရမှာပဲ၊ ဒီကိစ္စ ဂတ်မှာ နှင်းပေတော့”

“ဆာသင်ကြီးတို့ရယ်...ကျွန်တော် တကယ်မသတ်ပါ”

ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို မဖမ်းကြပါနဲ့...လွတ်ပေးပါနော်”

“လွတ်ပေးလို့ မရဘူး...ဂတ်ကို ခေါ်လာခဲ့”

“ကျွန်တော်ဟာ သီချင်းရေးတဲ့ အနုပညာသမားပါ။ သီချင်းရေးတဲ့လက်က လူမသတ်ပါဘူးဗျာ”

ကိုမင်းမောင်က လွန်စွာကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဆာသင်ကြီးတို့အား ပြောကြားခဲ့သည်။ ဆာသင်ကြီးတို့မှာ ဝတ္တရား ရှိသည့်အတိုင်း မင်းမောင်ကို ပုလိပ်စခန်းသို့ခေါ်ဆောင်ကာ စစ်ချက်ယူခဲ့သည်။ နောက်တစ်ပါတ်အကြာတွင်...။

ကိုမင်းမောင်တစ်ယောက် ဦးမြမောင်သတ်ဖြင့် ရုံးတင်စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ရုံးထုတ်သည့်နေ့က ယမင်းရောက်လာပြီး...

“မင်းမောင် နင်ဘာမှ စိတ်မညစ်နဲ့ သိလား...ငါ အကောင်းဆုံးရှေ့နေ ငှားပေးမယ်”

“ယမင်းရယ် ဘာမှ မကြိုးစားပါနဲ့တော့ ... ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါပဲ ရှိပါစေတော့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဒီအမှုမှာ နင်မကျူးလွန်ဘူးဆိုတာ ငါယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် ဥပဒေနဲ့ နင့်ရဲ့မှန်ကန်ကြောင်းကို

ပြုရမယ်”

“ယမင်းရယ် ငါ့အတွက်နဲ့ နင်ဒုက္ခမခံပါနဲ့၊ ငါက တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ ကြိုးစင်တက်ရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငိုမယ့်သူ မရှိဘူး”

“မနက်ဖြန်မှာ ငါရှေ့နေ ခေါ်လာခဲ့မယ်”

“အေးပါ နင်လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါတော့”

ကိုမင်းမောင်၏အမှုမှာ လူသတ်မှုဖြစ်နေသဖြင့် တရားခံဘက်မှ အကျိုးဆောင်ရှေ့နေဖြင့်သာ စစ်မေးခြင်းပြုရမည့်အမှုဖြစ်လေသည်။ တရားခံဘက်မှ အကျိုးဆောင်ရှေ့နေ ငှားနိုင်ပါက တရားခံကိုယ်စားပြောဆိုရန် တရားခံမှ ငှားရမ်းရမည်ဖြစ်ပြီး တရားခံသည် အကျိုးဆောင်ရှေ့နေ မငှားနိုင်ပါက အစိုးရက ငှားပေးရမည်။

ယခုမူ ကိုမင်းမောင်မှာ တစ်ကောင်ကြွက်၊ ဆွေမျိုးမဲ့ တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး လူသတ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု စွပ်စွဲခြင်းရှိသည့်အတွက်သူ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ယမင်းကအကျိုးဆောင်ရှေ့နေငှားရမ်းပေးရန် တာဝန်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်နေရုံးချိန်းအပြီးတွင် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

ထောင်ဗူးဝကိုဝင်သည့်တပြိုင်နက်...

အကျဉ်းသားအားလုံးကို...

“ပုံစံထိုင်”

ဟူသော ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ အကျဉ်းသားအားလုံးမှာ ပုံစံထိုင်ကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချပြီး ဒူးခေါင်းနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်တင်သော ထိုင်နည်းအတိုင်းထိုင်လိုက်သည်။ ထိုင်လိုက်သည့်အချိန်မှာ လျှင်မြန်မှုက တူညီသည်။ ယိမ်းတိုက်ထားသလို ညီညာလှသည်။ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အမိန့်သံဆုံးသည်နှင့်အမိန့်နာခံပြီးဖြစ်နေရသည်။ နောက်ကျတဲ့ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ဆိုသလို အမိန့်ကိုနောက်ကျခြင်း၊ ဖင့်စွဲမှုရှိခြင်းမှာ အပြစ်ဒဏ်ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

နောက်ကျသည်နှင့်တပြိုင်နက် ထောင်ဝါဒါဝပ် နံပါတ် တုတ်က ဝိုးခနဲ လွှားခနဲ ဦးခေါင်းကျောဖြင့် ပုခုံးတစ်ခုခုသို့

ရောက်လာပေမည်။ ထိုအချိန်တွင် ထောင်ဝါဒတစ်ယောက်မှ...

“တလာစီမယ်ဟေ့”

ဟုအော်လိုက်သည်။

တလာစီခြင်းဆိုသည်မှာ ထောင်ထဲသို့ဝင်သူကိုဖြစ်စေ၊ ထောင်ထဲမှ အပြင်သို့ထွက်သူကိုဖြစ်စေ ရှာဖွေရန် အမိန့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

တလာစီပြီးနောက် အခန်းသို့သွားရန် နာမည်ခေါ်လူစစ်သည်။ ထောင်မှူးကစာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး နာမည်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကျော်ညွန့်”

“ရှိ”

ကျော်ညွန့်ဆိုသည့်အကျဉ်းသားက မတ်တပ်ရပ်၍ ဖြေဆိုက်သည်။

“သိုးညွန့်”

“ရှိ”

“ကြွက်နီ”

“ရှိ”

ထို့နောက် ကိုမင်းမောင်၏အလှည့်သို့ ရောက်လာသည်။

“မင်းမောင်”

“ဝို”

“ဝို”

အသံနှစ်သံထွက်လာသဖြင့် ထောင်မှူးက မျက်ထောင့်နီ နှင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခွေးကောင် ဘာဖြစ်လို့ သူများနာမည်ခေါ်တာ ဝင်ထူး ရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် မင်းမောင်မို့ပါ”

“ကျွန်တော့်နာမည်လဲ မင်းမောင်ပါပဲ”

“ဒါဆို ပထမ မတ်တပ်ရပ်တဲ့မင်းမောင်ရဲ့ အဖေနာမည် ပြော”

“ဦးဖိုးစိန်ပါ”

“ဒုတိယမတ်တပ်ရပ်တဲ့ မင်းမောင်ရဲ့ အဖေနာမည် ပြော”

“ဦးဒေါင်းလှပါ”

“ဒါဆို မင်းမောင်(၁) ဘ-ဖိုးစိန်ဆိုရင် မင်းပဲ”

“ဟုတ်”

ထောင်မှူးက ပထမမင်းမောင်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“မင်းမောင် အသက်(၂၂) ဘ-ဒေါင်းလှ မှတ်ထား”

“ဟုတ်”

“ကောင်းပြီ”

ကိုမင်းမောင်တို့လူစုသည် ၎င်းတို့ပေးထားသော အခန်း အတွင်းသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ မကြာခင် ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက် လာသည်။ ထမင်းမှာ လွန်စွာကြမ်းလှသည်။ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရေ ကျကျနှင့် မျှင်ငါးပိတစ်ကော်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤမျှကြမ်းတမ်း လှသည့်ထမင်းကိုကြည့်ကာ စားချင်သည့်စိတ်ပင် မရှိတော့ပေ။

ဒါပေမယ့် မစားရင်လည်းမဖြစ်၊ ဗိုက်က အရမ်းဆာနေ သည်။ ကြမ်းတမ်းသည့်အစားအစာကို ကြိတ်မှိတ်စားရင်း ဘဝ၏ ဝင့်ကြွေးတစ်ခုပေလားဟု မှတ်ထင်မိသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိပ်ချိန် ရောက်လာခဲ့သည်။ ကိုမင်း

မောင်သည် သမံတလင်းပေါ်တွင် ကျောခင်းရင်း မျက်စေ့မှိတ်
လိုက်ရာ အတိတ်၏ပုံရိပ်များ တရေးရေးနှင့် မြင်ယောင်လာခဲ့
သည်။

အခန်း (၂)

အရှားသားအိမ်

မန္တလေးမြို့၏ နန်းတော်ရှေ့က အနှိပ်တော်အရပ်မှာ...
ယမင်းနှင့် မင်းမောင်တို့မှာ အိမ်ချင်းကပ်နေထိုင်နေကြ
သလို မိသားစုနှစ်ခုမှာလည်း တကယ်အမျိုးအရင်းသဖွယ် နေခဲ့
ကြသည်။

နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို နေလာခဲ့ကြသဖြင့် ကိုမင်းမောင်၏
မိဘများက ယမင်းကို ချစ်လွန်းသဖြင့်...

“ငါတို့သမီးလေးပဲ ဖြစ်ပါတော့” ဟု တဖွဖွ ပြောခဲ့ကြ
သည်။ နောက်သလို စသလိုဖြင့် ...

“ယမင်းလေးကြီးလာရင် မင်းမောင်နဲ့ ပေးစားမယ်”

“ဟင် မင်းမောင်ကို မယူချင်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းလိုပဲ
ခင်တာ”

သည်လိုနှင့် အရွယ်ကလေးတွေက အပျိုပေါက် လူပျိုပေါက်အရွယ်သို့တိုင်ခဲ့ပြီ။ စိတ်ကစားတတ်ကာစအရွယ်မို့ မင်းမောင်က အရင်အခြေအနေနှင့် မတူတော့ဘဲ ပြောင်းလဲလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ခုံတန်းကလေး၌ထိုင်ရင်း...

“ယမင်းရယ် နင်က အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို အရမ်းချောလာတာပဲ”

“နင်ကလည်း ငါ့ကို မြှောက်နေပြန်ပြီ”

“တကယ်ပါ နင်က အရမ်းလှ အရမ်းချောတော့ ငါလေ နင့်ကိုအရမ်းချစ်မိပြီ သိလား”

မင်းမောင်က ရင်တွင်းခံစားချက်ကို ရင်ဖွင့်တင်ပြခဲ့သည်။ သူက ရူးရူးမူးမူး ချစ်မိသော်လည်း ယမင်းက ခပ်အေးအေးပင်...

“နင်ကလဲ အဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေသေးတယ်၊ နင်က ငါ့ကို ဟိုး...အရင်ထည်းက ချစ်ခဲ့တာပဲ”

“မတူဘူး ယမင်း၊ အရင်ကအချစ်မျိုးနဲ့ မတူတော့ဘူး”

ဧိုယွန်းယှဉ်စာပေ

“မတူဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဟိုလေ ... ဟိုလေ ... နင့်ကိုငါ...”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ယမင်း၏အမေက...

“သမီးရေ ထမင်းစားမယ်၊ မင်းမောင်ကိုပါ ထမင်းစားခေါ်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေ”

“မင်းမောင်ရေ တစ်ခါတည်း ထမင်းစားသွားပေါ့”

“နင်ကျွေးတဲ့ထမင်းဆိုရင် ကျောက်ခဲကျွေးလည်း နတ်သုဒ္ဓါလို ထင်တယ်”

“နင်က တော်တော်ပိုတယ်၊ နတ်သုဒ္ဓါဖြစ်အောင် နင့်ကို ကျောက်ခဲပဲ ကျွေးမယ်၊ ထမင်းမကျွေးတော့ဘူး”

ယမင်းက ဒေါပွပြီးပြောလိုက်သည့်အတွက် စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိသွားကာ...

“ယမင်းရယ် ငါက စတာပါ”

“ဟဲ့...သမီးနဲ့ မင်းမောင် ထမင်းသွားစားလေ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဧိုယွန်းယှဉ်စာပေ

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေ”

ယမင်း၏အမေက ဤသို့ပြောလိုက်မှ နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်၏နောက်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး ထမင်းစားခဲ့ကြသည်။ ယမင်းနှင့် မင်းမောင်မှာ တစ်ကျောင်းတည်းတက်သူငယ်ချင်းမို့ ကျောင်းသွားတော့လည်း အတူတူပင်...။ ကျောင်းသွားတိုင်း ယမင်းအတွက် ပန်းတစ်ပွင့် အမြဲယူဆောင်လာတတ်သည်။

“ယမင်းရေ နင်ပန်ဖို့ နှင်းဆီနီလေး”

“ဟယ်...လှလိုက်တာ ငါပန်လိုက်မယ်နော်”

“နေဦး...နေဦး နင်ပိုပြီးလှသွားအောင် ငါပန်ပေးမယ်”

မင်းမောင်က ယမင်း၏ ဆံကေသာထက်မှာ နှင်းဆီနီလေး တစ်ပွင့်ကို ပန်ပေးလိုက်သည်။

သည်နေ့ ယမင်း၏အလှမှာ ပိုပြီးရွှန်းစိုတောက်ပလာသလိုပင်... ယမင်းတို့အတန်းမှ သက်ခိုင်က...။

“ယမင်း”

“ဘာလဲ”

“ဒီနေ့...နှင်းဆီပန်းနဲ့ အရမ်းလှနေပါလား”

“ငါ့ဟာငါ လှချင်လှမယ် မလှချင်နေမယ် နင်နဲ့ ခေခိုင်ဘူး”

“နင်ကလည်း သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းမို့ ပြောတာပဲ”

“မပြောနဲ့ မကြိုက်ဘူး၊ နင်တို့အတွက် ပန်းပန်လာတာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုသို့အခြေအတင် စကားပြောနေစဉ်...

မင်းမောင်အနီးသို့ရောက်လာပြီး...

“ယမင်း...နင်နဲ့သက်ခိုင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ယမင်းက ရန်ဖြစ်မည်စိုး၍ တမင်ပြောလိုက်သည်။

“သက်ခိုင် မင်း ယမင်းကိုဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဪ...နှင်းဆီပန်းနဲ့ သိပ်လှတယ်လို့ ပြောတာ၊ ဘာလဲ မင်းက သူ့ရည်စားမို့ နာတာလား”

“ကဲကွာ...ကဲကွာ”

“ပုန်း”

“ပုန်း”

အခြေအနေမှာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

ခပ်အေးအေးနေတတ်သည့် မင်းမောင်ကို သက်ခိုင်က အထင်သေးစွာဖြင့်ပြောလိုက်ရာ မင်းမောင်က လျှပ်တပြက် အတွင်း သက်ခိုင်ကို ထိုးလိုက်သည်။

မျှော်လင့်မထားသည့်လက်သီးချက်ကြောင့် သက်ခိုင်မှာ မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးမှ သူတို့နှစ်ဦးကို ကြိမ်လုံးဖြင့်ရိုက်ကာ ဆုံးမခဲ့ရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။

လူအေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ယမင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် ချက်ချင်းပင် လူကြမ်းကြီးဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး ယမင်းကို မည်သည့်ကျောင်းသားမျှပင် မစဝံ့တော့ပေ...။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျောင်းအားလပ်ချိန်လေးများတွင် ကုသိုလ်တော်ဘုရားကြီးဆီသို့ ရောက်သွားတတ်သည်။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ဦး ပြေးလွှားဆော့ကစားခဲ့ကြသည်။ သည်နေ့...။

အမှတ်တရနေ့အဖြစ် မင်းမောင်၏ရင်ထဲ စွဲထင်ကျန်ရစ်

ခဲ့သည်။

“မင်းမောင်...နှင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“ငါတို့ ကုသိုလ်တော်ဘုရားဘက်ကို လမ်းလျှောက်ရင်း

ပြောမယ်”

“အေးလေ ... သွားကြတာပေါ့”

ယမင်းနှင့် မင်းမောင်တို့နှစ်ဦးသား လမ်းလျှောက်ခဲ့

ကြသည်။

“မင်းမောင်...ငါ့အဖေ ရန်ကုန်ပြောင်းရတော့မယ်”

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သည့် စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်

မင်းမောင် အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။

“နှင့်အဖေ ရန်ကုန်ပြောင်းရမယ်ဆိုတော့ နင်တို့ပါ

လိုက်သွားမှာလား”

“အေးပေါ့ ငါတို့မိသားစုလိုက် ပြောင်းမှာ”

“နှင့်ပါ လိုက်သွားမယ်ဆိုတော့ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

နေရာမှာလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေရာမှာလဲ ... နင်တစ်ယောက်ထဲ နေပေါ့”

“ယမင်းရယ် နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါက နင့်ကိုအရမ်းချစ်ခဲ့တာဆိုတော့ နင်မရှိရင် ငါတော့ အရမ်းလွမ်း နေတော့မှာပဲ”

“ငါက စတာပါ၊ နင်နဲ့ဝေးသွားပေမယ့် ငါလည်း နင့်ကို သတိရနေမှာပါ”

“မခွဲချင်ဘူး၊ ယမင်းရယ်၊ နင်နဲ့ခွဲရမယ်ဆိုတဲ့အသိဟာ ငါ့ကို ရူးသွားမလားတောင် ထင်မိတယ်”

“နင်ကလဲဟယ် ရန်ကုန်နဲ့မန္တလေး ဘာဝေးလို့လဲ မီးရထားစီးလာရင် ရောက်လာမှာပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို အိမ်ချင်းမနီးတော့ နေ့တိုင်းမတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ငါတို့က ငါ့အပေရဲ့လုပ်စာကို စား နေရတာဆိုတော့ မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အေးပါ ငါနားလည်ပါတယ်၊ ငါက နင့်ကိုအရမ်းချစ် တော့ နင့်ကို မခွဲချင်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က ငယ်သေးတော့ ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး၊ ငါကြီးလာတဲ့တစ်နေ့မှာ ငါ နင်ရှိရာကို ဆိုက်လာခဲ့မယ် နင်ငါ့ကို စောင့်နေနော်”

“အေးပါဟ၊ ငါ နင့်ကို စောင့်နေပါ့မယ်”

“ငါတော့ နင့်ကို ဘယ်လိုခွဲရမလဲဆိုတာတောင် မသိ ဘူး”

ပြောရင်းဆိုရင်း မင်းမောင်၏မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက် နှည်များ ရစ်ဝိုင်းလာသည်။

“ပြန်ကြစို့ မင်းမောင်ရယ်”

အသွားတုန်းက တက်တက်ကြွကြွရှိသလောက် အပြန် ခနီးတွင် ခြေလှမ်းများက နှေးကွေးနေသည်။

နေညိုညို ညနေစောင်းတွင် နှစ်ဦးအတူ ပြန်လာခဲ့သည်။ ယမင်းက အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်သာ ချစ်ခင်သဖြင့် မင်းမောင်လောက် မခံစားရပေ။ မင်းမောင်မှာမူ ထား သူ၏ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့မိသည့်အတွက် မခွဲခါ

ကပင် လွမ်းနှင့်ပြီးနေပြီ။

သည်နေက...။

တကယ်ခွဲခွာခဲ့ရသည့်နေ့...။

ယမင်းတို့မိသားစုအားလုံး မန္တလေးရထားကြီးပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ မင်းမောင်က ယမင်းကို လိုက်လံပို့ဆောင်ခဲ့သည်။

“ယမင်း...နှင့် ရန်ကုန်ကိုရောက်တာနဲ့ ငါ့ဆီကို စာရေးနော်၊ လိပ်စာလည်း သေသေချာချာ ထည့်ရေးပေးလိုက်နော်”

“အေးပါဟ”

ယမင်းနှင့်စကားပြောပြီးနောက် ယမင်း၏အမေအား...

“အဒေါ် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်ရင် အဒေါ်တို့ဆီ လာလည်မယ်နော်”

“အေးပါ လာခဲ့ပါ မောင်မင်းမောင်ရယ်”

ထိုစဉ် ရထားကြီးမှာ ထွက်ခါနီးပြီဖြစ်၍...။

“ဘော်...ဘော်”

ရထားထွက်ရန် ဥသြဆွဲလိုက်သည်။

မင်းမောင်၏ရင်ထဲတွင် ယမင်းနှင့်ခွဲရမည်စိုးသဖြင့် အသည်းနှလုံးများ တစ်စစီ ကြွေကျသွားသည့်အလား ခံစားရသည်။

သူမ၏လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်စဉ် ရထားကြီးမှာ တလိမ့်လိမ့် စတင်ထွက်ခွာခဲ့ပြီ။

“မင်းမောင် နေရစ်ခဲ့တော့နော်”

“နှင့် ငါ့ကို အမြဲသတိရနေပါနော်”

“အေးပါ”

“နှင့်ဆီကို ငါကြီးလာရင် လာခဲ့မယ်နော်”

“အေးပါဟ”

ရထားကြီးမှာ ပိုမိုမြန်ဆန်လာသဖြင့် ယမင်း၏လက်ကလေးကို ကိုင်ထားရာမှ ဖြုတ်လိုက်ပြီး ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ယမင်းတို့မိသားစုကလည်း မင်းမောင်ကို လက်ပြုရန်...

ရထားကြီးခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

မင်းမောင်သည် ရထားကြီးကို မြင်ကွင်းမှပျောက်သွားသည်အထိ ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ရည်ရွယ်ချက်မဲ့သွားသလိုခံစားရသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အံ့ကြိတ်ကာတင်းရင်း မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်လိုက်သည်။ သည်မြင်ကွင်းမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မမြင်လိုပါ ဖြစ်နိုင်လျှင် လေဟုန်စီးပြီး ယမင်းရှိရာ ရထားကြီး ဆီသို့သွားလိုက်ချင်သည်။ သို့သော်ရတုဘုရင် နတ်သျှင်နောင် ရေးဖွဲ့ထားသလို “ငှက်သွင်ပျံကြွ-မတတ်သာ” ခဲ့တကား...။

သည်လိုနှင့်အထီးကျန်နေ့ရက်များကိုဖြတ်သန်းခဲ့ရသည် ဖြစ်ချင်တော့သူအဖေမှာ အလုပ်ကအပြန် ကားတိုက်၍ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။ မိခင်ဒေါ်ခင်ဦးမှာ-ခင်ပွန်းသည်မှာ ဤသို့အသေဆိုးနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသဖြင့် လွန်စွာစိတ်ထိခိုက်ကာ စိတ္တဇဝေဒနာရှင် အဖြစ်သို့ ချက်ချင်းဘဝပြောင်းသွားခဲ့သည်။၏

မင်းမောင်အတွက် ကံကြမ္မာပြိုဟ်ဆိုးဝင်သည့်နှစ်ဟု ဆိုရပေမည်။ မိသားစုကို လုပ်ကျွေးနေသည့် ဖခင်ကြီး၏အရိပ်မှာ

တတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မိခင်ကြီးမှာလည်း စိတ္တဇ ခေဒနာသည်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် သူ့မိသားစု၏ စားဝတ် နေရေးမှာ မင်းမောင်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ကျောင်းဆက်တက်ဖို့လဲ ငွေမရှိ”

“အမေ့ကို ကုဖို့လဲ ငွေမရှိ ဘယ်ဆွေမျိုးကမှ အထောက်အပံ့မပေးတော့ ငါကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်မှဖြစ်မယ်”

ထိုသို့တွေးတောကာ အလုပ်ရှာခဲ့သည်။ သို့သော် အတန်းဩဇာမပြည့်စုံသည့်အတွက် စည်သည်အလုပ်မှ မရရှိခဲ့ပေ။

အမေက စိတ္တဇဝေဒနာသည်ဖြစ်၍ ဆေးဖိုးက လိုလာသည်။ မင်းမောင်သည် လွန်စွာ စိတ်ဆင်းရဲနေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လမ်းထိပ်ရှိအိမ်မှ စာကြည့်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်သော စာရေးကြီးရောက်လာပြီး...

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ငါသိပ်သနားတယ်”

“ရပါတယ် ဦးလေးရယ်”

“ဦးလေးတို့စာကြည့်တိုက်မှာ ညစောင့်လူလိုတယ်၊ အဲဒါ

မင်းလုပ်မလား”

“ဦးလေး ကျွန်တော်ဘာအလုပ်ရရ လုပ်ချင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဦးလေးပြောပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“စာအုပ်တွေမပျက်စီးအောင် စောင့်ကြည့်ဖို့တော့ လိုမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ထိုစာရေးကြီးက မောင်မင်းမောင်ကို စာကြည့်တိုက်မှူး ထံခေါ်ဆောင်သွားပြီး တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေသည့်သူဖြစ်၍ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ကြောင်း ထောက်ခံပေးသဖြင့် ညစောင့် ရာထူးရခဲ့သည်။

သူ့ကို ညစောင့်ရာထူးခန့်လိုက်သဖြင့် မင်းမောင်လွန်စွာ ပျော်ရွှင်သွားပြီး သူ့အမေဆီသို့ အပြေးသွားခဲ့သည်။

“အမေ...သားအလုပ်ရပြီ”

“ဟုတ်လား သား”

စိတ္တဇဝေဒနာရှင်တစ်ဦးဖြစ်၍ မျက်စေ့ကိုပြူးလိုက်

တိုက်လိုက်ဖြင့် သားနှင့်စကားပြောနေခဲ့သည်။

“သားအလုပ်က ဘာလုပ်ရတာလဲ”

အဖြီးအမောက်မတည့်သောစကားဖြင့် မေးခဲ့သည်။

“စာကြည့်တိုက်မှာ ညစောင့်လုပ်ရမယ် အမေ”

“ညစောင့်ဆိုတာ ညဖက်မှာစောင့်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အမေ”

“ညစောင့်...ညစောင့်ဆိုတော့”

သူမကစဉ်းစားရင်း သားနှင့်စကားပြောရာ ချက်ချင်း

အမူအယာပြောင်းသွားပြီး...

“သိပြီ...သိပြီ ညစောင့်ဆိုတာ ဒရဝမ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်အမေ သားက ဒရဝမ်အလုပ်ကို ရခဲ့တာ”

“ဟာ...ဒရဝမ်ရာထူးတောင်ရတယ်ဆိုတော့ ငါ့သားက

ရာထူးအကြီးဆုံးကို ရတာပေါ့”

မင်းမောင်က သူ့အမေ၏စကားကို ချက်ချင်းနားမလည်ပေ။ သို့သော် စိတ္တဇဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်၏ အတွေးမှန်း သိလိုက်သဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်အမေ...သားက အဲဒီရုံးမှာ ရာထူးအကြီးဆုံး
ဒရဝမ်ရာထူးကို ရတာအမေ”

“အမလေး...ဝမ်းသာလိုက်တာ ရာထူးအကြီးဆုံးရဲ့
အမေ နှင့်အမေ ရာထူးအကြီးဆုံးရဲ့အမေ နှင့်အမေ”

ပြောရင်းဆိုရင်း ထကလေတော့သည်။

မင်းမောင်မှာလည်း အမေ့ကိုပျော်စေချင်လွန်းလှသဖြင့်
သူ့အမေနှင့်အတူ လက်ခုပ်တီးရင်းကခဲ့ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က
သူတို့နှစ်ဦးကို “အရူးသားအမိ” ဟုခေါ်ခဲ့ကြသည်။

အရူးသားအမိနှစ်ဦးမှာ ညစောင့်အလုပ်ဖြင့် အဆင်ပြေခဲ့
သည်။ တစ်နေ့လုံး သူ့အမေအနားမှာ ထမင်းကျွေး၊ ဆေးတိုက်ရင်း
ပြုစုခဲ့သည်။ ညအချိန်တွင် အရပ်ထဲမှ အနိပ်သည်ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကို
အဖော်အဖြစ် အမေနှင့်အတူအိပ်စေခဲ့သည်။

ညစောင့်အလုပ်ကို စပြီးလုပ်စဉ်က ဂုဏ်ငယ်သည်ဟု
ထင်မိသည်။ သို့သော် စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်မလုပ်လျှင်
ငတ်မည့်အခြေအနေဖြစ်၍သာ မရှောင်သာဘဲ လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုစာကြည့်တိုက်ကြီးမှာ မန္တလေးမြို့တွင် အကြီးဆုံး
စာကြည့်တိုက်ဖြစ်သဖြင့် စာအုပ်မျိုးစုံရှိသည်။ ထိုစာအုပ်များထဲ
တွင် ဆေးပညာစာအုပ်များ၊ ဥပဒေစာအုပ်များ၊ စီးပွားရေးစာအုပ်
များ၊ သတ္တဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒစာအုပ်များအပြင် ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်း
စသည့်စာအုပ်မျိုးစုံတို့ရှိသည်။

စာကြည့်တိုက် ညစောင့်ဖြစ်၍ ညအချိန်တွင် ဖတ်ရှုရန်
စာရေးကြီးထံမှ စာအုပ်များကို ၎င်းရမ်းခဲ့သည်။ ကျောင်းစာ
တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ပညာရေးပျက်စီးခဲ့သည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့
အချိန်ရသည့်အခါတွင် သူဖတ်လိုသည့်စာအုပ်များကို စာကြည့်
တိုက်မှ ဖတ်ရှုခွင့် ရရှိခဲ့သည်။

၎င်းဖတ်သည့်စာအုပ်များထဲတွင် ဆေးပညာစာအုပ်များ၊
စိတ်ပညာစာအုပ်များနှင့် ဥပဒေစာအုပ်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ
ဖတ်ရှုခဲ့သည်။

ဆေးပညာမှ ရောဂါမျိုးမျိုးအကြောင်းကို သူစိတ်ဝင်စားခဲ့
သည်။ ညစဉ်ညတိုင်း ဆေးပညာရပ်များကို သူဖတ်ခဲ့သည်။
သူမဖတ်တတ်သည့်စာအုပ်များကို စာရေးကြီးအား မေးခဲ့သည်။

“အင်း...ဆေးပညာဟာ လူသားတွေအတွက် အမွန် မြတ်ဆုံးအသက်ကို ကယ်နိုင်တဲ့ပညာရပ်ပဲ။ ဗဟုသုတအဖြစ် ဖတ်ကြည့်မှပဲ”

ဆေးပညာစာအုပ်များကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ဥပဒေပညာရပ် စာအုပ်များကို ဆက်၍ဖတ်ခဲ့သည်။

“ဥပဒေဆိုတာ နိုင်ငံတော်အစိုးရက ပြဋ္ဌာန်းထားတာမို့ လူတိုင်းသိထားရမယ့် အချက်တွေပဲ။ ငါသိအောင်ဖတ်ကြည့်ဦး မှပဲ”

ဥပဒေစာအုပ်များကို ဖတ်ကြည့်မိသည်။ သူသည်ဥပဒေ ပညာရပ်များကို ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း လွန်စွာစိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

“ဥပဒေဆိုတာ ဒိုင်းလိုခုခံကာကွယ်နိုင်သလို ဓားလို လည်း အသုံးပြုနိုင်တယ်”

မင်းမောင်က ဒီစာပုဒ်ကလေးကိုဖတ်ကြည့်ပြီး လွန်စွာ သဘောကျခဲ့သည်။ ညစောင့်ဘဝတွင် သူ၏အဖော်မှာ စာအုပ် များသာဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏အိမ်တွင် မီးခွက်ဖြင့် စာကြည့်ရုံရသော ဘဝမှ စာကြည့်တိုက်ညစောင့်ဘဝတွင် လျှပ်စီးမီးဖြင့် တစ်ညလုံး

ကောင်းစွာ စာဖတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ငါးနှစ်ခန့်အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ သူ၏ ဂျာနယ်အပြန်တွင် အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်နေသည့် သူ၏မိခင်ကြီးအား ဓမ္မကံသဖြင့် လှုပ်နှိုးရာ...

“အမေ...အမေ...”

“ဟင်...အမေ့ကိုနှိုးလိုလဲ မရပါလား”

“ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကြီးကို သွားခေါ်ဦးမှပဲ”

နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်တွင် ထမင်းချက်ရန် ပြင်ဆင်နေ သော ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကြီးဆီသို့ သွားခေါ်ပြီး...

“အမေ့ကို နှိုးပေးပါဦး”

“အစ်မ...အစ်မ...ဟင်...အစ်မအသက်မရှိတော့ဘူး”

“အမေ သေပြီလား”

မင်းမောင်က ပြောပြောဆိုဆို နှာခေါင်းကိုလက်ဖဝါးဖြင့် အပ်ကာ အသက်ရှုမရှုစမ်းသပ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သွေးခုန်နှုန်းရှိမရှိ သွေးကြောစမ်းကြည့်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့...မင်းမောင် မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

မင်းအမေသေပြီကွဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒေါ်လေးရယ်၊ အမေသေတာ ဟုတ်မဟုတ် သေချာချင်လို့ပါ”

“မင်းအမေဆုံးသွားပြီဆိုတော့ ရုပ်ကွက်လူကြီးသွားခေါ် လိုက်ဦးမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ဒေါ်ငြိမ်းမယ်က အိမ်အောက်သို့ဆင်းသွား ခဲ့သည်။

“အမေ...စိတ္တဇဝေဒနာရှင်ဘဝနဲ့ရှိနေပေမယ့် သားက ပြုစုနိုင်သေးတယ်၊ အမေရှိနေသေးတယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ သားမှာ အင်အားအပြည့်ရှိခဲ့တယ်၊ အခုတော့...အမေမရှိတော့ဘူး၊ သား တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီလားအမေရယ်”

မင်းမောင်က အမေအလောင်းကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာမြည်တမ်းလိုက်သည်။ အခုမှ တကယ်ပင်အထီးကျန် ဆန်ခဲ့သည်။ မိဘနှစ်ပါးကလည်းမရှိ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမဟူ၍ လည်းမရှိ။ တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာဘဝသို့ နေချင်ညီချင်း ရောက်ခဲ့သည်။

“ဟော...ရုပ်ကွက်လူကြီးတွေလာပြီ”

အမေဆုံးပြီလို့ သတင်းကြားလိုက်သည့်အတွက် ရုပ်ကွက်လူကြီးများ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာကြသည်။ သူတို့အမေ အလောင်းကိုပြင်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ မင်းမောင်၏အိမ်ကလေးမှာ နေချင်းညချင်း အသုဘအိမ်ကလေးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ယခုတော့ အဖေရောအမေပါမရှိတော့ပြီ။ မိသားစုသုံးယောက်ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေခဲ့သော မင်းမောင်ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်စရာများပျက်စီးခဲ့လေပြီ။

မင်းမောင် လွန်စွာစိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သည်ညမှာ သူငယ်ချင်းများ၏အဆွယ်ကောင်းမှုကြောင့် တစ်ခါမျှ မသောက်ဘူးသည့်အရက်ကို စတင်သောက်ခဲ့သည်။ ထိုညက တစ်ညလုံးမူးနေသည်။ အမေအလောင်း မြေချသည့်နေ့က ရင်မှာ ဆို့နှင့်လာပြီး မျက်လုံးထဲတွင် အခိုက်မှောင်ဖုံးကာ သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး အမေမည်သို့မြေကျသွားသည်ကိုပင် မသိ လောက်အောင်ပင်။ အရပ်ကောင်း၍ အလောင်းလှသည်ဟုဆိုရပေ ခမည်။ စာကြည့်တိုက်မှ စာရေးကြီးက ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကာ

အမေ့ချာပနကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မြေကျအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ စာရေးကြီးသည် အသုဘရက်အတွင်း မူးနေသော မင်းမောင်ကို မည်သို့မျှမပြောခဲ့ပေ။ ရက်လည်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မင်းမောင်အားခေါ်၍...

“မင်းမောင် မင်းတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေရင် ငါ့အိမ်မှာလာနေ”

မင်းမောင်မှာ မိဘသဖွယ်လည်းဖြစ်၊ ဌာနအကြီးအကဲလည်းဖြစ်သည့် စာရေးကြီးအိမ်၌ လိုက်၍နေခဲ့သည်။ သူ၏ အိမ်ကလေးကို ငှားထားပြီး စာရေးကြီးအိမ်၌ ထမင်းလခပေးကာ စားခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ညစောင့်အလုပ်ရှိနေသဖြင့် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် မပူပင်ရချေ။ သို့ပေမဲ့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အမေ့အတွက် သောကမျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျခဲ့သည်။

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ အမေ့ကို ဆေးကောင်းကောင်းမကုနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အမေ စောစောစီးစီးသေရတာ”

“ငါဟာ တာဝန်မကျေတဲ့သားတစ်ယောက်ပဲ”

မင်းမောင်မှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အပြစ်တင်မိသည်။

မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ နေ့ခင်းဘက်အချိန်တွေ အားနေသည့်အတွက် ယမင်းကိုသတိရမိသည်။

“ယမင်း...ယမင်း ဘယ်များရောက်နေသလဲကွယ်၊ စာအဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့တာလည်း နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီ”

ယမင်းမှာ ရန်ကုန်သို့ပြောင်းသွားပြီးမှ စာတစ်စောင်နှစ်စောင်ခန့်ရေးခဲ့သည်။ မင်းမောင်ကမူ သူမပေးသည့် လိပ်စာဖြင့် စာအကြိမ်ကြိမ်ရေးခဲ့သည်။ ယမင်းထံမှ စာနှစ်စောင်သာ ရခဲ့သည်။

ထို့နောက် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သို့ ပြောင်းရမည်ဟူ၍စာလာပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ယမင်းနှင့် စာအဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့သည်။ ယမင်းကို သတိရတမ်းတနေသော်လည်း ယမင်းတစ်ယောက်မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်နေမှန်းပင်မသိခဲ့ပေ။

မင်းမောင်သည် ယမင်းနှင့်ခွဲခွာရသောအချိန်တွင် ရင်ထဲမှအသည်းနှလုံးများ ကြွေကျသွားသလို ခံစားခဲ့ရသည်။ ယခုအမေနှင့်ခွဲခွာရသည့်အချိန်မှာလည်း ပြင်းပျသောဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုခံစားခဲ့ရသည်။

သည်လိုစိတ်ဆင်းရဲမှုမျိုးနှင့် ဘဝကိုဆက်လက်မရှင်သန် လိုပါ။ ယမင်းကိုလွမ်းတော့ သူ့ကိုစိတ်ကမုန်းပြီး ကဗျာတွေ အများကြီးရေးဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကဗျာဆိုတာဟာ ငါ့ရဲ့ရင်တွင်းခံစားချက်တွေပဲ။ ငါခံစားရသမျှ ရင်ဖွင့်ရေးမယ်။ ယမင်းကိုချစ်သမျှ လွမ်းသမျှ တွေဟာ စာစီပြီးရေးတာတောင် ရေးဖွဲ့လို့မကုန်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှေးစာဆိုရှင်တွေက ‘အာကာကိုလွှာပုံပြုလို့ သမုဒ်ကိုမှင်ရေဖျော်’ လို့ အတိဿရဂုတ္တိနဲ့ စာဖွဲ့ခဲ့ကြတာကိုး”

သည်လိုနှင့် ရင်တွင်းခံစားချက် ကဗျာတို၊ ကဗျာရှည် များကို ရေးသားခဲ့သည်။ ထို့နောက် နေအချိန်အားလပ်နေသည့် အတွက် စောင်းဆရာကြီး ဦးသန်းထံတွင် စောင်းတီးသင်ခဲ့သည်။ ဦးသန်းသည် သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခန့်၊ ယိုးဒယား စသည့်သီချင်း များ၊ မဟာဂီတမှသီချင်းများကို ကောင်းစွာသင်ကြားခဲ့သည်။

ထို့နောက် အနောက်တိုင်းဂီတ သင်္ကေတများကိုလည်း လေ့လာလိုက်စားခဲ့သည်။ သူသည်ဂီတကိုအလွန်ဝါသနာပါသည့် အလျှောက် သူ၏စိတ်ကိုဂီတတွင်နှစ်မြုပ်ထားလိုက်သည်။ တစ်စ

တစ်စနှင့် ဂီတသင်္ကေတ၊ သံစဉ်များကိုလိုက်စားခဲ့သောအခါ သူသည် တေးသီချင်းများကို ကိုယ်တိုင်ရေးစပ်လိုစိတ်များ ကိန်းအောင်းလာခဲ့သည်။

စိတ်အလိုအတိုင်း တေးသီချင်းများကို ရေးစပ်ခဲ့သည်။ ပြီးနောက် အဆိုတော်အချို့ကို ပြုကြည့်ခဲ့သည်။

“အစ်ကို ဒီသီချင်းလေးက ကျွန်တော်ရေးထားတာပါ။ ကောင်းမကောင်း ဝေဖန်ပေးပါ”

“မှန်းစမ်း ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်”
တစ်ချို့က ဖတ်ကြည့်မည်ဟုပြောပြီး သိမ်းထားသည်။ သီချင်းစာရွက်ကိုပင် ပြန်မပေးတော့ပေ။

တစ်ချို့ကလည်း...

“ဒီသီချင်းကို ကလေးတောင်စပ်တတ်တယ်၊ မိုးရွာရင် မိုးရေချိုးမယ်၊ မေမေလာရင်နို့စိုမယ်ဆိုတဲ့ ကလေးသီချင်းအဆင့် လောက်ပဲရှိတယ်၊ ဒီအတိုင်းသွားရင် ဘယ်လိုမှမအောင်မြင် နိုင်ဘူး”

သည်လို နှိမ့်နှိမ့်ချချပြောခဲ့သည်။

သို့ပေမယ့် ဝါသနာကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့မှာ ငါဟာအောင်မြင်တဲ့ ဂီတစာဆိုဖြစ်အောင်ကြိုးစားမယ်”

သည်လို သံန္နိဋ္ဌာန်ချကာ တေးသီချင်းများကို ရေးစပ်ခဲ့သည်။ သီချင်းရေးရင်း လေးငါးနှစ်တည်းဟူသော အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ သူ့ဘဝကား မည်သို့မျှမရေရာ၊ မသေချာ၊ ရုန်းကန်ရင်းနှင့် နစ်မြုပ်နေသည့်ဘဝမျိုးပင်။

“ငါတော့ ဒီအတိုင်းနေလို့ ဘာမှတိုးတက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်ကလေးကိုရောင်းပြီး၊ ရန်ကုန်ကိုသွားမယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ရရာ အလုပ်ကိုဝင်လုပ်ပြီး ငါအင်မတန်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဂီတစာဆိုအလုပ်ကို ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်”

ထိုသို့စိတ်ကူးကာ စာရေးကြီးအားတိုင်ပင်ခဲ့သည်။

“ဦးလေး ကျွန်တော်တော့ ဒီအတိုင်းဆက်နေသွားရင် ဘာမှတိုးတက်မှုရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ညစောင့်အလုပ်က ထွက်မယ်၊ အိမ်ကိုလည်းရောင်းလိုက်ပြီး ရန်ကုန်ကိုသွားမယ်၊ ဂီတစာဆိုတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားချင်တယ်”

“အေးလေ မင်းအမေမရှိကတည်းက အတူနေလာခဲ့တာ အခုဆိုလေးငါးနှစ်တောင်ရှိပြီ၊ ငါလည်း မင်းအပေါ်မှာသံယောဇဉ် တွယ်မိပါတယ်၊ တကယ်တော့ ငါ့တူငါ့သားလိုသဘောထားပြီး မသွားပါနဲ့လို့တားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့အညွန့်တလူလူ ဝေနေတဲ့ဘဝကို ရိုက်ချိုးသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ မတားတော့ပါဘူး၊ မင်းစိတ်ကြိုက်လုပ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီဦးလေး”

စာရေးကြီးနှင့် တိုင်ပင်ပြီးနောက် သူ့အိမ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်သည်။ မိဘလက်ငုပ်လက်ရင်း ဖြစ်သော အိမ်ကလေးကို ဈေးပေါပေါဖြင့်ရောင်းချလိုက်သည်။ ယခင်က လူငှားထားစဉ်က ထိုအိမ်ကလေးကို ခေတ္တမျှသာ ခွန်လွှတ်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုရောင်းပြီးချိန်တွင် ဤအိမ်ကလေးကို အပြီးအပိုင်ခွန်လွှတ်ခဲ့ရလေပြီ။

လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် အဝတ်အစားအနည်းငယ်ထည့်ပြီး ဗူးတွင်လွယ်လိုက်သည်။ သည်ရေသည်မြေနှင့် ခွဲခွာရတော့မည် ဖြစ်၍နောက်ဆုံးအနေဖြင့် သည်အိမ်ကလေးကို လာကြည့်ခဲ့သည်။ သည်အိမ်ကလေးကို ဝယ်လိုက်သည့် မိသားစုမှာ ဇနီးမယားသုံးဦး

ပျော်ရွှင်စွာရယ်မောနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ...တစ်ချိန်တုန်းက ငါလည်းသူတို့လိုပဲ ပျော်ရွှင်တဲ့မိသားစု အသိုက်အမြုံကလေးထဲမှာ ချမ်းမြေ့စွာနေထိုင်ခဲ့တာပါ။ မင်းတို့လည်း ပျော်ရွှင်ပါစေ၊ အေးချမ်းပါစေ”

သည်ဆုတောင်းရပေမယ့် မင်းမောင်ရင်ထဲမှာ မချိပါ။ ဝေဝေလာသည့် သောကမျက်ရည်ကို မကျအောင်ထိန်းရင်း သည်အိမ်ကလေးက နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာခဲ့ရသည်။

“အမေရောအဖေပါမရှိတော့ ငါတွယ်တာစရာဆိုလို့ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်နေတဲ့ ယမင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတော့တယ်”

“ယမင်းကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ်”

“ယမင်းနဲ့တွေ့ရင် ငါဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း၊ လွမ်းကြောင်းတွေကို တစ်ဝကြီးပြောမယ်၊ ပြီးရင် သူနဲ့လက်ထပ်ပြီး သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်မယ်”

သည်လိုတွေးရင်း သူ့ဘဝမှာ ရည်ရွယ်ချက်အပြည့်နှင့် မန္တလေးမြို့မှရန်ကုန်မြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၃)

နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာ ချစ်မေတ္တာ

မန္တလေးမှရန်ကုန်သို့ မောင်းနှင်လာသော ရထားပေါ်၌ မင်းမောင်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“တစ်ခါတုန်းက ယမင်းတို့မိသားစု မန္တလေးကရန်ကုန် ခို့ပြောင်းသွားခဲ့တယ်၊ ဒီလိုရထားကြီးစီးသွားစဉ်တုန်းက ငါဟာ သူတို့နဲ့အရမ်းလိုက်ချင်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ငါဒီလိုရထားကြီးစီးပြီး ထိုက်လာခဲ့ပြီ၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ဆိုတဲ့အရာဟာ ကွားခြားသွားခဲ့ပြီ၊ မင်းကို ဒီတစ်သက်မှာ ပြန်တွေ့မှတွေ့ရပါ့မလား”

“တွေ့ရင်ရော သူ့မှာပိုင်ဆိုင်သူရှိနေမလား”

အတွေးတွေကယောက်ယက်ခတ်ပြီး မရေရာမသေချာ သည့်ခရီးကိုထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ရထားကြီးကားခုတ်မောင်းနေဆဲ...

သူ၏အတွေးများကလည်း ဝံ့လွင့်နေဆဲ...

နောက်တော့ သူ၏မျက်ခွံများလေးလံလာပြီး အိပ်ချင်လာသည်။ မေးကနဲ့အိပ်ပျော်သွားလိုက်၊ ပြန်နိုးလာလိုက်နှင့် ဘူတာစဉ်များကိုဖြတ်သန်းခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကွမ်းခြံဘူတာကြီးတွင် ရထားကြီးဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ (မှတ်ချက်။ ။ ကွမ်းခြံဘူတာကြီးဆိုသည်မှာ ယခုရန်ကုန်ဘူတာကြီးပင်ဖြစ်သည်။)

ရထားဆိုက်သည်နှင့် ခရီးသည်များ၊ ဆိုက်ကားသမားများ ဖြင့်ဆူညံနေသည်။ မင်းမောင်မှာ လွယ်အိတ်ကလေးကို ပုခုံးထက်တွင်လွယ်ကာ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ရပ်ကွက်ရှိ ဦးလေးတော်သူကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဦးသီလသီတင်းသုံးသော မင်္ဂလာမာန်အောင်ကျောင်းတိုက်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်သွားခဲ့သည်။ ကျောင်းသို့ရောက်သွားသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မင်းမောင်ကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိပေ။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကို မှတ်မိပါရဲ့လား ဘုရား”

“သိပ်မမှတ်မိဘူးကွဲ့ မင်းဘယ်သူတုန်း”

“မန္တလေးက ဦးချစ်မြရဲ့သား မင်းမောင်ပါဘုရား”

“ဒါဆို ငါ့အစ်ကိုရဲ့သား ငါ့တူပေါ့”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား”

“မင်းတို့နဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကွဲသွားတော့ ဘယ်မှတ်မိပါမလဲ၊ မင်းတို့က လူကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေတာကိုး”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ဒါနဲ့ ငါ့အစ်ကိုရော နေကောင်းရဲ့လား”

“အဖေရောအမေပါ ကွယ်လွန်သွားကြပါပြီဘုရား”

“အင်း...တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆက်အသွယ် မရှိတော့ ဘာသတင်းမှမကြားရဘူး၊ ငါ့ရဲ့နောင်တော် ကွယ်လွန်တာတောင်မသိဘူး”

“မှန်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့လည်း ဘယ်သူမှ အကြောင်းမကြားဖြစ်တာလည်း ပါပါတယ်ဘုရား”

“အိမ်း...ဒီလမ်းက လူတိုင်းသွားရမယ့်လမ်းပဲကွဲ့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ဒါနဲ့ ဒကာလေးက ဒီကိုလာတာ အကြောင်းထူးများ ရှိသလားကွဲ့”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်လည်း မန္တလေးမှာမနေ ချင်လို့ အိမ်ရောင်းလာခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်လို့ အရှင်ဘုရားကျောင်းမှာ တည်းခိုချင်လို့ပါဘုရား”

“အေးပေါ့ ရန်ကုန်မှာ ဆွေမျိုးဆိုလို့ဘုန်းကြီးပဲရှိတာ ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေချင်သလောက်နေခွင့်ပေး ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဘုရား”

ဤသို့ဖြင့် မင်းမောင်မှာ ဦးလေးတော်သူ၏ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း၌ နေထိုင်ခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ မင်းမောင်ကား နဂိုကပင် သူတစ်ပါး၏ အလိုလိုက်အကြိုက်သိသူဖြစ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးအား ညဘက်တွင် ခြေဆုတ်လက်နယ်ပြုပေးခြင်း၊ စကားစမြီပြောပေး ခြင်းတို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း သူ့အား အထူးပင်ချစ်ခင် ခဲ့သည်။

မင်းမောင်သည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ နေထိုင်ကာ

ဤရာကျဘမ်းအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ညအချိန်တွင် ဆားသီချင်းများကို ရေးခဲ့သည်။ တစ်နေ့သော် ဘုန်းတော်ကြီးမှ...

“ဒကာလေး ညဘက်ညဘက်မှာ ဒကာလေးအခန်းက မီးအိမ်ထွန်းထားတာတွေ့တယ်၊ ည ညမအိပ်ဘဲ ဘာလုပ်နေတာ လဲ”

“တပည့်တော် သီချင်းစပ်နေတာပါဘုရား”

“ဘာအတွက် သီချင်းစပ်နေတာလဲ”

“တပည့်တော်က နာမည်ကြီး ဂီတစာဆိုတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လို့ပါဘုရား”

“အိမ်း...မင်းက အနုပညာဝါသနာပါတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဂီတစာဆိုဆိုတာ အနုပညာစိတ်ဓာတ်ကိုအခြေခံပြီး စာသား တွေက အနုအလှတွေနဲ့ဖွဲ့ကြတာပဲ၊ အခုခေတ်ကတော့ သီချင်း အချိုးမျိုးစပ်ပြီး သီဆိုနေကြတာပဲ”

“မှန်ပါဘုရား”

“တပည့်တော်က သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခန့်၊ ကြီး၊ သီချင်းဒယားစတဲ့ ရှေးခေတ်သီချင်းများကို စနစ်တကျသင်ယူ

တတ်မြောက်ထားပါတယ်ဘုရား၊ ဒါကြောင့်လည်း တပည့်တော် ဝါသနာပါတဲ့ ဂီတလောကထဲကို ဝင်ရောက်ဖို့ကြိုးစားနေတာပါ ဘုရား”

“အင်း... အလုပ်တစ်ခုဟာ ဝါသနာပါရုံနဲ့မပြီးသေးဘူး၊ ထွန်းပေါက်အောင်မြင်ဖို့ဆိုတာ ဆန္ဒလွန်ကဲပြီး ကြိုးစားအားထုတ် မှဖြစ်တာ”

“တင်ပါ့ဘုရား တပည့်တော်လည်း ဂီတလောကမှာ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ပါမယ်ဘုရား”

ဤသို့ဖြင့် မင်းမောင်သည် သီချင်းစပ်ရာတွင် အထူး အားထုတ်ကြိုးစားခဲ့သည်။

ခေတ်ပေါ်တေးများကို နားထောင်သည်။ လူကြိုက်များ သည့် တေးသီချင်းကို ပိုမိုဂရုတစိုက်နားထောင်ကာ ဘယ်သံစဉ် ဘယ်ကီးဖြင့် မည်သို့တီးခတ်သွားသနည်း။ အဆိုရှင်က ဘယ်လို သီချင်းမျိုးကိုအာတွေ့သနည်း စသည်တို့ကိုမှတ်သားကာ စကားလုံး အနုအလှ၊ သံစဉ်ညီညာမှု၊ အဆိုရှင်အတွက် အဆွဲအငင်ကောင်း စေမည့် တေးသွားများကို သူရေးစပ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ သူသီဆိုကြည့်သည်။ မကောင်းသည့်အချက် များတွေ့လျှင် ပြန်ပြင်ရေးခဲ့သည်။ သူစိတ်ကြိုက်မတွေ့မချင်း ပြင်ဆင်ကာ စိန်ပြေနေပြေရေးစပ်ခဲ့သည်။

လက်ရွေးစဉ်သီချင်းများ ရလာသောအခါ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဓာတ်ပြားထုတ်သည့်ကုမ္ပဏီများသို့သွားကာ သူသီချင်းများကို တင်ပြခဲ့သည်။ သို့သော် စီးပွားရေးသမားများကား နာမည်မရှိ သေးသည့် အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်သော သူ့ကို အထင်မကြီးခဲ့ပေ။

ကုမ္ပဏီတိုင်းက လက်မခံဘဲငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ မင်းမောင်က စိတ်ဓာတ်မကျပါ။

“တစ်နေ့မှာ ငါဟာအောင်မြင်တဲ့ အနုပညာရှင်တစ် ယောက်ဖြစ်ရမယ်”

“ဘယ်လောက်ပဲ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းပါစေ၊ အနုပညာ လမ်းကို ငါလျှောက်မယ်”

အမှန်တော့ အနိမ့်ရှိသော အနုပညာရှင်များ၏ လျှောက် ရာလမ်းသည် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှပေသည်။ ပညာရှိသော်လည်း ငွေမရှိသည့်အနုပညာရှင်ကို စီးပွားရေးသမားများက မိမိငွေ

အကုန်ခံပြီး နာမည်တစ်လုံးဖြစ်အောင်ပေးရန် မလွယ်ကူသည့် အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

နာမည်ရှိသူကို ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ ဓာတ်ပြားထုတ်ပေးခြင်းဖြင့် သေချာသည့်ငွေကို ရရှိပေမည်။ မသေချာသည့်ငွေကိုထုတ်ရင်းရန် သိပ်စိတ်မဝင်စားပေ။ သို့သော် အချို့သောသူများအား အနည်းအကျဉ်း စိတ်ဝင်စားမှုရှိသည်။ အလားအလာကောင်းသူကို လက်သပ်မွေးကာ အမျှော်အမြင်ဖြင့် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးသူလည်းရှိသည်။

သည်နေ့အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟူ၍ဆိုရမလားမသိ။

ဓာတ်ပြားထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မှဆိုးဖိုဦးမြမောင်နှင့်ညီမမိသားစုတို့က မင်းမောင်၏ဦးလေး ဘုန်းတော်ကြီးထံ ဆွမ်းလာကပ်သည်။

“အရှင်ဘုရား...တပည့်တော်အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့ဖြစ်လို့ ဆွမ်းလာကပ်ပါတယ်ဘုရား”

“အိမ်း...ကောင်းပေစွ”

“အရှင်ဘုရား...တပည့်တော်ကို အသက်ရှည်ကျန်းမာ

အောင်၊ ဓာတ်ပြားတွေလည်း အများကြီးရောင်းရအောင် ဆုပေးပါဘုရား”

“ကဲ...အသက်ရှည်အနာကင်းပြီး ဘေးဘယားဝေးကွာကာ ဓာတ်ပြားများများရောင်းရပါစေ ဒကာကြီး”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဦးမြမောင်တို့သည် စကားစပ်မိရင်း ဓာတ်ပြားအကြောင်းသို့ရောက်သွားခဲ့သည်။

“ဒကာကြီးက ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီဆိုတော့ ဘာတွေလုပ်ရသလဲ”

“တပည့်တော်က ဂီတစာဆိုဆီမှာ သီချင်းတွေဝယ်ရပါတယ်ဘုရား၊ ပြီးတော့ အဆိုတော်ငှားပြီး သီချင်းတိုက်ရပါတယ်ဘုရား၊ အားလုံးစိတ်ကြိုက်ဖြစ်ပြီဆိုတော့မှ ဓာတ်ပြားထဲမှာ အသံဆွင်းရပါတယ်ဘုရား”

“ဟေ...ဒါဆို မင်းမောင်အတွက် ဟန်ကျလိုက်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ မိန့်တော်မူပါဦးဘုရား”

“ကျုပ်ရဲ့တူကမန္တလေးကပဲ သူကဂီတစာဆိုတစ်ဦးပေါ့”

သူက သီချင်းတွေရေးစပ်ထားတယ်။ အဲဒီသူ့သီချင်းတွေကို ကြိုက်ရင် ဓာတ်ပြားထုတ်ပေးစေချင်တယ်”

“အရှင်ဘုရား အဲဒီသီချင်းတွေကို တပည့်တော်ကြည့်ချင် ပါတယ်ဘုရား”

“ဒါဆို မင်းမောင်ကို ခေါ်လိုက်စမ်း”

မင်းမောင်ရောက်လာသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးမှ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

“မင်းမှာ စပ်ပြီးသား သီချင်းတွေရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ပြစမ်းပါဦး”

“သီချင်းစာသားလည်းပြမယ်။ ကိုယ်တိုင်လဲမယ်ဒလင် နဲ့ သီဆိုပြပါ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မင်းမောင်က သူ့စပ်ထားသည့်သီချင်း များကိုမယ်ဒလင်နှင့်တီးပြလိုက်သည်။

မင်းမောင်သည် စောင်းကိုကျွမ်းကျင်စွာ တီးတတ်သလို မယ်ဒလင်ကိုလည်း ပိုင်နိုင်စွာတီးခတ်နိုင်သည်။ အသံအနေထား

ကလည်းအဆွဲအငင်ကောင်းမွန်သည့်အတွက် သူ့စပ်ထားသည့် တေးသီချင်း ကိုသီဆိုရုံနှင့် ဦးမြမောင်မှာ နားဝင်ချိုသွားခဲ့သည်။ သီချင်းအဆုံးတွင်....

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း” လက်ခုတ်တီးပြီးဂုဏ်ပြုခဲ့သည်။

“မင်းစပ်ထားတဲ့သီချင်းလေးကအရမ်းကောင်းတာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ဆရာတို့ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီနဲ့ အဆင်ပြေနိုင် လော”

“အဆင် ပြေဖို့တော့များပါတယ် ဒါဆိုရင်ဒီဂိုလုပ်ပါ”

“ပြောပါ”

“မနက်ဖြန်ညနေမှာ ကင်းဘဲလ်လမ်းက ဆရာအိမ်ကို သာခဲ့ပါ သီချင်းတွေလည်း ယူလာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ရှာတော့မတွေ့ မရှာတော့တွေ့ဟူသောစကားပုံနယ်ဓာတ် ပြီးပိုင်ရှင်များကိုရှာစဉ်က ငြင်းပါယ်သူများနှင့်သာ ကြုံတွေ့

သည်။ ယခုလိုမရာတော့ သူ့ရှိရာဘုန်းတော်ကြီးသို့ ဓာတ်ပြား ပိုင်ရှင် ဦးမြမောင်တစ်ယောက် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက် လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင်းတွင်

ဦးမြမောင်ပေးထားသည့် လိပ်စာအတိုင်း ကင်းဘဲလ် လမ်းရှိ ဦးမြအောင်အိမ်သို့ သွားခဲ့သည်။ ဦးမြမောင်၏ခြံကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းလှပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ထားသည့်အတွက် ခြံထဲသို့ဝင်မည် ပြုစဉ်...

“တီ...တီ...တီ”

ဟူသော ကားဟွန်းသံကို ကြားရသဖြင့် နောက်သို့လှည့် ကြည့်ရာ ကားနောက်ခန်းမှ ပါလာသော အမျိုးသမီးက...

“ရှင်လမ်းသွားတာ ဘယ်လိုသွားနေတာလဲ”

ဟူ၍ ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။ မင်းမောင်မှာ အံ့ဩစွာ လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ကျွန်တော်က ခြံထဲဝင်လာတာပဲ၊ ဘာမှားလို့လဲ”

“ခြံထဲဝင်တာတော့ရှင်ပြောမှလား၊ ဘေးက ကပ်မသွား

ဘဲ အလယ်ကသွားတော့ ကျွန်မရဲ့ကားက ဘယ်နေရာက မောင်းရမှာလဲ”

“ဪ... ဒါများအဓိရယ်၊ လမ်းဘေးနားက ကပ်သွား ပါလို့ပြောလဲ ရတာပဲ”

“စကားတွေ အပိုပြောမနေနဲ့ အခုတောင် လမ်းဘေး ကပ်ပြီး မသွားဘူး”

“မသိလို့ပါဗျာ၊ လမ်းဘေးကပ်ပြီး သွားပါမယ်”

“ဟင်း...ဘယ်လိုလူနဲ့ လာတွေ့နေသလဲ မသိဘူး၊ ကဲ...ဒရိုင်ဘာ မောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

မင်းမောင်၏နံဘေးမှကပ်ပြီး ကားမောင်းသွားခဲ့သည်။

“ဟွန်း...မမလေးတဲ့ တော်တော်မာနကြီးမယ့်ပုံပဲ”

မင်းမောင်က ဤသို့မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ မမလေး ဆိုသူကလည်း အဝတ်အစား မသားနားသော အင်္ကျီခပ်နှမ်းနှမ်း နှင့် လွယ်အိတ်လွယ်ထားသည့် မင်းမောင်ကို အထင်သေးစွာ လှမ်းကြည့်ရှင် ကားပေါ်၌ ပါသွားခဲ့သည်။

မမလေးဆိုသူ၏ကားက ဆင်ဝင်တွင် ရပ်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ အဝတ်အစား သစ်လွင်လှပစွာ ဝတ်ထားသည့်
မိန်းမပျိုတစ်ဦးဆင်းလာပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။
မင်းမောင်လည်း သူ့နောက်မှလိုက်၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်
ရာ...

“အဆိုတော်ကြီး ပျောက်နေတာကြာပြီ၊ ဘယ်က လှည့်
လာတာလဲ”

“မပျောက်ပါဘူးရှိပါတယ်ရှင်၊ အလုပ်ကလေး နည်း
နည်းများနေလို့ မရောက်ဖြစ်တာပါ။ ကဲ...အခု ဘာထူး
သေးသလဲ”

“ထိုင်ပါဦးဗျာ ... အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

သူတို့နှစ်ဦးမှာ အချီအချာပြောနေသဖြင့် မင်းမောင်မှာ
တံခါးဝတွင် မတ်တပ်ရပ်ရင်း ဝင်သင့်မဝင်သင့် စဉ်းစားနေ
ပါသည်။

ထိုစဉ် ဦးမြမောင်က မင်းမောင်ကို မြင်သွားပြီး...

“ဪ...ဆရာတော်ရဲ့တူ မဟုတ်လားကွဲ့၊ အထဲကို

ဝင်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

မင်းမောင်က ရိုးရိုးကုတ်ကုတ်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့
သည်။

“မင်း ... ခဏစောင့်ဦးနော်၊ ဒီမှာ နိုင်ငံကျော် အဆို
တော်ကြီး ယမင်းရွှေစင်နဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်...”

ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ဟုပြောရန် ဟုတ်ဟူသောစကားဖြင့်
ရပ်တံ့သွားခဲ့သည်။ ကားပေါ်က မာနကြီးသော မမလေးကို
အမှတ်တမဲ့သာ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ယခုမူ ယမင်းရွှေစင်ဟု
ခေါ်လိုက်သည့်အတွက် ယမင်းဆိုသည့်အသံကြားရုံနှင့် မင်းမောင်
၏ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်း ခုန်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူမ၏မျက်နှာလေးကို မသိမသာလေး
ခိုးကြည့်လိုက်ရာ...။

“ဟာ...ယမင်းမှ ယမင်းအစစ်ပဲ”

ခွဲကာစက အပျိုဖျန်းကလေးဘဝမို့ ခန္ဓာကိုယ်က

ပိန်သေးသွယ်လျနေသည်။ မတွေ့ရသည့် ဆယ်နှစ်တာအတွင်း အသားအရေ စိုပြေနေပျိုကာ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးကျနေ လှပသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

“ယမင်း...ယမင်း” လို့ အားရဝမ်းသာ အော်ဟစ် ခေါ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ပေမယ့် မင်းမောင်ဆိုသည့် မျက်နှာမဲ့ စုတ်ချာနေသည့်သူတစ်ယောက်ကို လူဂုဏ်တန်များရှေ့တွင် သူ အသိအမှတ်မှ ပြုပါ့မလား...ဟူသော အတွေးများ ဝင်လာကာ မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

သည်တွင် ဦးမြမောင်က ယမင်းနှင့်စကားစပြတ်ကာ မင်းမောင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“မင်းနာမည် ဘယ်သူ ...ဦးမေ့သွားလို့”

“မင်းမောင်ပါ”

“အေး...အေး မောင်မင်းမောင် သီချင်းစာရွက်တွေ ပါရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ဦးမြမောင်က မောင်မင်းမောင်ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့်

ယမင်းရွှေစင်ကလည်း အံ့ဩထိတ်လန့်သလိုဖြစ်ကာ မင်းမောင် ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အခြေအနေ ဂုဏ်ဒြပ်ချင်းက ချားစွာခြားနားသွားခဲ့ပြီမို့ မင်းမောင်က မျက်နှာကို အောက်သို့ ငိုထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ယမင်းရွှေစင်က ထိုင်ရာမှထကာ မင်းမောင် အနားသို့ကပ်ပြီး သူ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ‘ရာ

“နင်...နင်...မင်းမောင် မဟုတ်လား...ငါ...ယမင်း လေ”

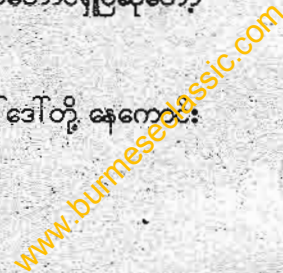
“ဪ...ယမင်းလား”

လွန်စွာ ဝမ်းသာအားရဖြေလိုက်ချင်သော်လည်း အခြေ အနေပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ကာ ခပ်အေးအေး ဖြေလိုက်သည်။

“ဟင် ... နင်ကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ တောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“အချိန်တွေက ကြာပြီလေ ဆယ်နှစ်တောင်ရှိပြီဆိုတော့ ဦးခနဲ မမှတ်မိလို့ပါ”

“နင်ကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဒါနဲ့ ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ နေကောင်း

ကြရဲ့လား”

“မရှိတော့ဘူး နှစ်ယောက်စလုံး ဆုံးသွားပြီ”

“ဟယ်...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ငါတကယ်မသိဘူး၊ စိတ်
မကောင်းလိုက်တာ”

“ဒါနဲ့ နင့်အဖေနဲ့ အမေရော နေကောင်းရဲ့လား”

“အဖေကတော့ ဆုံးသွားပြီ၊ အမေကတော့ နေကောင်း
ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အခု နင်ဘာလုပ်နေလဲ”

“ငါလား ... သီချင်းရေးဆရာလုပ်မလို့ ကြိုးစားတုန်း
ပဲ”

သူတို့နှစ်ဦးစကားပြောနေစဉ် ဦးမြမောင်က ကြားဖြတ်၍
ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သူက ဂီတစာဆိုဖြစ်ချင်လို့ ကြိုးစားနေတဲ့သူပဲ၊ အခု
လည်း သီချင်းတွေပါလာတယ်။ အတော်ပဲ နိုင်ငံကျော် အဆို
တော်ကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ မောင်မင်းမောင် သီချင်းဆိုပြပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

မောင်မင်းမောင်သည် ဦးမြမောင်ထံမှ မယ်ဒလင်လေးကို

ဆွမ်းယူပြီး သူ၏ပထမဦးဆုံး သီချင်းလေးကို စတင်သီဆိုရန်
မယ်ဒလင်လက်သံကလေးဖြင့် အစပျိုး တီးလိုက်သည်။

မင်းရပ်ရည် မမြင်တာကြာပေမယ့် ×××

ငါ့ရင်မှာအစဉ်သာမြင်နေခဲ့ ××× မေ့မရတဲ့အဖြစ်တွေနဲ့
××× ရင်မှာသိမ်းလို့ထားမယ်လေ...

ကိန္နရီချောင်းခြားလို့ ×××နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာ

ဗိုတယ်လို့ ကြားရတော့ ××× ငါလေ တကယ်ပဲ အံ့ဩ
သွား ××× ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖြစ်မှာတော့ နှစ်ပေါင်း
တစ်ထောင် မျက်ရည်များ ××× ဝေးကွာသွားတဲ့
အချစ်များ ×× နီးစေသား ××× ရင်မှာသိမ်းလို့
ထားမယ်လေ×××

“နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာ ချစ်မေတ္တာ” ဆိုသည့်သီချင်းလေး
တို့ မင်းမောင်က ခံစားချက်အပြည့်နှင့် သီဆိုသွားခဲ့သည်။

သည်သီချင်းလေးကို ကြားလိုက်ကတည်းက မင်းမောင်
၏ရင်တွင်းက ခံစားချက်ကို သိသွားခဲ့သည်။ သူနဲ့ဝေးနေစဉ်က
အကြောင်းများကို သူစပ်ဆိုထားခဲ့သည်။ မည်သူ့မျှ မသိချင်တာ

နေရမည်။ မင်းမောင်နှင့် ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက အတူနေခဲ့သည့်အတွက် သူ့သီချင်းကို ကြားရုံနှင့် ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ခဲ့သည်။

နောက်ထပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်က “ဝေးကွာခဲ့ပြီချစ်နှင်းဆီ” ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် “သခင်ပြန်လာမယ့်လမ်း”

“လွမ်းကုဋေ ဝေးပါစေ”

“ပြန်လည် ဆုံတွေ့ချင်တယ်”

“ရင်ထဲက ချစ်သက်သေ”

သီချင်းများကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် သူတီးခတ်သွားခဲ့သည်။ သီချင်းများအားလုံးအဆုံးတွင် ...။

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း”

ယမင်းနှင့် ဦးမြမောင်တို့နှစ်ဦးက လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးလိုက်သည်။

“မင်းမောင်ရယ် နင့်သီချင်းလေးတွေက အရမ်း

ကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ယမင်းရွှေစင် သူ့သီချင်းလေးတွေက ကောင်းတော့ ယမင်းရွှေစင်နဲ့ဆိုရင် သိပ်လိုက်မယ်”

“ဒါကတော့ ယမင်းရဲ့ သဘောမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဓာတ်ပြားပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ သဘောပေါ့၊ ရှင်က ဆိုစေချင်တယ်ဆိုရင် ယမင်းက ဆိုရမှာပေါ့ရှင်”

“ဒီလိုလဲ မပြောပါနဲ့ ယမင်းရယ်”

“ဒါကတော့ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားဆိုတော့ အလုပ်ရှင်ကျေနပ်မှာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ယမင်းရွှေစင်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီအတွက် တကယ့်ကို အားထားရတဲ့ နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်ကြီးပါဗျာ”

ထိုသို့ပြောနေစဉ်...

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသားတစ်ဦး ရောက်လာပြီး...

“ဘာတွေများ သဘောကျနေတာလဲ အဆိုတော်ကြီးဗျာ”

“ဟော...လာပြန်ပြီတစ်ယောက်”

ယမင်းရွှေစင်က ထိုလူကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ရာ ထိုလူမှ...

“ယမင်းက စိမ်းစိမ်းကားကား စကားမဆိုပါနဲ့၊ တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး ကိုမိုးနောင်ပါ”

သည်တွင် ယမင်းရွှေစင်က မင်းမောင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“မင်းမောင် ... သူက ဒီဇာတ်ပြားတိုက်ရဲ့ ပင်တိုင် ဂီတစာဆို ကိုမိုးနောင်ပေါ့၊ ကိုမိုးနောင် သူက တက်သစ်စ ဂီတစာဆို ကိုမင်းမောင်တဲ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုမင်းမောင်”

“ကျွန်တော်လည်း နိုင်ငံကျော် ဂီတစာဆိုနဲ့တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ စင်တော်က တင်တဲ့အနုပညာသမားတစ်ယောက်အဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

ဂီတစာဆို ကိုမိုးနောင်က ရယ်ရယ်မောမောပြောလိုက်ရာ သူတို့စကားဝိုင်းကလေးမှာ စိုပြေသွားခဲ့သည်။ အတော်

ကြာကြာ စကားပြောပြီးနောက် ယမင်းက

“ဆရာ ဦးမြမောင် ယမင်းပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ထို့နောက် မင်းမောင်ဘက်သို့ လှည့်၍...

“မင်းမောင် နင်ဘယ်ပြန်မှာလဲ ငါလိုက်ဖို့မယ်”

“အေး... ပြန်မယ်လေ... ဦးနဲ့ ကိုမိုးနောင် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်ခင်ဗျ”

“ကောင်းပါပြီ”

သူတို့နှစ်ဦးကို နှုတ်ဆက်ကာ ဦးမြမောင်၏အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းမောင် နင်ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာလဲ”

“ငါ့မှာ အဖေလည်းမရှိ၊ အမေလည်းမရှိတော့ မန္တလေးမှာမနေချင်လို့ ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာခဲ့တာ၊ သီချင်းရေးဆရာလည်း လုပ်ချင်တာနဲ့”

“ဒါနဲ့ နင်ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“မင်္ဂလာတောင်ညွန့်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါတို့ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းပြီးတော့ နင့်ဆီကို စာရေး
လိုက်သေးတယ်”

“ငါလည်း နင့်ဆီကို စာတွေအများကြီး ရေးခဲ့တယ်”

“ငါ နင့်ဆီကစာ တစ်စောင်မှမရဘူး”

ယမင်းက အံ့ဩစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ စာတွေက ဘယ်ရောက်သွားလို့

လဲ”

“ဒါတော့မသိဘူး၊ ငါ့ဆီကို တစ်စောင်မှမရောက်တာ
တော့အမှန်ပဲ၊ ကဲ... နင့်အကြောင်းတွေ ပြောစမ်းပါဦး”

“ငါ့အကြောင်းက မလှပတဲ့ဘဝပါ။ အဖေက ကားတိုက်
ပြီးသေသွားတယ်။ အမေက စိတ္တဇဝေဒနာရှင် ဖြစ်သွားတယ်။
မန္တလေးမှာတုန်းက စာကြည့်တိုက်မှာ ဒရဝမ်လုပ်ခဲ့တယ်”

“ဟယ်... နင့်အကြောင်းတွေက တစ်ခုမှ မကောင်းပါ

သား”

“အေး... အခုပိုဆိုးတယ်၊ အရင်ကမှ အလုပ်ရှိသေး
တယ်၊ ဒရဝမ်ရာထူးက အကြီးကြီးနော်၊ အခုတော့ အလုပ်
လက်မဲ့ပေါ့”

“အလုပ်လက်မဲ့ဆိုပေမယ့် နင်ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့
နင့်သိချင်းတွေကို ငါဆိုရင် နင်နာမည်ကြီး ဂီတစာဆို ဖြစ်သွား
မှာပါ”

“အေးပါဟာ ... နင်တို့က ဒီလောကထဲကို အရင်
ချောက်နေတဲ့သူဆိုတော့ ဒီလောကအကြောင်းကို ပိုသိတာပေါ့”

“ဒီလိုပါပဲဟာ... ငါ့အသံကို ပရိသတ်က လက်ခံတော့
အတ်ပြားကုမ္ပဏီတွေက အပြိုင်အဆိုင် စာချုပ် ချုပ်တာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သူငယ်ချင်းဟာ နိုင်ငံကျော် အဆို
တော်ကြီးဖြစ်သွားပြီမို့ ငါက ဂုဏ်ယူပါတယ် ယမင်းရယ်”

“ကဲ... နင်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းအထိ ငါလိုက်ပို့
မယ်”

“ကောင်းပါပြီ... ဒါနဲ့ နင့်လိပ်စာလည်း ပေးဦးလေ”

ယမင်းကို မင်းမောင်က လိပ်စာမေးလိုက်သည်။

“ငါက စမ်းချောင်း မင်္ဂလာလမ်း အိမ်အမှတ်(-) မှာ နေတယ်၊ နင်လာလည်ဦးလေ၊ အမေက နင့်ကိုတွေ့ချင်မှာ”

“ငါ့ဘဝက ကြမ်းတမ်းပြီးနိမ့်ကျတော့ နင့်အမေနဲ့ တွေ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“နင်ကလဲဟယ်...အမေက ဒီလိုမျိုးစိတ် မရှိပါဘူး နင့်ကို ခင်ပြီးသားပဲ”

“အေးပါ...ငါလာခဲ့ပါ့မယ်”

“နင့် အိမ်ကိုလာလည်ရင်တော့ အမေက အရမ်း ဝမ်းသာမှာပဲ”

“ဟော...ဟိုရှေ့မှာ ငါနေတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ရောက်ပြီ”

“အေး...ယမင်း နင်လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

“အစ်မာ နင်နဲ့ငါနဲ့ကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတာများ ရှိသေး လား၊ ဒါပဲနော် နောက်တစ်ခါ ကျေးဇူးဆိုတဲ့စကားပြောရင်”

လိုက်မပို့တော့ဘူး”

“ယမင်းရယ် စိတ်မဆိုပါနဲ့ နောက်တစ်ခါ ကျေးဇူးဆို တဲ့စကားကို မပြောတော့ဘူး”

ကားကလေးမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့တွင် ရပ်ပေးလိုက် သည်။ မင်းမောင်က ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ရင်း...

“ငါ မနက်ဖြန်မှာ နင့်အိမ်ကို လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

မင်းမောင်အား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ယမင်း၏ကား ကလေး ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

မင်းမောင်မှာ လွန်စွာတွေ့ချင်လှသည့် ယမင်းကို မျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် မဖော်ပြနိုင်

အောင် ဝမ်းသာလှသည်။

သူ့အခန်းလေးထဲသို့အရောက်တွင် အိပ်ရာပေါ်သို့လှဲအိပ် နေရင်း...

“ယမင်းရယ် ...မင်းနဲ့ ပြန်မဆုံတော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ အခုလို ပြန်တွေ့ရတော့ ငါအရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

“မင်းနဲ့ မနက်ဖြန်မှာ ပြန်ဆုံကြမယ်”

“မင်းနဲ့ ဝေးကွာနေတဲ့အချိန်ကလေးမှာ မင်းကို ငါ ဘယ်လောက်လွမ်းကြောင်း ပြောပြမယ်”

“ယမင်းရယ် နင့်ရဲ့နဘေးနားမှာ အရင်ကလိုပဲ ပြန်နေချင်တယ်”

“အထီးကျန်နေခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ဘဝထဲကို ယမင်းဆိုတဲ့ အချစ်ဆုံးမိန်းကလေး ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီ။ သဲကန္တာရထဲက အိုအစစ်ရဲ့ ကြာပွင့်လေးတစ်ပွင့်ပါပဲ”

မင်းမောင် အရမ်းပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။

မနက်ဖြန် ယမင်းနှင့်တွေ့ရမှာမို့ တစ်ညလုံး ရင်တွေ ခုန်နေခဲ့သည်။

အခန်း (၄)

ဝတ်လုံတော်ရမင်းနှင့်စော့ဆွဲခြင်း

မင်းမောင်သည် ယနေ့ ယမင်း၏အိမ်သို့ သွားလည်ရန် စီစဉ်စောနေသည့်အတွက် နံနက်စောစောကပင် နိုးနေခဲ့သည်။

ရေမိုးချိုးပြီး အစုတ်အစားလဲခဲ့သည်။ အဝတ်အစားသည်ဟု ဆိုသော်လည်း အဝတ်ကခပ်နွမ်းနွမ်း...။ ဤဝတ်စုံ သူ့အတွက်အကောင်းဆုံး။

ယမင်း ပေးထားခဲ့သည့် လိပ်စာအတိုင်း စမ်းချောင်းသို့ ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မင်္ဂလာလမ်းကို ရောက်လာသည်။ အမှတ်(---)ရှေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ ခြံဝင်းနှင့် နှစ်ထပ် ကြီးကြီးကိုတွေ့ရသဖြင့် သူ့မျက်စေ့ပင် သူမယုံနိုင်အောင် ခဲ့သည်။

“အိမ်နဲ့ပါတ်များ မှားနေရောသလား”

“ယမင်းတို့အရင်က ဒီလောက်မချမ်းသာပါဘူး ဒီတိုက်မှာနေတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြံဝင်းက လူခေါ်ဘဲလဲလေးကို နှိပ်ကြည့်မှပဲ”

ဤသို့အတွေးနှင့် လူခေါ်ဘဲလဲလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ကလင်”

“ကလင်”

“ကလင်”

မကြာမီ အိမ်ကြီးထဲမှ အိမ်ဖော်ကလေးမလေး ပြေးထွက်လာပြီး ခြံဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ဒီအိမ်က အဆိုတော် ယမင်းရွှေစင်တို့ အိမ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

“ယမင်းရွှေစင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဒါဆို ခဏစောင့်ပါ။ မမလေးကို သွားပြောလိုက်”

“မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမောင်သည် ခြံဝတွင် ရပ်ကာ စောင့်နေခဲ့သည်။

ဘစ်အောင်ကြာမှ ကောင်မလေးရောက်လာပြီး ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

“ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

“အေး အေး”

ထိုသို့ဖြင့် အိမ်ဖော်မလေးနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

“အစ်ကို ဧည့်ခန်းမှာ ခဏထိုင်ပါ။ မမလေးကို သွား

ခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး”

ကောင်မလေး အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်း

ထဲဆင်ပုံက ခမ်းနားလှသည်။

ဆိုဖာထိုင်ခုံများ၏နောက်စီးပေါ်တွင် ဇာအဖြူများဖုံးအုပ်

ထားသော အလှတန်ဆာဆင်ထားသည်။ ဧည့်ခန်းနံရံများတွင် ရေခဲခန်း

များဖြင့်ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားများကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

အောက်ဘက်နံရံတွင် ယမင်း၏ပြုံးရိုနေသော ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ထိုပုံ၏အောက်၌ အရောင်တောက်ပသော စန္ဒယားကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

သည်အခင်းအကျင်းများကို မြင်ရုံနှင့် လူကုံထန်အသိုင်းအဝိုင်း၏ အဆင့်မြင့်နေထိုင်မှုကို သိသာလှပေသည်။

မင်းမောင်သည် ဧည့်ခန်းကိုကြည့်ပြီး အကဲခပ်နေစဉ် ယမင်း၏အမေဖြစ်သူ ဒေါ်စောသိန်းသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး...

“ဘယ်သူများလဲလို့ မောင်မင်းမောင်ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်အဒေါ် အဒေါ်နေကောင်းရဲ့လား”

“နေကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ မနေ့က သမီးပြန်လာတော့ မင်းနဲ့တွေ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မနေ့က ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီမှာ ယမင်း ပြန်တွေ့တာနဲ့ လာလည်တာပါ”

“က...ပြောစမ်းပါဦး မင်းဘယ်လိုဘယ်ပုံဖြစ်ပြီ ရန်ကုန်ရောက်လာတာလဲ”

“အဖြစ်ကတော့ ဒီလိုပါအဒေါ်ရယ်...”

မင်းမောင်က ဤသို့အစချီကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဤတွင် ယမင်းရောက်ရှိလာပြီး မင်းမောင် ပြောသမျှကို နားထောင်နေခဲ့သည်။

“မင်းမောင် လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦး”

ယမင်းက ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ စေတနာဗလပွနှင့် ပြောလိုက်သည်။ မင်းမောင်ကမူ ယခင်လိုပင် သူဆင်းရဲကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်စောသိန်း၏မျက်နှာမှာ အထင်သေးသည့်နှယ် တစ်မျိုးပြောင်းသွားခဲ့သည်။

ထိုသို့ စကားပြောနေစဉ် ယမင်း၏ခြံအတွင်းသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာသည်။

“ဟော...ဝတ်လုံတော်ရမင်းလာတယ်၊ သမီးသွားကြိုဆိုက်ဦးလေ”

ယမင်း၏အမေကပြောသဖြင့် ယမင်းက ဧည့်ခန်းမှ သွားကာ ဆီးကြိုလိုက်သည်။

“ဝတ်လုံတော်ရမင်းကြွပါ”

“ယမင်းကလည်းလုပ်ပြီ၊ ကိုတင်မောင်ဆွေပဲခေါ်ပါ”

“ဪ...ဝတ်လုံတော်ရမင်းဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို လေးစားရသေးတယ်ရှင့်”

“မလိုပါဘူးယမင်းရယ်၊ တင်မောင်ဆွေဟာ တင်မောင်ဆွေပါပဲ၊ အစ်ကိုဆွေလိုခေါ်လဲရပါတယ်”

“ကဲ...အစ်ကိုဆွေ ထိုင်ပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

ကိုတင်မောင်ဆွေက ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုဆွေ အအေးသောက်မှာလား၊ အပူသောက်မှာလား”

“အပြင်ကလာတော့ နည်းနည်းအိုက်တယ်၊ အအေးပဲပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုဆွေ”

“မအေးရေ...အအေးတစ်ခွက်ပျော်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး”

ထို့နောက် ယမင်းက မင်းမောင်အား ကိုတင်ဆွေနှင့်

တိုင်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုဆွေ သူက ယမင်းတို့မန္တလေးမှာနေတုန်းက ခိမ်းချင်း သူငယ်ချင်းမင်းမောင်တဲ့ အခုသီချင်းရေးဆရာပေါ့”

“မင်းမောင် အစ်ကိုဆွေက ဘိလပ်ပြန်ဝတ်လုံတော်ရမင်း”

“ကျွန်တော်လည်း တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် ယမင်း၏အမေမှာ ကိုတင်မောင်ဆွေကို ရေပက်မဝင်အောင် စကားတွေပြောနေခဲ့သည်။

“ဒေါသက်ထားတို့များ သားတစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက် ဘိလပ်ပြန်ဝတ်လုံတော်ကြီးဖြစ်အောင် ထားနိုင်တာ အလွန်ဂုဏ်ယူစရာပဲပေါ့၊ နောက်တစ်ခါလာရင် ဒေါသက်ထားပါခေါ်လာခဲ့ပါသားရယ် လူကြီးချင်းစကားပြောရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါ်ဒေါ် နောက်တစ်ခါမှာ မေမေပါလိုက်ခဲ့ပါ”

“ကိုင်း...ကိုင်း...မင်းနှမနဲ့စကားပြောလိုက်ပါဦး”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ”

ယမင်းနှင့်မင်းမောင်တို့နှစ်ဦး စကားပြောနေသည့် အတွက် ကိုတင်မောင်ဆွေက အားနာဟန်နှင့် ရပါတယ်ဟူ၍ ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်စောသိန်းမှာ မင်းမောင်အား အလိုက်မသိသူ ဟူသောမျက်လုံးဖြင့် ဒေါင့်ကပ်ကြည့်ရင်း...

“ဪ...စဉ်သည်လို့ထင်လို့လား မောင်မင်းမောင်က စဉ်သည်မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းနှမနဲ့ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ”

ထိုသို့ပြောလိုက်သည့်အတွက် ယမင်းမှာ မင်းမောင်ကို အားနာသွားခဲ့သည်။ သည်တွင် မင်းမောင်မှာ အခြေအနေ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို နားလည်သွားခဲ့သည်။ သူသည် အချိန်အား ၍ လာလည်သူသာဖြစ်သည်။ အထူးအထွေပြောစရာမရှိပေ။ သူတို့နှစ်ဦးတွင် ပြောစရာကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သူစိမ်းလူမသိစေ ချင်သည့် အကြောင်းရှိကောင်းရှိပေမည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် မင်းမောင်က...

“အားလုံးပဲ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ယမင်းက...

“မင်းမောင်က နင့်မှာဘာအလုပ်ရှိလို့လဲ၊ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပေါ့”

“ငါ အခုမှ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုချိန်းထားတာ သတိရလို့ ပြန်တော့မယ်”

“အေးလေ...ဒါဆိုလဲ နင်ပြန်ပါ၊ နင်နဲ့ငါထပ်ဆုံဦး မယ်လေ”

“ကောင်းပါပြီ”

မင်းမောင်တစ်ယောက် ယောင်ချာချာနှင့် ယမင်း၏အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အချိန်ကား ဆယ်နာရီကျော်ကျော်ခန့်သာရှိသေး သဖြင့် ဘယ်သို့သွားရမှန်း မသိအောင်ပင်...

ထို့နောက် စမ်းချောင်းမှ ရွှေတိဂုံစေတီတော်သို့ လမ်း လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ဘုရားကြီးကိုဦးချပြီး တန်ဆောင်းတစ်ခု တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ မင်းမောင်၏ဦးခေါင်းထဲမှာ ယမင်း အကြောင်း စဉ်းစားရင်း ခေါင်းနောက်လာခဲ့သည်။

“ယမင်းဟာ နိုင်ငံကျော်အဆိုကြီးဖြစ်ပြီး ရုပ်ကလည်း ချောတော့ ပျားပုတုန်းတွေဟာ မွှေးကြိုင်တဲ့ပန်းအနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်း

လည်နေသလို ကာလသားမျက်နှာကြီးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ် ဦးမြမောင်အိမ်မှာတွေတဲ့ ဂီတစာဆိုကိုမိုးနောင်ရယ် အခုဒီကနေ တွေ့တဲ့ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကိုတင်မောင်ဆွေရယ် ဒါတွေဟာ ငါ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာမယ့်သူတွေပဲ”

“သူတို့က ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေပဲ၊ ငါက တော့ ဘာမှမအောင်မြင်သေးတဲ့သူ ငွေဂုဏ်မရှိ၊ ပညာဂုဏ်မရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တွယ်ကပ်နေရတဲ့သူကို ယမင်းက ချစ်နိုင် ပါ့မလား”

“ငါ့ဘဝမှာ ယမင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူး၊ သူ့ကို မရရင် ငါ့ရူးနိုင်တယ်၊ သူတို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရင်လည်း ငါပဲ ရှုံးနိုင်မှာပဲ၊ ငွေဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်၊ ရာထူးဂုဏ် အစစ သူတို့က ငါ့ထက်သာတယ်၊ ဒီပွဲမှာ ငါနိုင်ဖို့ တစ်ကွက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ကတော့ ယမင်းရဲ့ချစ်မေတ္တာပဲ၊ သူက ငါ့ကိုချစ်မှ ငါ့ဆီကို အပြေးရောက်လာမှာ”

ထိုသို့ တောင်တောင်အိအိ တွေးရင်း ရှေ့ဆက်ရမည့် အနာဂတ်အတွက် ရင်လေးနေမိသည်။ ထို့နောက် ရွှေတိဂုံစေတီ

တော်အား ရှိခိုးကာ...

“တပည့်တော်ဟာ ယမင်းဆိုသည့် မိန်းမချောလေးနှင့် ပေါင်းဖော်ရပါစေသား”

ဟု တောင်းဆိုပြုခဲ့ပါတော့သည်။

ညနေစောင်းလာပြီဖြစ်၍ သူတည်းခိုရာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အသွားတုန်းက ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောမည်ဟုရည်မှန်းထားသမျှ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်ပါစင်အောင် လွဲခဲ့ချေပြီ။

ယမင်း၏အမေသည် မင်းမောင်၏နိမ့်ကျသော အခြေ အနေကို ကြားသိသောအခါ ချက်ချင်းမျက်နှာပြောင်းသွားခဲ့ သည်။ ထို့နောက် ဝတ်လုံတော်ရမင်းလာသောအခါ မျက်နှာမှာ သကာလောင်းကာ သားရေးသမီးရေး ဆွေးနွေးမည့်အကြောင်းကို ဥပါယ်တမည်ဖြင့် ဖြောခဲ့သည်။

“ငါ့မှာ ငွေဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်၊ ရာထူးဂုဏ် မရှိတဲ့ မျက်နှာခွဲ မို့ အရေးမလုပ်တာလား”

“အဒေါ်က ယမင်းနဲ့ ငါနဲ့သဘောတူအောင် ငါဘယ်လို

နေရမလဲ”

စဉ်းစားရင်း သည်တစ်ညတာအချိန် ကုန်လွန်သွား
ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် ...

မင်းမောင်နေထိုင်သည့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့
ယမင်း ရောက်လာခဲ့သည်။ အားငယ်စိတ်ပျက်နေသော မင်းမောင်
သည် ယမင်းကို မြင်သောအခါ...

“ဟာ...ယမင်းပါလား”

ရွှင်လန်းအားတက်သွားခဲ့သည်။

“မင်းမောင်ရေ... ငါ နင့်ကို သတင်းကောင်းပြောဖို့
လာတာ”

“ဘာသတင်းကောင်းလည်း ပြောစမ်းပါ”

“နင့်သီချင်းတွေအားလုံးကို ဦးမြဲမောင်က ဝယ်ပြီး
ငါဆိုရမယ်က”

“ဟယ် ... ဒါဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့၊
ငါ့သီချင်းကို နင်ဆိုရမယ်လို့ တစ်ခါမှ အိပ်မက် မမက်ခဲ့ဘူး

အရမ်း ဝမ်းသာတာပဲဟာ”

“က-ဒါဆိုရင် နင့်သီချင်းတွေရယ်၊ မယ်ဒလင်ရယ်
ယူလာခဲ့...ငါ့ကားနဲ့သွားရအောင်”

“အေး...အေး”

မင်းမောင်သည် ယမင်းကားဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။

ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘယ်လို
ပြောရမှန်းပင်မသိခဲ့။ သူစပ်ထားသည့်သီချင်းများကို ရောင်းရ
မည့်အပြင် သူချစ်မြတ်နိုးလှသည့် ယမင်းက သည်သီချင်းတွေကို
ဆိုရမည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း ကံဇာတ်ဆရာက မျက်နှာသာ
ပေးခဲ့ပြီ။ လူတစ်ယောက်အတွက် ဖြစ်ချင်သည့်ကိစ္စမှာ တစ်ခု
ရရန်ပင် မလွယ်ကူချေ။ ယခုမူ ဆန္ဒနှစ်ခုစလုံး တပြိုင်နက်
ပြည့်ရတော့မည်။

“မင်းမောင် ... မင်းကံထလာပြီ...မကြာခင် နိုင်ငံ
ကျော် ဂီတစာဆိုကြီးဖြစ်တော့မယ်”

“ငါ...ချမ်းသာလာရင် ပိုလူနှစ်ယောက်နဲ့ ပြိုင်လို့

ရပြီး ယမင်းကို ငါလက်ထပ်လို့ရပြီ”

အနာဂတ်ကိုတွေးပြီး သူပျော်ခဲ့သည်။ မကြာမီ ဦးမြမောင်
၏အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“ကဲ...မောင်မင်းမောင်တို့ ယမင်းတို့ပါလား လာကြ
လာကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ယမင်းကတော့ မောင်မင်းမောင်ကို ပြောပြီးပလား
မဆိုနိုင်ဘူး၊ မင်းရဲ့သီချင်းတွေအားလုံးကို ဦးဝယ်မယ်၊ ပြီးတော့
ယမင်းကို ဆိုခိုင်းမလို့ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒီသတင်းကြားရတာ အရမ်းဝမ်းသာပါ
တယ်၊ ဦးကိုလည်း အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တက်သစ်စ ဂီတစာဆို
လေးတွေ မျိုးဆက်မပြတ်သွားအောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီ
ဖွံ့ဖြိုးရတာပေါ့ကွာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဦးရယ်၊ ဦးတို့လို စေတနာကောင်းတဲ့
လူနဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်တော့်အတွက် ငွေရေးကြေးရေး အဆင်ပြေ

သွားတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ လောကမှာ စားဝတ်နေရေး အရေးကြီး
တယ်၊ အထူးသဖြင့် ထမင်းအိုးဆူမယ့်ကိစ္စက နေ့တစ်နေ့ကိစ္စမို့
ခိုပြီး အရေးကြီးတယ်”

ဦးမြအောင်၏စကားထဲတွင် “ထမင်းအိုးဆူမယ့်ကိစ္စ”
ဆိုသည့်စကားကို မင်းမောင်နားမလည်ခဲ့ပေ။

“ဦး...ထမင်းအိုးဆူမယ့်ကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဟ...နေ့စဉ် ထမင်းစားဖို့ ကိစ္စပေါ့ကွာ”

“ဪ... ဪ...”

“ကဲ ... ယမင်းကလည်း ဒီသီချင်းတွေကို ပရိသတ်
ရင်ထဲစွဲသွားအောင် ဆိုပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

“ကဲ ... မောင်မင်းမောင် သီချင်းအားလုံးအတွက်
ကျသင့်ငွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

ဦးမြမောင်က သီချင်းအားလုံးအတွက် ကျသင့်ငွေ

တစ်ထပ်ကြီး ပေးလိုက်သည်။

သူ၏လုပ်အားဖြင့် သည်မျှများပြားသည့်ငွေကို မကိုင်ဖူး
ခဲ့ပေ။ ငွေစက္ကူများကို လှမ်းယူစဉ် လက်များပင် တုန်နေယင်နေ
သည်။

“ကဲ...မောင်မင်းမောင် သီချင်းတွေကို မယ်ဒလင်နဲ့
ပြန်ဆိုပြပါ။ ဒါမှ ယမင်းက သီချင်းအလိုက်ကို မှတ်မိမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

ထို့နောက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်ကို မင်းမောင်က
မယ်ဒလင်တီးရင်း စိတ်ပါလက်ပါ ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီဆိုလိုက်
သည်။

မင်းမောင်၏သီချင်းနှင့်အတူ သူ၏သီဆိုမှုမှာ များစွာ
လိုက်ဖက်လှသည်။ အားလုံးကပင် သူ၏သီချင်းသံထဲ မျောပါ
သွားကြသည်။

“ယမင်းနဲ့အတူတူ သီချင်းဆိုကြည့်ပါ”

ဦးမြမောင်က ဤသို့ ပြောလိုက်သဖြင့်

သူတို့နှစ်ဦးသား သီချင်းတွေကို အတူတူဆိုခဲ့ကြသည်။

သူဝါသနာပါသည့်အလုပ်ကို လုပ်နေသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး
အိတ်ဘုံနတ်နန်းသို့ ရောက်နေသကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်လှပေသည်။

အလွန်အလွန် တောင့်တခဲသော ပျော်ရွှင်သည့်ဘဝ
ကလေးကို ခံစားခဲ့ရသည်။ သီချင်းတိုက်အပြီးတွင် -

“ယမင်းရေ...ဒီနေ့ ပိုက်ဆံတွေ ရလာပြီဆိုတော့ နင့်ကို
ငါကျွေးမယ်၊ ဘာစားမလဲ”

“နေပါစေဟော”

“လာပါ တရုတ်တန်းမှာ တရုတ်စာ သွားစားမယ်”

ယမင်း၏ကားလေးနှင့် လတ္တာလမ်းသို့သွားခဲ့ကြသည်။

တရုတ်တန်းကား လွန်စွာစားသောက်ဆိုင်ပေါသကဲ့သို့ လူစည်ကား
လှသည်။ ယခုလိုညနေပိုင်းအချိန်တွင် ဆိုင်တိုင်းလူပြည့်နေသည်။

မင်းမောင်တို့နှစ်ဦးသား ခေါက်ဆွဲကြော်မှာစာရင်း စကားစမြီပြော
ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ယမင်းရယ် နင်တို့က အခုဆိုရင် သိပ်ပြီးချမ်းသာသွား
တော့ ငါ့မှာနှင့်နဲ့ပေါင်းရတာ မျက်နှာငယ်သလိုခံစားရတယ်”

“တကယ်တော့ ငါတို့ကချမ်းသာတာမဟုတ်ပါဘူး၊
အဖြစ်ကဒီလိုပါ”

“ပြောပြစမ်းပါ”

“ငါ့အဖေ့နဲ့ ကိုတင်မောင်ဆွေအဖေ့နဲ့က သူငယ်ချင်းတွေလေ။ ကိုတင်မောင်ဆွေရဲ့အဖေက မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး အင်ပို့အိပ်ပို့ကုမ္ပဏီထောင်ထားတယ်။ နိုင်ငံခြားက စက်ပစ္စည်းတွေကိုသွင်းတယ်။ မြန်မာပြည်ကသစ်တွေကိုပို့တယ်။ အဲဒီမှာ ငါ့အဖေက ရှယ်ယာထည့်တယ်။ အဖေဆုံးသွားတော့လည်း သူ့အဖေက ဆက်ပြီးလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အဖေမဆုံးခင်မှာ ဒီအိမ်နဲ့ကားကိုဝယ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ဝယ်တုန်းက အကြွေးရှိတယ်။ အဲဒီအကြွေးကလည်း ကိုတင်မောင်ဆွေရဲ့အဖေဆီကချေးတာ။ အခုတော့ အမေ့နဲ့ဆက်ပြီးစာရင်းရှင်းနေကြတယ်”

“ဪ...”

“ငါကတော့ သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး။ အဆိုဝါသနာပါလို့ သီချင်းဆိုရင်းနဲ့ ကိုတင်မောင်ဆွေအဖေကပဲ ဦးမြမောင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ။ သူတို့ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီမှာ သီချင်းဆိုရင်း အခုလို လူသိများလာတော့တာပဲ”

“နင်သီချင်းဆိုတဲ့ပိုက်ဆံကရော အကြွေးဆပ်နိုင်လား”

“ငါ့ပိုက်ဆံကတော့ အိမ်စားရိတ်ပေါ့ဟာ။ အမေ့နဲ့ သူတို့အဖေ့ ဘယ်လိုစခန်းသွားနေမှန်းမသိပါဘူး”

“ဪ...ဪ”

လောကမှာ တိုက်နဲ့တာနဲ့ ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့နေသူ၊ ကားစီးသူများတို့ မင်းမောင်အထင်ကြီးခဲ့သော်လည်း လက်တွေ့ဘဝမှာမူ အကြွေးများနှင့်ပူလောင်နေမှန်း ယမင်းပြောမှသိခဲ့ရသည်။

သည်နောက်ပိုင်းတွင် ဦးမြမောင်က မင်းမောင်ကို သီချင်းတွေဆက်ပြီးရေးခိုင်းခဲ့သည်။ ယမင်းကိုလည်း ဓာတ်ပြားသွင်းရန် သီချင်းတိုက်ခိုင်းသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးအလုပ်ရွပ်ကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မင်းမောင်က ယမင်းကိုသတိရသဖြင့် အိမ်သို့သွားလည်ချင်ပါသော်လည်း သူမမိခင်ကြီး၏ အထင်သေးမှုကိုမခံလို၍ အိမ်သို့မသွားခဲ့ပေ။

အခန်း (၅)

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားမင်းမောင်

“အဆိုတော်ယမင်းရွှေစင်ရဲ့ “နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာ ချစ်မေတ္တာ” ဓာတ်ပြားထွက်လာပြီ”

သတင်းစာရောင်းသူများက ဤသို့အော်ဟစ်ရောင်းချခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမြမောင်၏ဓာတ်ပြားတိုက်တွင် ဓာတ်ပြားလာဝယ်သူများ ရောက်လာကာ အလှအယက်ဝယ်ယူအားပေးခဲ့ကြသည်။ ထိုသတင်းကိုကြားတော့ မင်းမောင်တစ်ယောက်လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဓာတ်ပြားထွက်ပြီဆိုတော့ ဦးမြမောင်ဆီကိုသွားမှပဲ” ထိုအတွေးနှင့်ကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဓာတ်ပြားများကို လက်မလည်အောင်ရောင်းချရသဖြင့် ဦးမြမောင်မှာ ပျော်တပြုံးပြုံးဖြစ်နေပါသည်။

ထိုစဉ် မင်းမောင်လာသည်ကိုမြင်သဖြင့် ...

“မောင်မင်းမောင် လာဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦး”

“ရပါတယ်ဦး”

“မင်းရဲ့သီချင်းကတော့ အတော်လခိုင်းကပ်တယ်ကွာ၊ တော်တော်ရောင်းကောင်းတယ်”

“ကျွန်တော့်သီချင်းလေးတွေကို ပရိသတ်ကကြိုက်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာတာပေါ့ဦးရယ်”

“အေး မင်းလဲ ကိုယ့်ရဲ့သီချင်းလေးတွေ ကောင်းအောင်ရေးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦး”

မင်းမောင်သည် ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ဓာတ်ပြားကိုကောက်တိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

ဓာတ်ပြားအချပ်ပေါ်တွင်...

“နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်ယမင်းရွှေစင်၏ နှစ်ပေါင်း
ခုနစ်ရာချစ်မေတ္တာ တေးရေး ဂီတစာဆို ကိုမိုးနောင်”

ဟူ၍ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်လိုက်ရသည်။

မင်းမောင်မှာ မျက်စေ့များမှားလေရာသလားဟုမင် ထင်
သွားကာ အထပ်ထပ်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“တေးရေး ဂီတစာဆို ကိုမိုးနောင်” ပင်ဖြစ်လေသည်။
သူ၏ရင်ထဲတွင် ဒိုင်းကနဲပေါက်ကွဲသွားသည်။ သူ၏ခံစားချက်
သူ၏အတွေးပုံဖော်မှု၊ ရင်တွင်းအသည်းတွင်းမှ စီးဆင်းလာသည့်
ချစ်မေတ္တာကို နက်ရှိုင်းစွာရေးဖွဲ့ထားသည့် သူ၏ခံစားချက်ရင်ဖွင့်
ချက်များမှာ ယခုတော့ သူ့နေရာတွင် ဂီတစာဆိုကိုမိုးနောင်က
နေရာယူသွားခဲ့ပြီ။ သူ မည်သို့မျှမကျေနပ်ပါ။ ထို့ကြောင့်
ဦးမြမောင်ကို ဓာတ်ပြားကိုင်ကာ...

“ဦး...တေးရေးက ကျွန်တော့်နာမည်ဖြစ်ရမယ့်အစား
ဘာကြောင့်ကိုမိုးနောင်ဖြစ်နေရတာလဲ” ထိုသို့မေးလိုက်သည်။

“ဪ...ဒါလား၊ ဒါကတော့ စီးပွားရေးအရပေါ့ကွာ”

ဦးမြမောင်က အရေးမစိုက်သလို ခပ်အေးအေးပြန်ဖြေ
လိုက်သည်။ သည်တော့ မင်းမောင်မှာ ဒေါသထောင်းကနဲဖြစ်
သွားသည်။ သို့သော်...

“ဦးက ကျွန်တော့်ဆီက သီချင်းကိုဝယ်တာဆိုတော့
ကျွန်တော့်နာမည်ဖြစ်ရမှာပေါ့”

သူက စိတ်ကိုထိန်းပြီး ချိုသာစွာပြောလိုက်သည်။
သည်တွင် ဦးမြမောင်မှာ ကျားတစ်ကောင်ဟိန်းသကဲ့သို့သော
အသံကြီးဖြင့်

“ဒီမှာ မောင်မင်းမောင် မင်းကစီးပွားရေးအကြောင်း
ဘယ်လောက်နားလည်လို့ပြောရတာလဲ”

ခပ်ဟောက်ဟောက် ပြောလိုက်သည်။

မင်းမောင်မှာ ဘာမှနားမလည်သည့် အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဘာများမှားလို့လဲ”

ဟုပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မှားတယ်ကွ...မှားတယ်၊ ငါက မင်းဆီက သီချင်းကို

ကြိုက်ဈေးပေးပြီးဝယ်ခဲ့တယ်။ မင်းလဲ ကျေနပ်လို့ရောင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီသီချင်းကို ယမင်းကဆိုတယ်။ အဲဒါ မင်းကျေနပ်လက်ခံခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီကိစ္စကိုကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရေးတဲ့သီချင်းဟာ တစ်ခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ဖြစ်နေလို့ပြောတာပါ”

“ဒါဟာ စီးပွားရေးဈေးကွက်ပဲ။ ဂီတစာဆိုနေရာမှာ ကိုမိုးနောင်ကိုထည့်တာ အလကားထည့်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့နာမည်သုံးခွင့်အတွက် ငွေပေးသေးတယ်။ ဒီမှာ မောင်မင်းမောင်ဘာမှနာမည်မရှိသေးတဲ့ ဂီတစာဆိုတစ်ယောက်ရေးတာနဲ့ နာမည်ကြီးဂီတစာဆိုတစ်ယောက် နာမည်ခံတာဟာ ဓာတ်ပြားရောင်းရခြင်းမှာ အလွန်ပဲကွာခြားတယ်”

“ဘယ်လိုကွာခြားတာလဲဦး”

“မှတ်ထားကွ လူမှာသမ္ဘာလိုတယ်။ နာမည်ကြီးကိုသုံးမှ လူဝယ်တာ။ နာမည်မရှိတဲ့သူကိုသုံးလို့ လူမဝယ်ရင် ဒီဓာတ်ပြားအတွက် ငွေသောင်းပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးထားတာ ရှုံးပြီပေါ့။

ခင်းတို့လည်းပေးရ၊ အဆိုတော်ကိုလည်းပေးရ၊ ဓာတ်ပြားဘိုးပေးရနဲ့ ဒီငွေတွေရုံးရင် မင်းခံမလား၊ ဒါကြောင့်နာမည်ကြီးဂီတစာဆိုကို သုံးရတာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီလိုသုံးမယ့်အကြောင်းကို ဦးက ကျွန်တော်ကိုပြောရမှာပေါ့”

“ပြောစရာလိုသေးလား မင်းသီချင်းတွေကို ငါအကုန်ဝယ်ပြီးပြီပဲ။ ငါသုံးချင်သလိုသုံးမှာပေါ့”

“ဒီမှာဦး ငါစီးပွားရေးဈေးကွက်ကြောင့် ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး ရှိခိုးလုပ်ခိုင်းတာပါပြောရင် လက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ သီချင်းတွေဝယ်ပြီးလို့ ငါသုံးချင်သလိုသုံးမယ်ဆိုတဲ့ စကားမသုံးပါနဲ့ ဒါဟာ မူပိုင်ခွင့်ကိုချိုးဖောက်တာပဲ”

“ဘာ”

ဦးမြမောင်သည် ကျားနာတကောင်လိုပြန်အော်ရင်း ဆိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ သူ့နားကိုပင်သူမယုံနိုင်ပါ။ ဆင်းရဲတော်ပြတ်နေသော စောလေဂျိုပိုးသာသာ လူတစ်ယောက်၏ ခါးစပ်မှ မူပိုင်ခွင့်ဟူသောစကားကို သုံးလိုက်ခြင်းအတွက် နှံ့ညံ့

သကဲ့သို့ လွန်စွာဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“မောင်မင်းမောင် ဒီစကားက မင်းကိုဘယ်သူမြှောက်ပေးလိုက်တာလဲ”

“လူတိုင်း ဥပဒေကိုနားလည်သင့်တယ်ဆိုလို့ လေ့လာထားတာပါ”

ဦးမြမောင်မှာ လွန်စွာဒေါသထွက်နေမှန်းသိသဖြင့် သူ၏ညီမမြင့်မြင့်က...

“အစ်ကိုကြီး သတိထားပြီး စကားပြောပါ။ ဆိုင်မှာဈေးဝယ်သူနဲ့ မရှက်ဘူးလား”

“အေး ... ငါစိတ်တွေ နည်းနည်းလွတ်သွားတယ် ဆောရီး မောင်မင်းမောင်”

ထိုသို့ပြောပြီး ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဦး... အရမ်းဒေါသကြီးသွားတယ်၊ မောင်မင်းမောင်”

“ရပါတယ် ဦးရယ်”

“ဦးတို့ဓာတ်ပြားအလုပ်က ပေါက်တဲ့ဓာတ်ပြားမှ ပေါက်တာ၊ မပေါက်ရင်အရှုံးပေါ်တယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့် ပရိသတ် မကြိုက်

မှာ၊ မဝယ်မှာကို စိုးရိမ်နေရတယ်၊ ဂီတစာဆိုကိုမိုးနှောင်ကလည်း သူ့နာမည်မတပ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက နာမည်ကြီးဂီတစာဆိုဆိုတော့ ရောင်းကောင်းအောင် သူ့နာမည်တပ်ပေးရတာပါ။ ဗြန်းကနဲ မင်းကပြောလိုက်တော့ ဦးကဒေါသဖြစ်သွားလို့ပါ။”

“ကျွန်တော်လည်း စကားကို မဆင်မခြင်မြှော့မိပါတယ်”

“မောင်မင်းမောင် မင်းကို ဦးကတိပေးပါတယ်၊ အခုမင်းဆီက ဓာတ်ပြားသုံးချပ်စာ သီချင်းဝယ်ထားတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ဂီတစာဆိုကိုမိုးနှောင် နာမည်နဲ့ပဲထုတ်ပါရစေ၊ လေးချပ်မြောက်မှာတော့ မောင်မင်းမောင်ရဲ့နာမည်ကို သုံးပေးပါမယ်၊ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ကွာ၊ ငါရုံးရင်ရုံးပါစေ၊ မင်းကိုမြေတောင်မြှောက်ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ်ဦး”

“ဒီလိုနားလည်ပေးစမ်းပါကွာ၊ မင်းသာအောင်မြင်တဲ့ ဂီတစာဆိုဖြစ်သွားရင် တစ်သက်လုံးအတွက် ထမင်းစားလက်မှတ် သွားပြီပေါ့ကွာ၊ အလုပ်ဆိုတာ အနာခံမှအသာစံရတယ်ကွာ”

နတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦး”

“ဘယ်စီးပွားရေးသမားမှ ကိုယ်နဲ့ဆွေမတော်မျိုးမတော် တဲ့သူရယ်၊ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ချစ်သူ မဟုတ်တဲ့သူတွေကို အောင်မြင်မလား၊ ရုံးနိမ့်မလားမသိဘဲနဲ့ ကိုယ့်ငွေကိုရင်းပြီး မတင်ဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ ငါတင်ပေးပါ့မယ်”

“ရပါတယ်ဦး”

ဦးမြမောင်နှင့်မင်းမောင်တို့နှစ်ဦး အချေအတင်စစ်ခင်းပြီး လက်သီးချင်း မထိုးရုံတမယ်အဖြစ်ကြောင့် ဦးမြမောင်၏ညီဖြစ်သူ မြင့်မြင့်မှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေပါသည်။

နောက်တော့မှ ပြောရင်းပြောရင်း နားလည်မှုရရှိသွားကာ အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ယမင်းရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ဟယ်...မင်းမောင် နင်ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ”

“သိပ်ကြောသေးပါဘူး”

“ဘယ်နှယ်လဲ ငါ့အသံကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ နင့်အသံက အရမ်းကောင်းလွန်းလို့ နေ့ဓာတ်ပြားတွေရောင်းရတာ လက်မလည်အောင်ပဲ”

“ဟုတ်လား...ဦး”

ယမင်းက ဦးမြမောင်ကို လှမ်းမေးလိုက်ရာ လူလည်ကြီး ဦးမြမောင်က...

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ယမင်းရယ်၊ မျှော်လင့်ထားတာ ထက်တောင်ရောင်းရတယ်၊ ဒါတောင် နယ်အဝယ်တော်တွေ လာသေးဘူး”

“အဲဒီလိုရောင်းရတယ်ဆိုတော့ ယမင်းအရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

“ယမင်း ပိုပြီးဝမ်းသာသွားအောင် ဘောက်ဆူးထပ်ပေးရဦးမယ်၊ ရော...ပိုက်ဆံ”

ဦးမြမောင်က ယမင်းကို အဆိုကောင်းလွန်းသည်ဟု ဆိုကာ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကြီးကို ဘောက်ဆူးပေးလိုက်သည်။

“ဘောက်ဆူးတွေရပြီဆိုတော့ တရုတ်တန်းမှာ တစ်ခုခု သွားစားမယ်၊ မင်းမောင် နင်လိုက်ခဲ့လေ”

“အေး...အေး”

မင်းမောင်မှာ ဦးမြမောင်ကို လွန်စွာဒေါသထွက်သော်လည်း အမျက်မထွက်သည့်ဟန်ဆောင်ကာနေခဲ့သည်။ ယခုမူ ယမင်းက အပြင်သွားရန်ခေါ်သဖြင့် ရေငတ်တုန်းရေတွင်းထဲသို့ကျသည့်နှယ် ယမင်းနှင့်လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

ဦးမြမောင်သည် ယောက်ျားများနှင့် အလုပ်လုပ်ရာတွင် လွန်စွာကပ်စေးနဲ့ပြီး တွန့်တိုလှသည်။ ထို့အပြင် ကလိမ်ကကျွန်နည်းများသုံးကာ စီးပွားရေးအတွက် အကွက်ကောင်းကိုစောင့်နေသူပင်။ ပစ္စည်းဥစ္စာအတွက် လောဘတက်နေသည့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဖြစ်နိုင်လျှင် ရွှေငွေရတနာများရမည်ဆိုပါက...

“ဘနဖူးသိုက်တူးမည့်သူ...”

ယမင်း၏ကားကလေးနှင့် လတ္တာလမ်းစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။

“မင်းမောင် ဘာစားမလဲပြော ဒီတစ်ခါငါကျွေးမယ်”

“ငါ ဘာမှမစားချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တကယ်ဆိုရင် ငါကနှင့်ကိုကျွေးရမှာ ငါကယောက်ျားလေး မိန်းမလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ချွေးနံ့စာနဲ့ရှာလာတဲ့ပိုက်ဆံကို သန်သန်မာမာယောက်ျားတစ်ယောက်က မစားသင့်ဘူး၊ ဒါဟာ ယောက်ျားကောင်းမဟုတ်ဘူး”

“အမလေး...ဘယ်စာအုပ်ထဲက ဖတ်ထားပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လာပြောနေသလဲမသိဘူး၊ နင်နဲ့ငါနဲ့က သူငယ်ချင်း၊ ဘာမှယောက်ျားမိန်းမ လာခွဲမနေနဲ့၊ ရတဲ့လူကျွေး၊ ရတဲ့သူက စားစတမ်းပေါ့ဟာ”

“အေး...အဲဒီလိုတွေပြန်တော့လဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ငါ့သီချင်းအတွက် ပိုက်ဆံရရင် နင့်ကိုငါကျွေးမယ်၊ အဲဒါကို လက်ခံရမယ်”

“အေး...လက်ခံမယ်၊ ဆယ်ခါလက်ခံမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ငါလည်း ဆယ်ခါကျွေးမယ်”

“နောက်မှဆယ်ခါကျွေး၊ အခု ခေါက်ဆွဲကြော်စားဦး”

အေးသွားတော့မယ်”

“အေးပါဟ”

ပြောရင်းဆိုရင်း နှစ်ဦးသားခေါက်ဆွဲကြော် အတူတူစား
ခဲ့ကြသည်။

“ယမင်း...”

“ဘာလဲ”

“နင် ဓာတ်ပြားမှာရေးထားတဲ့စာကို သေသေချာချာ
ဖတ်မိလား”

“နင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဂီတစာဆိုနေရာမှာ ငါ့နာမည်မဟုတ်ဘဲ ကိုမိုးနောင်
နာမည်ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါနင်သိလား”

“ဟုတ်လား... ငါ့သတိမထားမိဘူး”

“အေး... ငါ့နာမည်မပါတော့ ငါတော်တော်ဒေါသထွက်
သွားတယ်၊ နင်မလာခင်လေးတင် သူနဲ့ငါ အချီအချဖြစ်ခဲ့
ကြတယ်”

“မင်းမောင် ငါနင့်ကိုပြောပြမယ် ဦးမြမောင်နဲ့ရန်မဖြစ်

သူတို့က မင်းခေါက်စိုးပေါက်တွေ မျက်နှာဖြူနဲ့သူတို့ကတည့်တော့
ဒုက္ခရောက်စရာရှိရင် ကိုယ်ပဲရောက်မှာ”

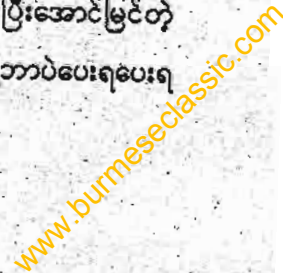
“ငါကလည်း ပြုန်းကန် ငါ့နာမည်အစား ကိုမိုးနောင်
ဖြစ်နေလို့ ပြောမိတာ”

“ကိုမိုးနောင်ကို ဦးမြမောင်က နာမည်ငှားထားတာလေ၊
ဘာကယ်တော့ ကိုမိုးနောင်က ဘာသီချင်းမှရေးတတ်တာ မဟုတ်
ဘူး”

“ဒါဆို ကိုမိုးနောင်က အမည်ခံပေါ့ဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုပြောရမှာပဲ၊ ဒါတွေဟာ ဦးမြမောင်ရဲ့လျှို့ဝှက်
ဆွဲ ကိစ္စတွေဆိုတော့ မပေါက်ကြားဖို့အရေးကြီးတယ် မင်းမောင်”

“ငါက တစ်ယောက်တည်းသမားပဲ ဘာမှပေါက်ကြား
စရာမရှိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့နာမည်မပါပေမယ့် ငါ့ကျွေးနပ်ပါ
တယ်၊ ငါ့နာမည်ပါတာမပါတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ငါစပ်တဲ့
သီချင်းကို နင်ဆိုတယ်၊ အဲဒီသီချင်းနဲ့ နင်ပိုပြီးအောင်မြင်တဲ့
အတွက် ငါဝမ်းသာပါတယ်၊ နင့်အတွက်ဆိုရင် ဘာပဲပေးရပေးရ
ကျွေးနပ်ပါတယ်”

ထိုသို့ နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေစဉ်...

ကိုမိုးနောင်နှင့်မိတ်ဆွေတစ်စု ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသည်။
တွေ့ရသဖြင့် ယမင်းက မသိမသာလေး နောက်သို့လှည့်နေ
သည်။ သို့သော် ကိုမိုးနောင်က ယမင်းကိုတွေ့သွားကာ ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက် လာရောက်ပြီး...

“ကွန်ဂရက်ကျလေးရင်း...ယမင်း”

“သိုင်းခရ...ကိုမိုးနောင်”

“ယမင်းအတွက် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဂုဏ်ယူပါတယ်။
ယမင်း၊ ဆိုင်ရှေ့မှာ ယမင်းရဲ့ကားရပ်ထားတာတွေလို့ ဝင်လာတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရောက်နေတာနဲ့ အတူ
လာခဲ့တာ”

“ဪ...ကိုမင်းမောင်ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကိုမိုးနောင်က နှုတ်ဆက်သဖြင့် အလိုက်သင့်ပြန်
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဓာတ်ပြားရောင်းတဲ့တိုက်ကိုတောင် ရောက်
ခဲ့သေးတယ်”

“ယမင်းနဲ့ကိုမင်းမောင် ထွက်သွားတယ်လို့ ဦးမြမောင်
ပြောတယ်”

“ကိစ္စအထူးအထွေ ရှိလို့လား ကိုမိုးနောင်”

“ကိစ္စအထွေအထူးတော့ မရှိပါဘူး၊ ယမင်းရဲ့အောင်မြင်
အတွက် ဂုဏ်ပြုချင်လို့ပါ”

“ကိုမိုးနောင်ရယ် အချင်းချင်းတွေပဲ မလိုပါဘူး”

“ဒါပြီးရင် ယမင်းဘယ်သွားစရာရှိသေးလဲ”

“မင်းမောင်ကို လိုက်ဖို့မယ်လေ”

“ဪ...မင်္ဂလာတောင်ညွန့်က ဘုန်းကြီးကျောင်းကို
ထား”

မင်းမောင်က ကိုမိုးနောင်ကို ချက်ချင်းပင် ဒေါသဖြင့်
မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မင်းမောင်ကလည်း သိလိုက်သည်။

သည်စကားက တမင်ရှိက်ချိုးလိုက်သည့်စကား...

မင်းမောင်မှာ သူ့သီချင်းကိုလည်း အစိုးခံရသေးသည်။

သူလည်း သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းစေမည့်စကားကို ပြောလိုက်
သည်။

“မင်းက လူကုံထန်အမည်ခံပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူခိုး”

လို့ အော်ဟစ်ပြီး ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့အား နားတွင် ယမင်းရှိနေ၍ ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည့် သို့သော် သူတွေ့မိသည်။

“ရိုးသားတဲ့လူကို ကောက်ကျစ်တဲ့သူက အနိုင်ရလောက်အောင် အမှန်တရားက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ဂုဏ်တွေ ငွေဆွဲဖုံးလွှမ်းနေတဲ့အရပ်မှာ အမှန်တရားဟာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်ပြီလား”

ထိုသို့တွေးနေစဉ် ယမင်းက...

“ငါတို့ပြန်ကြစို့”

“အေး မင်္ဂလာတောင်ညွန့်က ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ လိုက်ပို့ပါ”

မင်းမောင်က ကိုမိုးနောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။ ကိုမိုးနောင်က သူ့ကို တမင်ပြောမှန်းသိသဖြင့် နှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး အပြုံးမပျက် မချိုမချင်မျက်နှာဖြင့်

“ယမင်းသွားမယ်ဆိုရင် သွားပါ။ ယမင်းအားမယုံအင်ရက်မှာ ဂုဏ်ပြုပါရစေ”

“ကောင်းပါပြီ”

မတတ်သာ၍ ကောင်းပါပြီဟုပြန်ပြောရင်း ကားဆီသို့ ဘာခုသည်။ ကားကလေးမှာ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်သို့ဦးတည်၍ ဆောင်းနေသည်။

“ကိုမိုးနောင်ကို ကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ”

မင်းမောင်က သူ့အမြင်ကိုပြောလိုက်သည်။

“ကိုမိုးနောင်လား သူက ယမင်းကို တစ်ဖက်သတ် ချီကံကြိုက်နေတာ”

“ဪ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုတမင်အရှက်ခွဲလိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်တော့ အလိုက်အထိုက်ပြောနေရတာ၊ မိန်းမကိစ္စရွတ်တဲ့သူမို့ ယမင်းက အရှောင်ရှောင်နေတာ”

ဤသို့ဖြင့် ယမင်းထံမှ ကိုမိုးနောင်၏အကြောင်းကို သိသွားသိခဲ့ရသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ရှေ့တွင် ယောက်ျား

၁၁၈ ○ ပိုမိုလွှဲ

တစ်ယောက်၏ အားနည်းချက်ဖြစ်သည့် ဆင်းရဲမှုကိုထောက်ပြ
တတ်သော သေးသိမ်သည့်စိတ်ကို သိလိုက်ရသည်။

သည်နေ့တော့ သူခိုးက လူကိုပြန်ဟစ်သည့်အဖြစ်မျိုး
ခံစားလိုက်ရသည်။

ဒိုယွန်းယွဉ်စာပေ

အခန်း (၆)

မင်းမောင်နှင့်မင်းအောင်

“မင်းမောင် ဧည့်သည်လာတွေ့တယ်”

အချုပ်ခန်းသို့ ဧည့်သည်လာတွေ့သည်ဆိုကတည်းက
ယမင်းမှလွဲ၍ မည်သူဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ ထိုအတွေးဖြင့် ထောင်
ဝါဒါ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

မင်းမောင်သည် သံကောတစ်ဖက်ခြားနေသော နေရာမှ
ယမင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ယမင်းက သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့်...

“မင်းမောင် နင်နေကောင်းရဲ့လား”

“အေး...ကောင်းပါတယ်”

“နှင့်အတွက်ထုချေဖို့ ငါ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကို ခေါ်လာ
တယ်”

ဒိုယွန်းယွဉ်စာပေ

ယမင်းက ထိုသို့ပြောသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ခါက ယမင်း၏နေအိမ်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသည့် ဘီလပ်ပြန် ဝတ်လုံတော်ရမင်းကို တင်မောင်ဆွေ ဖြစ်နေသည်။

သည်တွင် ကိုတင်မောင်ဆွေမှ...

“ကိုမင်းမောင် ကျွန်တော်က ဝတ်လုံတော်ရတင်မောင်ဆွေ ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ယမင်းတို့အိမ်မှာ ဆုံခဲ့ဖူးတယ် မှတ်မိလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကို ကျွန်တော်မှတ်မိ ပါတယ်။”

“ခင်ဗျားအမှုအတွက် ကျွန်တော်က အကျိုးဆောင်အဖြစ် လိုက်ပေးမယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာဦးတင်မောင်ဆွေ ကျွန်တော့် မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ ဆရာတို့ပဲရှိပါတယ်။”

“ဒါဆိုရင် အကျိုးဆောင်ငှားတဲ့စာရွက်မှာ လက်မှတ်ထိုး ပါ။”

“လောလောဆယ် အကျိုးဆောင်ငှားနိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော့်မှာငွေမရှိဘူး ဆရာဦးတင်မောင်ဆွေ။”

“ငွေကအဓိကမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လိုချင်တာက အမှန်တရားပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့အမှန်တရားကို ထုတ်ဖော်တင်ပြဖို့ ကျွန်တော်လာခဲ့တာပဲ။”

“ဆရာရယ် ကျွန်တော်သူ့ကို တကယ်မသတ်ပါဘူး။”

“ဒါဆို ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပြောပြပါ။”

“အဲဒီညနေခင်းက သီချင်းတွေသွားပေးဖို့ ဦးမြမောင် အိမ်ကိုလာခဲ့တယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ဦးမြမောင်ဟာ သွေး အလိမ်းလိမ်းနဲ့ ဓားဒဏ်ရာနဲ့သေနေပြီ။ သွေးတွေမြင်တော့ ကျွန်တော်အရမ်းလန့်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ အမှောင်ထုဖုံးသွားပြီး ဘာမှမသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်သိတဲ့အချိန် နာ ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်နဲ့အင်္ကျီမှာ သွေးတွေစွန်းပေနေတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော်ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ စိတ်ရောဂါပဲ။ အမေ ဆုံးတုန်းက ဒီရောဂါစပြီးဖြစ်ခဲ့တာ။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှမသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ပြန်သတိရလာ တော့ သွေးတွေနဲ့ဖြစ်နေလို့ ကြောက်လန့်ပြီးထွက်ပြေးတုန်း အဖမ်း ခံရတာပဲဆရာရယ်။”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတကယ်မသတ်ခဲ့ဘူးပေါ့”

“မှန်ပါတယ်ဆရာရယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့အမှန်တရားအတွက် ဖော်ထုတ်ပေးရမှာပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲဆရာရယ်”

မင်းမောင်က ကိုတင်မောင်ဆွေပေးသည့် စာရွက်ပေါ်တွင်လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်သည်။

“ကဲ...မင်းမောင် ငါတို့ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ နင့်အတွက် အစားအစာတွေကို ထောင်ဝါဒါကတစ်ဆင့် ပေးခိုင်းထားတယ်”

“ရပါတယ် ငါက ဘာနဲ့ဖြစ်ဖြစ်စားနိုင်ပါတယ်”

“နင့်ရုံးထုတ်မှာ ငါလာခဲ့ဦးမယ်”

“အေးပါ လာမယ့်လူဆိုလို့ ယမင်းပဲရှိတယ်”

ယမင်းနှင့်ကိုတင်မောင်ဆွေတို့နှစ်ဦးက မင်းမောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးတင်မောင်ဆွေ...

သူကား အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ တက္ကသိုလ်မှ (Barrister at Law)ဘွဲ့ရကာ ဝတ်လုံတော်ရမင်းအဖြစ် ဥပဒေဘက်တော်သား အကျိုးဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အသက်အငယ်ဆုံးသော ဝတ်လုံတော်ရပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဦးတင်မောင်ဆွေ၏ဖခင်မှာ နိုင်ငံခြားသွင်းကုန် ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုဖြစ်ရာ သားဖြစ်သူကို ထိုကုမ္ပဏီ၌ ဦးစီးဦးဆောင် ပြုစေလိုသည့်အတွက် စီးပွားရေးပညာကို သင်ကြားစေချင်သည်။ ကိုတင်မောင်ကား ဤသို့မဟုတ်။ နယ်ချဲ့တို့၏ လက်အောက်၌ ကျွန်သဘောကံဖြစ်နေသည့် တိုင်းသူ ဗြည်သားများမှာ နည်းမျိုးစုံဖြင့် အတိဒုက္ခရောက်နေခဲ့သည်။ ဤဒုက္ခမှကယ်တင်ရန် ဥပဒေမှတစ်ပါး အခြားမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏ တိုင်းသူဗြည်သားများကို ကာကွယ်ရန် အင်္ဂလန်၌ ဥပဒေပညာကို သွားရောက်သင်ယူခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ပြန်ရောက်သောအခါ နယ်ချဲ့လက်အောက်

၌ အလုပ်လုပ်မည်ဆိုပါက စက်ရှင်တရားသူကြီးသော်လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်-မန္တလေးစသည့်မြို့ကြီးများတွင် တရားသူကြီးအဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အစိုးရတရားရုံးတော်၌ တာဝန်ခန့်ထားခြင်းခံရ ပေမည်။

သို့သော် နယ်ချဲ့လက်အောက်၌ မလုပ်လို၍ မိမိကိုယ်ပိုင် အလုပ်ဖြစ်သော ဝတ်လုံတော်ရအဖြစ် လိုက်ပါဆောင်ရွက် အကျိုး ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် သူသည် ငွေကြေးမတတ်နိုင်သည့် ဆင်းရဲ သားများဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်။ သူ အဓိက လိုက်ပါသည့်အမှုမှာ ဆင်းရဲပြီးဖိနှိပ်ခံရသဖြင့်၊ မတရားသဖြင့် တရားခံအဖြစ်သို့ ရောက်သွားသူများကို ငွေရသည်ဖြစ်စေ၊ မရ သည်ဖြစ်စေ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

သူသည် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိမိလူမျိုး အများစုမှာ ဥပဒေဆိုသည်ကို ဘာမှန်းမသိ၍ နယ်ချဲ့လက်ကိုင် တုတ်များ၏ အန္တရာယ်ပေးမှုမှကာကွယ်ရန် အမှုလိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်တရားကို ထင်ရှားအောင် စစ်ဆေးတင်ပြနိုင်သဖြင့် တစ်နှစ်အတွင်း သူလိုက်ပါဆောင်ရွက်ခဲ့သမျှ အမှုအားလုံးနိုင်ခဲ့ သည်။ သူကိုယ်တိုင်က အမှန်တရားကို ချစ်မြတ်နိုးသူဖြစ်၍ အမှုမှန်သည်ထင်သည့်ဘက်က လိုက်ခဲ့သည်။ ငွေမည်မျှပုံပေးစေ ကာမူ လိမ်ညာလှည့်ဖျားကာ အမှုကို အနိုင်ယူလိုသူများဘက်က မည်သို့မျှလိုက်ပါခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

သူသည် အမှန်တရားကိုချစ်မြတ်နိုးသလို ဥပဒေရှုထောင့် မှ အနိုင်တိုက်သဖြင့် ဝတ်လုံတော်ရမင်း၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ ကျော်စောခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင် ယမင်း၏ဖခင်နှင့်သူ၏ဖခင်တို့မှာ သူငယ်ချင်း များဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီတွင် အစုစပ်ဝင်ထားသူလည်းဖြစ်သည်။ ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ အရွယ်ရောက်လာပြီး အင်္ဂလန်၌ ဥပဒေပညာ သင်ယူခဲ့သည့်အတွက် ယမင်းနှင့် မိဘချင်းသဘောတူထား ခဲ့သည်။

ယခုရန်ကုန်သို့ ကိုတင်မောင်ဆွေ ပြန်ရောက်သောအခါ အသံကောင်းရုပ်ချောသည့် ယမင်းကို နှစ်သက်သော်လည်း

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖွင့်မပြောဖြစ်သေးဘဲ အချိန်ကိုစောင့်နေသည့် ကာလဖြစ်သည်။

ကိုတင်မောင်ဆွေသည် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးမှ ပြန်လာ ကတည်းက မင်းမောင်၏အပြုအမူ အနေအထားကို သတိထားမိ သည်။

သူကား ကိုတင်မောင်ဆွေထက် သုံးနှစ်ခန့်ငယ်ပြီး သူ၏ မျက်နှာမှာ ရိုးသားပြီးကြောက်တတ်သူ ဖြစ်ပုံရသည်။ ယခု ထောင်ကြီးချုပ်၌သွားတွေ့စဉ် လွန်စွာကြောက်ရွံ့နေပြီး စကားပြော ရာတွင်ပင် အထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။ သူ မတရားခံ ရမည်ကို စိုးထိတ်နေပုံရသည်။ တကယ်တော့ လက်ပူးလက်ကြပ် မိနေသည့်အတွက် ဤအမူမှာနိုင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းနည်းသည်။ အကယ်၍ ပြစ်မှုစီရင်ခြင်းခံရပါက ကြီးမိန့်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းသော်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်တော့ သူကြောက်မည်ဆိုလည်း ကြောက်သင့်သည်။ ထိုပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ် လုံးမှာ ကြီးလေးသည့်ပြစ်ဒဏ်များ ဖြစ်သည်။

သည်နေ...

ဦးမြမောင်သတ်သည်အမူဖြင့် ရုံးထုတ်သည့်နေ့... တရားခံမင်းမောင်အား တရားလို၏ရှေ့နေမှ မေးမြန်းခဲ့ သည်။

“မောင်မင်းဟာ သေဆုံးသူဦးမြမောင်အပေါ်မှာ သီချင်း ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်မှုရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မရှိပါ”

“မောင်မင်း ကောင်းကောင်းဖြေပါ။ မောင်မင်းရဲ့သီချင်း တွေကို ဝယ်ပြီး အဆိုတော်ယမင်းရွှေစင်နဲ့ သီဆိုပြီး ဓာတ်ပြား သွင်းခဲ့တယ်၊ ဓာတ်ပြားထွက်လာတော့ ဂီတစာဆိုနေရာမှာ ဦးမိုးနောင် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဓာတ်ပြားဆိုင်မှာ ဦးမြမောင်နဲ့ မောင်မင်းတို့ အချေအတင် စကားများကြတယ်ဆိုတာ မှန်သလား”

မင်းမောင်ကစဉ်းစားပြီးမှ...

“မှန်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် မောင်မင်းဟာ ဦးမြမောင်ကို အငြိုးထားပြီး သတ်လိုက်တယ်ဆိုရင် မောင်မင်း ဘာပြောမလဲ”

“ကျွန်တော်ငြင်းဆိုပါတယ်၊ မသတ်ပါဘူး၊ ဒီလောကမှာ ဒီကိစ္စတွေဟာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ပထမပိုင်းတော့ မသိလို့ ပြောမိပေမယ့် ဦးမြမောင်ဟာ ကျွန်တော်ကျေနပ်တဲ့ငွေကြေးကို ပေးတဲ့အတွက် သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်တော်စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် မောင်မင်းကိုဖမ်းမိတဲ့အချိန်မှာ လက်နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ အင်္ကျီတွေမှာ သွေးတွေပေနေတယ်၊ အင်္ကျီကသွေးကိုယူပြီး ဓာတ်ဖေဒစစ်ဆေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဦးမြမောင်ရဲ့သွေးနဲ့အင်္ကျီက ပေနေတဲ့သွေးက အတူတူပဲဆိုတာ မောင်မင်းသိသလား”

“မသိပါ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ရဲ့စစ်ဆေးခြင်း ရပ်နားပါပြီ”

ထိုသို့ဖြင့် ဦးမြမောင်၏ အကျိုးဆောင်က မေးခွန်းမေးခြင်းကို ရပ်နားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မင်းမောင်၏အကျိုးဆောင်မှ ဆက်လက်စစ်ဆေးခဲ့သည်။

“မောင်မင်း အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတာပြောပြပါ”

“ကျွန်တော်ဟာ သီချင်းစာရွက်တွေပေးဖို့ ဦးမြမောင်ရဲ့

အိမ်ကိုသွားတော့ ဦးမြမောင်ဟာ ရင်ဘတ်မှာဓားတန်းလန်းဖြစ်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးအိုင်ထဲမှာရွဲပြီးလဲနေတယ်၊ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ နောက်ဖေးဘက်ကို ပြေးဝင်သွားတာတွေ့ရတယ်”

“ဒါဆို မောင်မင်းက အဲဒီလူကိုမှတ်မိသလား”

“မမှတ်မိပါ”

“ဓားကိုရောကိုင်မိပါသလား”

“ဓားကိုမကိုင်မိပါ”

“ဓားကိုလက်ဗွေစစ်ဆေးတဲ့အခါမှာ မည်သည့်လက်ဗွေရာမှ မတွေ့ရဘူးဆိုတာ သိပါသလား”

“မသိပါ”

“ဓားမှာ လက်ဗွေရာမတွေ့ရတဲ့အတွက် လူသတ်သမားဟာ မောင်မင်းမောင်ဖြစ်တယ်လို့ မစွပ်စွဲနိုင်ပါဘူး၊ သံသယအကျိုးကို တရားခံက ခံစားထိုက်ပါတယ်၊ မင်းကြီးခင်ဗျား အဲဒီကောင်ကို မှတ်တမ်းတင်ပေးပါခင်ဗျာ”

ထိုသို့ တရားခံ၏အကျိုးဆောင်မှ ပြောလိုက်သည့်နောက်

အတွက် စက်ရှင်တရားသူကြီးက...

“မှတ်တမ်းတင်ခွင့်ပြုပါတယ်”

ဟူပြောသဖြင့် စာရေးကြီးက မှတ်တမ်းတင်လိုက်သည်။

“မင်းကြီးခင်ဗျာ ဆက်မေးခွင့်ပြုပါ”

“ခွင့်ပြုပါတယ်”

“မောင်မင်း ဘာဆက်ဖြစ်သလဲပြောပါ”

“ကျွန်တော်ဟာ သွေးတွေမြင်ပြီး စိတ်ရောဂါပြန်ထလာပါတယ်။ အမှောင်ဖုံးသွားပြီး ဘာကိုမှမသိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်သတိရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်လက်တွေနဲ့အင်္ကျီမှာ သွေးတွေပေးနေပြီ”

“ဒါဆိုရင် ယခုသေသူ ဦးမြမောင်သေပြီးမှတွေ့တယ်ဆိုတာမှန်သလား”

“မှန်ပါတယ်”

ဤတွင် ဦးမြမောင်၏အကျိုးဆောင် ဦးသိန်းမောင်က...

“နိမိတ်ပြမေးခွန်းဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းကို ကန့်ကွက်ပါတယ်”

ဟူ၍ ထပြေးကန့်ကွက်လိုက်သည်။

ထိုသို့ စစ်မေးပြီးနောက် တရားသူကြီးက ရုံးချိန်းပေးလိုက်သည်။ ယမင်းကမူ မင်းမောင်ရုံးထုတ်သည့်နေ့တွင် ထမင်းစားများကို ချိုင့်ဖြင့်သယ်လာပြီး ကျွေးမွေးခဲ့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် တစ်နေ့တာ အချိန်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးတင်မောင်ဆွေမှာ ညအချိန်တွင် မင်းမောင်အား စစ်မေးထားသည့်စစ်ချက်ကို ပြန်ဖတ်နေသည်။ မင်းမောင်၏ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူပြောသည့်စကားကို ကြားယောင်မိသည်။

“ကျွန်တော် ဦးမြမောင်ကို တကယ်မသတ်ပါဘူးဆရာဇယ်။ ကျွန်တော့်လိုသီချင်းရေးတဲ့လက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထုတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို သတ်ရဲမှာလဲဆရာရယ်”

သည်တွင် ယမင်းကလည်း ဤသို့ပြောခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းမောင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ငယ်ငယ်လေးအတည်းက အတူတူနေလာတာပါ။ ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့လေးမို့ မိန်းမလျာဆိုတောင်ခေါ်ကြတယ်။ အခုလည်း သီချင်းရေးဆရာဆိုတော့...”

သူရဲ့စိတ်ဟာ အရမ်းနူးညံ့တယ်။ သူ့ကို ယမင်းအာမခံတယ်
သူဟာ လူသတ်သမားမဟုတ်ဘူး”

“ယမင်းရယ် မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းဟာ သူ့မသတ်တဲ့
အကြောင်းကို သက်သေခံမယ့်သူမရှိဘူး။ အမှန်တရားထင်ရှားပြ
နိုင်အောင် ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ”

ပွဲတိုင်းကျော် အောင်ပွဲဆင်လာသည့် ဝတ်လုံတော်ရမင်း
ဦးတင်မောင်ဆွေ အခက်တွေ့ချေပြီ။

“သည်ပုံစံသည်နည်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ အမှန်တရားကို
သက်သေမပြုနိုင်ဘူး”

ရေခဲတောင်စီးကရက်ကို သောက်ရင်း အကြံထုတ်ခဲ့
သည်။ နောက်တော့ မင်းမောင်ပြောသည့် စိတ္တဇဝေဒနာနှင့်
ပတ်သက်သည့် စကားကိုသတိရမိသည်။

“ကျွန်တော့်အမေ သေတုန်းကတစ်ကြိမ်၊ ဦးမြမောင်
သေတုန်းကတစ်ကြိမ်၊ ကျွန်တော် ဘာကိုမှမမြင်ရအောင် အမိုက်
မှောင်ကြီးဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့တယ်။ အကြာကြီးနေမှ သတိပြန်ရလာ
တယ်။ အဲဒီလိုမဖြစ်ခင်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ခေါင်းဟာ အကြီးအကျယ်

ကိုက်လာပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံစားရတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး
အားလုံးကို မှေ့သွားတော့တာပဲ”

“ဒါဟာ အမြဲဖြစ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်
ဘယ်အချိန်အခါမှာ ဖြစ်တာလဲ”

“အမြဲဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နှစ်တစ်ခါဆိုတဲ့ အချိန်
ကန့်သတ်ချက်လည်းမရှိဘူး။ ကျွန်တော်မကြိုက်တဲ့အချင်းအရာ
ဒေါသဖြစ်စရာ ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့တွေ့ပြီး အရမ်းပေါက်ကွဲသွားတဲ့
အခါမျိုးမှာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

သူ့ရောဂါမှာ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ၊ မကြိုက်
နှစ်သက်သောဖြစ်စဉ်ပေါ်တွင် မူတည်ပြောင်းနေသဖြင့် ရောဂါ
ဖြစ်ချိန်ကို မည်သို့ထင်ရှားအောင် ပြရမည်နည်း။

အမှန်တကယ်တော့ သူသည် ဦးမြမောင်ကို သတ်သည်
ဟုသည့်စွပ်စွဲချက်ကို ပျက်ပြယ်စေမည့် တစ်ခုတည်းသော
နည်းလမ်းမှာ သူ၏စိတ္တဇဝေဒနာရှိကြောင်း ထင်ရှားအောင်ပြရန်
တာဝန်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

“ဒီတစ်ပတ်တော့ တရားခံမင်းမောင်မှာ စိတ္တဇဝေဒနာ

ရှိကြောင်း စစ်ဆေးခွင့်ပြုဖို့ လျှောက်ရမယ်”

“ဒါဟာ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်တစ်ခုပဲ”

“သူဟာ ငါတို့မြန်မာနိုင်ငံသား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့သူ၊ စိတ္တဇရောဂါရှိတဲ့သူကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မသတ်ကြောင်း ငါလုပ်နိုင်ရမယ်”

ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ စဉ်းစားရင်း ညဉ့်နက်သွားခဲ့သည့် ယနေ့ ရုံးချိန်းနေ့သို့ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။

တရားလို၏အကျိုးဆောင်မှ မင်းမောင်ကို စစ်မေးခဲ့သည်။

“မောင်မင်းဟာ အချင်းမဖြစ်မီ ညနေပိုင်းမှာ ဦးမြမောင်ရဲ့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်သလား”

မင်းမောင်က မည်သို့မျှမဖြေပါ။

“အဲဒီနေ့က မောင်မင်း ဧည့်ခန်းဝရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ယမင်းရွှေစင်ကို ဦးမြမောင်က ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်တဲ့အတွက် ယမင်းရွှေစင်ကငိုပြီး အိမ်ခန်းထဲက အပြေးထွက်သွားခဲ့တယ် ဒါကို မင်းမြင်တော့ အရမ်းဒေါ်ပွပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ဦးမြမောင်

ကို မင်းသတ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး”

မင်းမောင်မှာ လွန်စွာစိတ်ထိခိုက်သွားပြီး အသံကျယ်ကြီးဖြင့်အော်ပြောလိုက်သည်။ ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးမြမောင်ဘက်မှ အကျိုးဆောင်က

“မောင်မင်း ဒါဟာရုံးတော်ဖြစ်တဲ့အတွက် ရိုဂိုသေသေပြောပါ”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး”

မင်းမောင်မှာ နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ပြီး စောစောကထက် ပိုပြီးအသံကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သည့်နောက် မင်းမောင်မှာ အလွန်အမင်းခေါင်းကိုက်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နားထင်ထောက်ကာ ဝက်ခြံတွင်း၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟော တရားခံဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး”

အမှုစစ်ဆေးခြင်းကို လာရောက်နားထောင်သည့် ပရိသတ်ထဲမှ အသံထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် မင်းမောင်မှာ ဖြန့်ကနဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်နှာမှာလည်း ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်သောအသွင်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းသွားပြီး ဝက်ခြံအတွင်းမှ ခုန်ထွက်ကာ အကျိုးဆောင်ဦးသိန်းမောင်၏ ရှေ့သို့သွားပြီး

“မင်းတို့က ဒီလောက်ကြောက်တတ်တဲ့ မင်းမောင်ကို ဘာကြောင့်ဟိန်းဟောက်နေတာလဲ”

“မင်းမောင်က မင်းပဲမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါက သူ့ရဲ့အစ်ကိုမင်းအောင်ပဲ မင်းမောင်လို သတ္တိနည်းတဲ့အကောင်မဟုတ်ဘူး၊ သတ္တိရှိတဲ့ မင်းအောင်လားပြီ မင်းသေပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို တရားလို၏အကျိုးဆောင်ဦးသိန်းမောင်၏ လည်ပင်းကိုညစ်လိုက်ရာ လွန်စွာနာကျင်သွားပြီး...

“အား...ဝူး...ဝူး”

ချက်ချင်းပင် အခြေအနေက ပြောင်းလဲသွားသည်။

တရားရုံးက ပုလိပ်သားများရောက်လာပြီး မင်းမောင်ကို ဝိုင်းပြီးထိမ်းချုပ် ပေးခဲ့ရသည့်အထိ အခြေအနေ ဆိုးဝါးသွားခဲ့

သည်။

သည်သို့သော အရေးပေါ် အခြေအနေအပေါ် ဝတ်လုံတော်ရ မင်းဦးတင်မောင်ဆွေက အခွင့်အရေးကို အရယူခဲ့သည်။

“မင်းကြီး ကျွန်တော့်ကိုလျှောက်ထားခွင့်ပြုပါ”

“လျှောက်ပါ”

“မင်းကြီးခင်ဗျား ယခုရုံးတော်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေတဲ့ တရားခံလို့စွပ်စွဲခံရသူ မင်းမောင်ဟာ စိတ္တဇဝေဒနာသည် တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ် သူဟာ သူ့အမေသေဆုံးစဉ်ကတစ်ကြိမ်၊ ဦးမြမောင်သေဆုံးပြီး သွေးအိုင်ထဲမှာလဲနေတုန်းကတစ်ကြိမ် ပြင်းထန်တဲ့ဝေဒနာကိုခံစားရပြီး သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်၊ အခုတစ်ကြိမ်မှာလည်း ဒီဝေဒနာဆိုးကြီးကို ထပ်မံခံစားရတာ မင်းကြီးနဲ့တကွ အားလုံးတွေ့ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရုံးတော်က ရောဂါရှိမရှိ စစ်ဆေးပေးဖို့လျှောက်ထားအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

စက်ရှင်တရားသူကြီးသည် ဦးတင်မောင်ဆွေ၏လျှောက်ထားချက်ကို နာကြားပြီးနောက်...

“တရားခံဟုစွပ်စွဲခံရသူမင်းမောင်ကို စိတ်ရောဂါရှိမရှိ စစ်ဆေးခွင့်ပြုသည်”

ဤသို့ စစ်ဆေးခွင့်ပြုရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ဝတ်လုံတော်ရမင်းမှာ ထိုသို့ခွင့်ပြုသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကာ မင်းမောင်ကိုပြုံးပြလိုက်သည်။ မင်းမောင်ကမူ အကြောင်းကြောင့် အမှုအရာဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

ဤသည်ကား အမှန်တရားအတွက် အောင်မြင်မှုရလဒ် ကောင်းဖြစ်စေမည့် ပွဲဦးထွက်ခြေလှမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ အခု ဖြစ်စဉ်အရ မင်းမောင်သည် ဦးမြမောင်၏အလောင်းကိုတွေ့စဉ်ထ မည်သည့်သက်သေမျှ မရှိသည့်အပြင် သွေးစွန်းသောလက်နှစ် သွေးစွန်းသောအင်္ကျီတို့က လူသတ်သမားဖြစ်သည်ဆိုသည့် အချက်ကို တွန်းပို့သည့်ထင်ရှားသည့် သက်သေဖြစ်၍ လက်မှ လက်ကြပ်မိသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

လူသတ်ခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ခြင်းတို့ နှစ်ခုကြားတွင် ပြတ်နေသည့်ကွင်းဆက်ကား တရားခံ၏စိတ္တဝေဒနာပင် ဖြစ်ပေ သည်။ ထိုဝေဒနာကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှသာလျှင် အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်

ကာ အမှန်တရားကို ရရှိခံစားနိုင်ပေမည်။

ယခုမူ စိတ္တဝေဒနာရှိမရှိ စစ်ဆေးခွင့်ပြုရန် ကြိုးစား နေစဉ် ထိုအမိန့်ရသဖြင့် မင်းမောင်၏ဘက်မှ အခွင့်အရေးကောင်း တစ်ခုဖြစ်ပြီး တစ်ပန်းသာသွားပါတော့သည်။

ထိုအမိန့်ရပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မင်းမောင်ကို စိတ်ရောဂါရှိမရှိ စစ်ဆေးခံရန် စိတ်ရောဂါပါရဂူ ဒေါက်တာ ဂုပ္ပတားရှိရာ ဆေးရုံသို့ပို့ပေးခဲ့သည်။

“သူ့ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒီလောက် ကြမ်းလိမ့်မယ်လို့လဲ မထင်မိဘူး၊ ဒီရောဂါကြီးက ကြောက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”

အခန်း (၇)

စိတ္တလောကီ

ယမင်းက ဦးတင်မောင်ဆွေ၏ ရုံးခန်းသို့ရောက်လာခဲ့ သည်။

“ဟော...ယမင်းပါလား ထိုင်ပါ”

ဦးတင်မောင်ဆွေက ဆီးကြိုစဉ်ခံလိုက်သည်။

“မင်းမောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးစရာရှိလို့ပါ”

“မေးပါ”

“မင်းမောင်ကို ရုံးချိန်းနေက တွေ့လိုက်ရတာ ယမင်းဖြင့် အရမ်းကိုကြောက်လန့်သွားတယ် အစ်ကိုဆွေ”

“ဟုတ်တယ် သူ့စိတ်ရောဂါဟာ တော်တော်ကြမ်းပုံ တယ်”

ယမင်းက မင်းမောင်၏ အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး တုန်လှုပ် စွာပြောနေခဲ့သည်။

“ဒါလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ကောင်းပါတယ်”

“ဘယ်လိုကောင်းတာလဲ အစ်ကိုဆွေ”

“သူပြောပုံအရတော့ သူရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဦးမြမောင်ကသေနေပြီ၊ သူကစိတ်ရောဂါရှိတော့ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားစဉ်မှာ သွေးတွေကိုသွားကိုင်မိမယ်၊ ယောင်ပြီး အင်္ကျီကို သုတ်မိမယ်၊ ပြီးတော့ ထွက်ပြေးမယ်၊ ပုလိပ်ကမိပြီး အဖမ်းခံရပုံ ရတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီဖြစ်စဉ်ကို သူက ရောဂါဖြစ်နေတော့ ပြောပြနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ်နည်းအားဖြင့်ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ယမင်းတော့ ဘာမှမပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါနဲ့ ယမင်းကို အစ်ကိုဆွေမေးစရာရှိတယ်”

“မေးပါ”

“ဦးမြမောင်က ယမင်းကို ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်တယ် ဆိုတာ တကယ်လား”

“ဟုတ်တယ်လို့ပဲပြောရမလားပဲ။ သူက အသက် လေးဆယ်ကျော်လောက်ပဲရှိတာ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မို့ ဦးတပ်ခေါ်ရင်း အသက်ကြီးတယ်လို့ အများကထင်ကြတယ်။ နောက်မှဆိုးဖို့ တစ်ယောက်ပေါ့”

“ကဲ...ဆက်ပြောပါဦး”

“သူက အရင်ကတည်းက ယမင်းကို စိတ်ဝင်စားနေ တာတဲ့။ အခု မင်းမောင်ရောက်လာတော့ မင်းမောင်နဲ့ ခင်ခင် မင်မင်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတာကို ယမင်းရဲ့ချစ်သူလို့ထင်တယ်နဲ့ တူပါတယ်။ အဲဒါ သူက ယမင်းကို လက်ထပ်ချင်တယ်ပြောလို့ ယမင်းက ထအပြန်မှာ သူက ယမင်းရဲ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက် တယ်။ ယမင်းလည်းအရမ်းရှက်ပြီး သူ့အခန်းထဲက ငိုပြီးထွက်ပြေး ခဲ့တယ်။ အဲဒါကို မင်းမောင်မြင်သွားတယ်။ ယမင်းသိသလောက် တော့ ဒါပဲ”

“အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ သူ့မှာရောဂါရှိမှန်း သိလို့ စစ်ဆေးချက်ယူတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ဒါနဲ့ ယမင်းကို အစ်ကိုဆွေပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“ဒီမှာပြောလို့ သိပ်မကောင်းဘူး။ အစ်ကိုဆွေတို့ ပြင်မှာ တစ်ခုခုစားရင်းပြောကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး နှစ်ဦးသားထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကိုတင်မောင်ဆွေက ကားကလေးကိုမောင်းကာ ကုက္ကိုင်း နန်ပန်ပျော်ပွဲစားရုံသို့ သွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ထိုစားပွဲရုံတွင် အခန်းတစ်ခန်းကိုယူကာ ခင်ထိုင်လိုက်သည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာကား အအေး သောက်ရင်း စကားစမြီပြောခဲ့ကြသည်။

“ယမင်းကို စကားပြောဖို့ အချိန်စောင့်နေတာကြာပြီ”

“အစ်ကိုဆွေရယ် အိမ်မှာလဲပြောလို့ရတာပဲ”

“အစ်ကိုဆွေပြောမယ့်စကားက နက်နဲတယ်”

“အစ်ကိုဆွေစကားက အဆန်းပဲ”

“ဟုတ်တယ် အခုတလော စကားအဆန်းတွေကြီးပဲ”

“ပြောပါ အစ်ကိုဆွေ ယမင်းနားထောင်နေပါတယ်”

“အင်း...ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဥပဒေပညာရပ်မှာတော့ အစ်ကိုဆွေက လူကြီးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အချစ်ရေးအချစ်ရာမှာတော့ အတွေ့အကြုံနုနယ်သေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

“ဪ...ဒါဆို အစ်ကိုဆွေမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိနေပြီလား၊ ဘယ်သူလဲပြောစမ်းပါဦး ယမင်းသိချင်လိုက်တာ”

“ယမင်း တကယ်သိချင်လား”

“သိချင်တာပေါ့၊ အစ်ကိုဆွေရဲ့ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကြီး မဟေသီဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲဆိုတာ”

“မဟေသီအဆင့်တော့ မရောက်သေးပါဘူး၊ အခု ချစ်ရေးဆိုမလို့”

“ဟင်း...အစ်ကိုဆွေကလည်း အခုမှ လူငယ်ပေါက်လေး ကျနေတာပဲ”

“တကယ်ပဲ လူငယ်ပေါက်စလေးပါပဲ”

“ကဲပါ အစ်ကိုဆွေရယ် ပြောစမ်းပါ”

“အစ်ကိုဆွေရင်ထဲက ချစ်သူက ယမင်းပဲ”

“ရှင်”

ယမင်း လွန်စွာအံ့ဩသွားခဲ့သည်။

“ဘာလဲ ယမင်းအံ့ဩသွားလား”

“အံ့ဩတာပေါ့၊ အစ်ကိုဆွေရဲ့ အစ်ကိုဆွေဟာ မိဘတွေ သဘောတူထားတယ်ဆိုပေမယ့် ရှုတည်တည်ကြီးနဲ့နေတော့ ယမင်းကို ဒီလိုစကားမျိုးပြောမယ်လို့ မထင်မိဘူး”

“အစ်ကိုဆွေကလည်း မိဘတွေသဘောတူထားတာ ဆိုတော့ နောက်မှ အေးအေးပြောမလို့ ဒါပေမယ့် အခုတလော တိုမင်းမောင်ပေါ်လာတော့ အစ်ကိုဆွေနောက်ကျသွားမှာစိုးတယ်”

“အစ်ကိုဆွေရယ် မင်းမောင်နဲ့ယမင်းနဲ့ဟာ ငယ်ငယ် လေးကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ အခုလည်း သူကဒုက္ခ ရောက်နေတော့ ကူညီမယ်ဆိုလို့ ယမင်းပဲရှိတာ”

“ဒါကို အစ်ကိုဆွေ နားလည်ပါတယ် သဘောထား သေးတာမဟုတ်ဘူး စိုးရိမ်တာပါ”

“အို..အစ်ကိုဆွေကလည်း စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး”

“ဒါဆို..ယမင်းက အစ်ကိုဆွေကိုချစ်တယ်ပေါ့”

“ဟင်း..ယမင်းက ဘယ်တုန်းက ပြောလို့လဲ”

“ခုနကပဲ စိုးရိမ်ဘို့မလိုဘူးလို့ပြောတယ်လေ အဲဒီလို

ပြောခြင်းဟာ ယမင်းက မင်းမောင်ကို မချစ်ဘူး။ အစ်ကိုဆွေကို ချစ်တယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်တယ်လေ”

“အစ်ကိုဆွေက ဝတ်လုံတော်ရမင်းလို့ မပြောရဘူး။ ကိုယ်လိုတာ ကိုယ်ဆွဲပြီးပြောတယ်”

“အစ်ကိုဆွေလည်း..ယမင်းကိုချစ်လို့ ဒီလိုပြောလိုက်တာပါ”

“ယမင်းစဉ်းစားပါရစေ အစ်ကိုဆွေရယ်”

“ယမင်းရယ် မိဘချင်းလဲ သဘောတူပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုဆွေ ... ယမင်းက မေမေကို ပြောထားတယ်၊ ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်မယ်လို့”

“ယမင်းရယ် အစ်ကိုဆွေကိုအသည်းကွဲအောင်မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုဆွေဟာ ယမင်းနဲ့ မိဘများသဘောတူထားတယ်ဆိုတော့

အချိန်တန်ရင် လက်ထပ်မယ်ဆိုပြီး အေးအေးပဲနေခဲ့တာ”

“အခုရော”

“မရတော့ဘူးယမင်းရယ် အစ်ကိုဆွေကိုအဖြေပေးပါတော့”

“ယမင်းစဉ်းစားပါ့မယ်အစ်ကိုဆွေ”

ယမင်းတို့စားသောက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ယမင်းကကိုတင်မောင်ဆွေကိုအံ့ဩမိသည်။ မိဘများ သဘောတူထားခဲ့သည်ဟုပြောတုန်းက မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို

နေခဲ့သည်။ ယမင်းကလည်း မိန်းမမာနရှိသူမို့ မိမိနှစ်သက်သည့်သူကိုသာ လက်ထပ်မည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ယမင်းကလည်း ကိုတင်မောင်ဆွေကို ပညာတတ်ပြီး

ဝင်မြင်ကာ အထာကိုင်သူတစ်ဦးဟု ထင်မြင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ သာလူမျိုးကို လက်ထပ်ဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ပေ။ သို့သော် သူ၏

အဖေနှင့် သူမ၏အမေမှာ စီးပွားရေးဆက်ဆံနေရသည့်အတွက် အခုတိုင် ရေလိုက်ငါးလိုက်နေခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ လူကြီးချင်းသဘောတူထားသော်လည်း

ယမင်းက ခေါင်းမငြိမ့်သေးသည့်အတွက် ယခုတိုင် လက်ထပ်မ
ကိစ္စမှာ အကောင်အထည်မဖော်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ယခုလို ကိုတင်မောင်ဆွေက ချစ်စကားပြောလာတော့
ယမင်းစဉ်းစားရပေမည်။ သူမ၏အချစ်ကို လိုချင်သူနှစ်ဦးရှိသည်။

တစ်ဦးမှာကို မိုးနောင်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာ ကိုတင်
မောင်ဆွေ ဖြစ်သည်။ ပထမဦးစွာ ကိုမိုးနောင်အကြောင်း စဉ်းစား
မိသည်။

“ကိုမိုးနောင်က ငွေရှိတယ်၊ ဂီတစာဆိုအကျော်အမော်
တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဂုဏ်ဒြပ်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကြောင်း
မရှင်းဘူး၊ မသမာတဲ့နည်းနဲ့ စီးပွားရှာတဲ့သူပဲ နောက်ပြီး မိန်းမ
ပတ်သက်ပြီး နာမည်ပျက်ရှိတယ်”

“ကိုမိုးနောင်ဟာ အိမ်ထောင်ဘက်ကောင်း တစ်ယောက်
မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ပြီးတော့ မင်းမောင်ဟာ ငါ့ကိုချစ်ရေးမဆိုခဲ့ဘူး၊ သူဟာ
ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်း၊ ဒီတော့ သူလဲ ငါ့ရဲ့အိမ်ထောင်ဘက်ကောင်း
တစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အားလုံးထဲမှာ ကိုတင်မောင်ဆွေဟာ ပညာလည်း
ဓာတ်တယ်၊ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့သူ တစ်ယောက်လည်းဖြစ်တယ်၊
ငါ့အပေါ်မှာလည်း ချစ်တယ်ဆိုတော့ အားလုံးထဲမှာ ရွေးချယ်သင့်
တဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်တစ်ဦးဖြစ်မယ်”

“နောက်ပြီး အိမ်ထောင်မရှိလို့ ဦးမြမောင်ကလည်း
စော်ကားမော်ကားပြုချင်တယ်၊ ကိုမိုးနောင်ကလည်း ရိသဲ့သဲ့”

ယခုဖြစ်ပျက်နေသည့် အကြောင်းချင်းရာအားလုံးကို မြိုင်
တာ စဉ်းစားမိသည်။

သည်ကြားထဲတွင်...

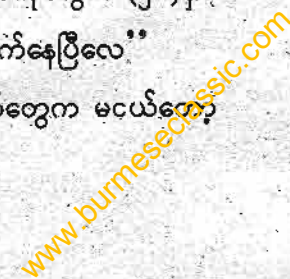
မင်းမောင်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုတင်မောင်ဆွေနှင့်
ကြောခဏတွေ့ဆုံခဲ့သည်။

“ယမင်းရယ်...အစ်ကိုဆွေကို အဖြေပေးပါတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လောနေတာလဲ အစ်ကိုဆွေရယ်”

“အချိန်မရှိတော့ဘူးယမင်းရဲ့၊ အစ်ကိုဆွေက (၂၈)နှစ်
ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ယမင်းတို့အရွယ်တွေက မငယ်တော့

ဘူး”

“ကဲပါ...ယမင်းရယ် အစ်ကိုဆွေကိုမညှင်းဆဲပါနဲ့တော့ အစ်ကိုဆွေကို အဖြေပေးပါတော့၊ နို့ခို့ရင် အစ်ကိုအလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စားလည်းဒီစိတ် အိပ်လည်းဒီစိတ်”

“အစ်ကိုဆွေက ဟုတ်လဲမဟုတ်ဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောတယ်”

“တကယ်ပါယမင်းရယ်”

“ကဲပါ အစ်ကိုဆွေရယ်၊ အလုပ်လည်းကောင်းကောင်း လုပ်ပါ၊ ယမင်းအဖြေပေးပါတော့မယ်”

“ကဲ...ပြောပါယမင်း”

“အစ်ကိုဆွေ ဝမ်းသာပါတော့ အစ်ကိုဆွေကို...ယမင်း ချစ်တယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ယမင်းရယ်၊ ဒီနေ့ဟာ အစ်ကိုဆွေ အတွက် အပျော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ပဲ၊ ယမင်းရောဟင်”

ကိုတင်မောင်ဆွေက ယမင်း၏လက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး

မေးလိုက်သည်။

“ယမင်းလည်း ပျော်တာပေါ့အစ်ကိုဆွေရယ်”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ချစ်သူတို့၏ဘဝတွင် အရာရာမှာ သာယာစိုပြေခဲ့သည်။ အမှု အတွက် တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ဖြစ်သလို၊ ငွေရှိတော့ အားလုံး ပြည့်စုံခဲ့သည်။

“အစ်ကိုဆွေ ယမင်းတို့ မင်းမောင်ကို သွားကြည့် ရအောင်”

“သွားလေဒီနေ့ရုံးချိန်းမရှိဘူး၊ အစ်ကိုဆွေအားပါတယ်”

ယမင်းနှင့်ကိုတင်မောင်ဆွေတို့နှစ်ဦးမှာ မင်းမောင်ရှိရာ ဆေးရုံသို့သွားခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော် တရားခံမင်းမောင်ရဲ့အခြေအနေ ကို လာကြည့်တာပါ”

“လာပါ ထိုင်ပါ ဝတ်လုံတော်ရမင်း”

“တရားခံမင်းမောင်ရဲ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိပါ့...ခဲလဲ ခင်ဗျာ”

“တရားခံမင်းမောင်ရဲ့အခြေအနေက တစ်ပတ်တိတ် ထူးခြားမှုမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ ထူးခြားမှုကို တောင်တွေ့ရှိရတယ်”

ထိုသို့အစချီကာ မင်းမောင်၏ထူးခြားဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြခဲ့ သည်။ မင်းမောင်မှာ အခြားလူနာများကဲ့သို့မဟုတ်၊ အေးအေး ဆေးဆေးနေထိုင်ကာ၊ တစ်ခုခုကိုတွေးနေဟန်ရှိသည်။

သူ့အား စိတ်ပေါ့သူများနှင့် တစ်ခန်းထဲထားကာ ဒေါက်တာဂုပ္ပတားက အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

တစ်ပတ်တိတ် အဖြေမပေါ်ခဲ့ပေ။ အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ နေခဲ့သည်။ ဒေါက်တာဂုပ္ပတားမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ဆေးတက္ကသိုလ် မှ စိတ်ရောဂါဗေဒကို အထူးသင်ယူလာသည့်အတွက် မင်းမောင် ကို ရောဂါရှိမရှိ စစ်ဆေးခဲ့သည်။ မင်းမောင်၏ရောဂါမှာ အမြဲတမ်းဖြစ်ပေါ်နေသည့် ရောဂါမျိုးမဟုတ်ဘဲ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားသောအခါမှ ပေါ်ပေါက်တတ်သည့် ရောဂါမျိုးဖြစ်နိုင် ကြောင်း အမှုတွဲစစ်ချက်အရတွေ့ရှိရသည်။

သို့အတွက် ထိုရောဂါထချိန်ကို သိမှသာလျှင် ရောဂါရှိ

မရှိနှင့် ရောဂါ၏အမည်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပေမည်။

“အင်း...သူ့ရောဂါထကြွချိန်ကို ဖတ်ရှုရတာကတော့ သူ့အမေသေဆုံးချိန်မှာတစ်ခါ၊ ဦးမြမောင်သွေးတွေကိုမြင်ပြီး သိတ်လန့်စဉ်ကတစ်ခါ၊ တရားရုံးတော်မှာတစ်ခါ ရောဂါဖြစ် ကြောင်းဖတ်ရတယ်။ အခုလိုငြိမ်သက်နေမယ်ဆိုရင် သူ့ရောဂါကို သယ်လိုမှရှာဖွေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူ့ရောဂါပေါ်ပေါက် သာအောင် ငါစိစဉ်မှဖြစ်မယ်”

ထိုသို့ဖြင့် အလုပ်သမားသုံးဦးကို စိတ္တဓဝေဒနာသည် ဘန်ဆောင်ခိုင်းပြီး မင်းမောင်နှင့်တစ်ခန်းတည်း နေစေခဲ့သည်။ သို့နောက် ယမင်းရွှေစင်၏ဓာတ်ပုံပါသော “နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာ ခုနစ်မေတ္တာ”ကြော်ငြာစာရွက်ကို မုန့်ထုတ်သည့်စက္ကူအဖြစ် အသုံးပြုကာ အလုပ်သမားသုံးယောက်ထံသို့ ပေးလိုက်သည်။ သို့နောက် ဒေါက်တာဂုပ္ပတားနှင့် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဘစ်ယောက်သောဝေဒနာရှင်ဟန်ဆောင်ထားသူက ဤကြော်ငြာ စာရွက်မှ ယမင်းရွှေစင်၏ပုံကိုကြည့်ကာ...

“အဆိုတော် ယမင်းရွှေစင်က အသံကောင်းသလောက်နော်”

ရင်လည်းချောတယ် ငါ့မိန်းမဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

“မင်းလိုအရပ်ဆိုးတဲ့အကောင်ကို ဘယ်မိန်းမက ကြိုက်မှာလဲ၊ ငါ့ဆိုရင် ကြိုက်မှာကျိန်းသေတယ်”

မင်းမောင်မှာ ယမင်းရွှေစင်ဆိုသည့်အသံ ကြားကတည်းက ခေါင်းထောင်ကာကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် နောက်တစ်ဦးကလည်း...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်တင် ယမင်းရွှေစင်ကိုကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ငါလည်းကြိုက်တာပဲ၊ ယမင်းရွှေစင်ကို ချစ်ရေး သွားဆိုမယ် သူကကြိုက်ရင် သူနဲ့ငါလက်ထပ်မယ်”

“တန်ရာ တန်ရာမပြောဘူး၊ ငါ့ကိုပဲကြိုက်မှာ”

သူတို့စကားကိုနားထောင်ရင်း မင်းမောင်မှာ ဒေါသဖြင့် လွန်း၍ လက်များပင်တုန်ယင်လာသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူတို့ သုံးယောက်စလုံးကို ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ အသေရိုက်သတ်ချင်သည့် စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ ဒေါသစိတ်ကြောင့် ကြမ်းတမ်းခက်ထန် လာပြီး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်

သူ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ ပြင်းထန်စွာနာကျင်ကိုက်ခဲလာခဲ့သည်။ ဦးခေါင်းမထောင်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲနာကျင်ရကား နားထင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ထောက်ကာ မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ ထိုင်ချလိုက် သည်။

မင်းမောင်အားထားသည့်အခန်းမှာ သံတိုင်များဖြင့်ကာရံ ထားရာ ဒေါက်တာဂုပ္ပတားနှင့် သူ့နာပြုဆရာမလေးများက မင်းမောင်၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူသည် နားထင်ကိုထောက်ကာ အလွန်အမင်းရှုံ့မဲ့သော မျက်နှာဖြင့် ဝေဒနာခံစားနေရသည်။

သည်တွင် ဒေါက်တာဂုပ္ပတားက...

“ဆရာမ လူနာမှတ်တမ်းမှာရေးပါ၊ လူနာရဲ့စိတ်တွေ ပိုမှန်မဟုတ်တော့ဘူး၊ စတင်ဖောက်ပြန်လာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

သည့်နောက် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်ကာ မျက်စေ့ကို ခိတ်ထားလိုက်သည်။

သူ့နာပြုဆရာမလေးက လူနာ၏ဖြစ်စဉ်ကို အသေးစိတ်

ရေးမှတ်နေခဲ့သည်။ လူနာဟန်ဆောင်ထားသည့် အလုပ်သမား သုံးဦးမှာလည်း မင်းမောင်၏ ထူးခြားလာသည့် အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးဦးက ယမင်းရွှေစင်၏ပုံကို တစ်ယောက်ဆီက တစ်ယောက်လှကား...

ရသည့်လူက ယမင်းရွှေစင်၏ပုံကို နမ်းရှုံ့လိုက်ရင်း...

“အဆိုကျော် ယမင်းရွှေစင်နဲ့သာညားမယ်ဆိုရင် သေပျော်ပါပြီ”

“ငါလည်း သေချင်ရင်သေပါစေ၊ အသက်ပေးပြီး ချစ်လိုက်မယ်”

“ငါကလည်း သူ့ကိုအရမ်းကြိုက်တယ်၊ ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုဝေခွဲယူမလဲ”

“သူက သက်မဲ့ပစ္စည်းမှမဟုတ်တာ၊ သက်ရှိလူဆိုတော့ ဝေခွဲယူလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“တို့သုံးယောက်စလုံး သူ့ကိုယူမယ်”

“ဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုသူသုံးယောက်က အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

မင်းမောင်သည် သည်လိုယမင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မှီချိုးချစ်ချိုးပြောသည်ကို မည်သို့မျှသည်းမခံနိုင်ပါ။ သူ၏နားထဲတွင် သံပူနှင့်လောင်းလိုက်သလို ပြင်းထန်သောပူလောင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် သူ၏မျက်နှာရုတ်ချည်းပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ အလွန်တရာခက်ထန်မာကြောသည့် မျက်နှာသွင်ပြင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ထိုင်နေရာမှ ချက်ချင်းထကာ ထိုလူသုံးဦးဆီသို့ သွားကနဲခုန်ဝင်ကာ...

“မင်းတို့ဘာကောင်တွေလဲ” ဟူ၍ ဟိန်းဟောက်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ငါတို့လား ယမင်းရွှေစင်ကိုကြိုက်တဲ့လူပေါ့ကွ”

ထိုသုံးဦးကလည်း အသံခပ်မာမာနှင့်ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကြောင့် ငါ့ညီလေးမင်းမောင် စိတ်ဆင်းရဲနေပြီ”

“ရနကတော့ မင်းနာမည်မင်းမောင်ဆို၊ အခုတော့ မင်းညီလေးဖြစ်သွားပြီလား၊ မင်းရှူးနေပြီနဲ့တူတယ်”

“ရှူးတာ ငါမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ပဲ ငါက မင်းမောင်ရဲ့ အစ်ကိုမင်းအောင်ပဲ”

“မင်းမောင်ဖြစ်ဖြစ် မင်းအောင်ဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဂရုမစိုက်ဘူး”

“အေး ငါ့ညီမင်းမောင်ကတော့ သတ္တိမရှိဘူး၊ ပျော့ညံ့တယ်၊ မင်းတို့ပြောတဲ့စကားတွေကို မကြိုက်ပေမယ့် ငုံ့ခံမယ့် အကောင် ငါကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ညီ စိတ်ညစ်တာကို ခဲနဲမှမခံနိုင်ဘူး၊ သူနဲ့ပတ်သက်ရင် ငါကတော့ထိုးမှာပဲ”

“ထိုးလေကွာ မင်းလဲလက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ဖက်ပဲ”

“ကဲ...ငါလာပြီဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့အနီးရှိလူတစ်ယောက်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်သည်။

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“ခွပ်”

ထို့နောက် ခြေထောင့်နှင့်ဆောင့်ကန်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အထိုး၊ အသတ်၊ အပုတ် လွန်စွာကျွမ်းကျင်သည့် လူဆိုးတစ်ဦးနယ် သည်းသည်းမည်းမည်း တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် ကျန်သုံးဦးမှာ ကြောက်လန့်နေကြသည်။

“မင်းတို့ ငါ့ညီရဲ့စိတ်ကို ထိခိုက်အောင်လုပ်ရင် အားလုံး သတ်ပစ်မယ်၊ ငါ့နာမည် မင်းအောင်တဲ့ နားလည်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သုံးဦးသားမှာ လန့်လန့်ဖြန်ဖြန်နှင့် ခေါင်းငြိမ်ခဲ့ရသည်။ နောက်တော့ သူ၏မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် သူ့တင်ပေါ်၌ ထိုင်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ဒေါက်တာဂုပ္ပတားနှင့် သူ့နာပြုဆရာမလေးဝင်လာပြီး ဒေါက်တာဂုပ္ပတားက...

“မောင်မင်းမောင် ဘယ်လိုနေလဲ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကျွန်တော်...ခေါင်းအရမ်းကိုက်နေတယ်”

“ခုနက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး၊ အမှောင်ကြီးကျသွားသလို ခံစားရတယ်”

“ဒါဆိုရင် မင်းရုံးခန်းထဲလိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူသည် ကြောက်ရွံ့အားငယ်စွာဖြင့် ဒေါက်တာဂုပ္ပတား ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ရုံးခန်းထဲသို့အရောက်တွင်

“ကဲ...မောင်မင်းမောင် ထိုင်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“မင်း ခုနက ဘာဖြစ်သွားသလဲပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော့်နဘေးက လူသုံးယောက်ဟာ ယမင်း အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြောတယ်။ ကျွန်တော် သည်းခံပေမယ့် စိတ်ထိန်းနိုင်အောင် ခံစားရတဲ့အခါ ကျွန်တော့်အစ်ကိုရောက်လာတယ်”

“ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ထိခိုက်တဲ့အခါမျိုးမှာ သူဟာ

ကျွန်တော်ရဲ့နဘေးကို ဗြုန်းကန်ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို မတရားပြောတဲ့သူတွေကို ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်တော့ တာပဲ။ ကျွန်တော်အစ်ကိုဟာ ကျွန်တော်အားနာသလောက် သူ အားမနာဘူး။ ကျွန်တော်ကြောက်သလောက် သူကသတ္တိရှိတယ်။ ခံရင့်တယ်။ ကျွန်တော့်ထိရင် ဘယ်တော့မှမခံဘူး။ သူကဦးအောင် ဆုပ်ပစ်တာပဲ”

“အဲဒါကို မင်းဘယ်လိုသိသလဲ”

“သူရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ အမှောင်ကြီးကျသွားသလို ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော်သတိပြန်ရလွှာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အစ်ကိုက ဆုံးမပြီးနေပြီ”

“ဒါဆို မင်းအစ်ကိုရဲ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“မင်းအောင်ပါ”

“သူ့ကို မင်းကခေါ်ရင်လာသလား”

“ကျွန်တော်က သူ့ကိုခေါ်လို့မရဘူး၊ ကျွန်တော် ဒုက္ခ ချောက်တဲ့အခါမှာ သူရောက်လာတာပဲ”

“သူမလာခင် ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“သူလာခါနီးအချိန်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ဦးခေါင်းဟာ အလွန် နာကျင်ကိုက်ခဲတယ်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးကျည်တက်ပြီး အမှောင်ထု လွှမ်းသွားတော့တာပဲ”

“သူပြန်သွားတဲ့အခါရော ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

ကျွန်တော်သတိပြန်ရတဲ့အခါမှာ ခေါင်းကကိုက်တုန်းပဲပဲ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းသက်သာသွားတယ်”

“ကောင်းပြီ မောင်မင်းမောင်”

“ဆရာမ မောင်မင်းမောင်ရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို အတိအကျဆေး မှတ်ပါ၊ ပြီးရင် ဒေါက်တာရဲ့အခန်းထဲကို မှတ်တမ်းယူလာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာဂုပ္ပတားသည် မောင်မင်းမောင်၏ စိတ္တ ရောဂါဖြစ်စဉ်ကို တစ်ခုချင်းရေးမှတ်ထားသည့် မှတ်တမ်းကို ဖတ်ရှုကြည့်သည်။ ဤမှတ်တမ်းအရ ကိုမင်းမောင်မှာ (Schizophrenia) စက်မီဖရီးနီးယားလို့ခေါ်တဲ့ စိတ်ကစဉ့်ကလျားရောဂါ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုရောဂါ၏သဘာဝမှာ မရှိသည်ကိုအရှိဟုထင်မြင်

သည့် အသိစိတ်မျိုးဝင်လာသည်။ ထိုသူများသည် ငယ်စဉ်အခါက ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ နေထိုင်ရပြီး လူအများ၏ အထင်သေးမှု၊ နိမ့်ချမှုတို့ကြောင့် ဘဝကို ကျေနပ်ရောင့်ရဲခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သူ၏အတွင်း စိတ်သဏ္ဍာန်က လွန်စွာမခံချင်ဘဲ သုတ်ချင်သည့်အထိ စိတ်မျိုး ဝင်လာခဲ့သော်လည်း သူ၏အနေအထားအရ မည်သူကိုမျှ လက်တုန်မပြန်နိုင်ပေ။ ထိုအခါ အတွင်းစိတ်၌ ပြင်းထန်စွာ ပျောက်ကွဲမှုဖြစ်ကာ မိမိဘက်မှ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ပြီး သူ သတ္တိမရှိသလောက် လွန်စွာသတ္တိရှိသူတစ်ဦး သူ့စိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ယခု မင်းမောင်ဖြစ်သည့်ရောဂါမှာ ဤသို့သော စိတ် ကစဉ့်ကလျားရောဂါပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ ဂုပ္ပတားမှ တရားခံမောင်မင်းမောင်သည် စိတ်ကစဉ့်ကလျား ရောဂါရှိကြောင်း ဆေးမှတ်တမ်းနှင့်တကွ ရောဂါဖြစ်ပွားပုံတို့ကို အတိအကျမှတ်တမ်းပြုစုကာ ကိုတင်မောင်ဆွေတို့အား ပြော ကြားခဲ့ပါသည်။

“ဝတ်လုံတော်ရမင်းတို့လူနာကို ဒီလိုလာကြည့်တာဟာ

အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ ဒီတစ်ပတ်ရုံးချိန်းမှာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လာရောက် တင်ပြပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီဒေါက်တာ ကျွန်တော်ကတော့ အမှန်တရား ထင်ရှားစေတာတစ်ခုပါပဲ”

“မှန်ပါတယ် ဝတ်လုံတော်ရမင်းရယ် ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိတာပါပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ကိုမင်းမောင်ကို သွားတွေ့ချင် တယ်”

“သွားပါ ဒီကော်ရစ်တာအတိုင်းသွားပါ ဘယ်ဘက်က အဆောင်မှာ မောင်မင်းမောင်ကိုတွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ”

“လာ ယမင်း သွားကြည့်ကြစို့”

ကိုတင်မောင်ဆွေက ယမင်းကိုခေါ်ကာ ကိုမင်းမောင် နေထိုင်သည့်အဆောင်သို့သွားခဲ့သည်။ ကိုမင်းမောင်ကို လှမ်းတွေ့ လိုက်ရသည်။ ကိုမင်းမောင်မှာ အခန်းထဲတွင်ထိုင်ကာ တစ်နေရာ သို့ ခပ်ငေးငေးကလေး ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ညို

သော်နေသည်။ ကိုမင်းမောင်ကိုကြည့်ရင်း ယမင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

“သူ့ကို လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ထင်မိတာ၊ အခုတော့ သူဟာ စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပေါ့လား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မင်းမောင်ရယ်”

“ဒါကြောင့် လူတွေကပြောကြတာဖြစ်မယ်၊ အမေက မူးသွပ်တဲ့ဝေဒနာရှင်ဖြစ်ပြီး အတူတူနေတော့ မင်းမောင်မှာလည်း ဒီရောဂါကူးသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့တဲ့”

သည်တုန်းက မင်းမောင်ဘက်က ဆတ်ဆတ်ခါအောင် စားခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သည်စကားက မဆီမဆိုင်ပြောသည့် စကားဖြစ်ပေမယ့် ယခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောဂါဖြစ်ခဲ့ သည်။

“မင်းမောင်ရယ် နင်ဟာ တကယ့်ကို ကံမကောင်းတဲ့ သူပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအမှုမှာ နင် ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ် ပါစေ”

ယမင်းက စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်။

သည်လိုနှင့် မင်းမောင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ရှေ့...မင်းမောင် နှင့်အတွက်မုန့်တွေ”

ယမင်းက မင်းမောင်အား မုန့်ထုတ်များကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒုက္ခရှာလို့ယမင်းရယ်၊ ဒီမှာငါ့ကို ထမင်းဟင်းကောင်းကျွေးပါတယ်”

“အေးပါ ငါလည်းသိပါတယ်၊ နှင့်ကိုစားစေချင်လို့ပါ”

ယမင်းက မုန့်ထုတ်ပေးရင်း ဤသို့ပြောလိုက်သည်။ သည်တွင် ကိုတင်မောင်ဆွေက...

“ကိုမင်းမောင် ဘယ်လိုလဲ နေကောင်းလား”

“ဒီနေ့တော့ နေကောင်းပါတယ်၊ မနေ့ကတော့ ရောဂါဟောင်းပြန်ထပြီး ရောဂါသည်သုံးယောက်ကို ဆော်ပလော်တီးလိုက်လို့ ကံကောင်းလို့ ဒုက္ခမရောက်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ကိုမလွှတ်လိုက်ပါနဲ့၊ တတ်နိုင်

သလောက် တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားပါဗျာ”

“ကြိုးစားပါတယ်ဆရာ”

“နောက်တစ်ပတ် တနင်္လာနေ့မှာ ခင်ဗျားရဲ့ရုံးချိန်းရှိတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီနေ့ ဆေးရုံကိုလာခေါ်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“မင်းမောင်ရေ ငါတို့ပြန်တော့မယ်၊ တနင်္လာနေ့မှာလာခဲ့မယ်”

“ယမင်းရယ် ငါလည်း နင်တို့နဲ့လိုက်ချင်လိုက်တာ၊

နင်တို့လိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဘယ်တော့များမှနေရမယ်မသိဘူး၊ ငါ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲတာပဲ”

“မင်းမောင်ရယ် ခဏတော့စိတ်တင်းပြီး တောင့်ခံပါ၊

ကြာခင် နင်လွတ်မြောက်မှာပါ”

“ငါမျှော်လင့်နေမယ်”

အခန်း (၈)

အမှန်တရားဘက်တော်သား

ယနေ့...

မင်းမောင်၏ရုံးချိန်းနေ့...

ယမင်းနှင့်ကိုတင်မောင်ဆွေက မင်းမောင်ကို ဆေးရုံ
ခေါ်လာခဲ့သည်။

ယနေ့ သက်သေအဖြစ်စစ်ဆေးခံရန် ရောက်ရှိလာသူ
ကား...

ဒေါက်တာဂုပ္ပတားပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဂုပ္ပတားက ရုံးတော်တွင် မောင်မင်းမောင်နှင့်
ပတ်သက်၍ တွေ့ရှိချက်များကို တင်ပြခဲ့သည်။

တရားခံမင်းမောင်ကို စစ်ဆေးရာမှာ တွေ့ရှိချက်များကို

ကျွန်ုပ်ဒေါက်တာဂုပ္ပတားက တင်ပြသွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ တရားခံ
မောင်မင်းမောင်ဟာ ဆေးရုံမှာရောက်ရှိနေစဉ် တစ်ပတ်အတော
အတွင်း မည်သည့်ရောဂါလက္ခဏာမျှ မပြခဲ့ပါ။ ရှစ်ရက်မြောက်
သည့်နေ့တွင် လူသုံးယောက်မှ သူမခံချင်သည့်စကားများကိုပြော
ချိန်တွင် သူ၏ရောဂါလက္ခဏာမှာ စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

အချင်းဖြစ်စဉ်မှာ သူဟာ လွန်စွာဒေါသဖြစ်လာပြီး သူ၏
သိစိတ်ပျောက်ကွယ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ၎င်း၏မသိစိတ်တွင် သူ၏
အစ်ကိုမင်းအောင် ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာပြီး ထိုလူသုံးဦးကို
ထိုးကြိတ်ခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ သိစိတ်ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့
စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက် ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် တရားခံမင်းမောင်မှာ
စိတ်ကစဉ်ကလျားရောဂါရှင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သည် ဆေးမှတ်
တမ်းတွင်ဖော်ပြကာ မှတ်တမ်းတင်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာဂုပ္ပတားက ဤသို့ဆေးမှတ်တမ်းနှင့်တကွ
ရောဂါရှင်ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ ရုံးတော်သို့တင်ပြခဲ့သည်။

စက်ရှင်တရားသူကြီးဦးဘခင်မှာ တရားခံမင်းမောင်၏
အမှုတွဲတွင် ဆေးမှတ်တမ်းနှင့် ဒေါက်တာဂုပ္ပတား၏ ထွက်ဆို

ချက်ကို အမှုတွဲ၌ ပူးတွဲထားလိုက်သည်။

ဤတွင် အခွင့်အရေးကို စောင့်ကြည့်နေသော ဝတ်လုံတော်ရမင်းက ချက်ချင်းလျှောက်လိုက်သည်။

“မင်းကြီးခင်ဗျား... ခုနက ဒေါက်တာဂုပ္ပတား တင်ပြချက်အရ တရားခံမင်းမောင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ပဲ စိတ်ပေါ့သွပ်သူ၊ စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးအား ဤအမှုမှ အပြီးအပိုင်လွတ်ငြိမ်းခွင့် ပြုပါရန် လျှောက်ထားအပ်ပါသည်ခင်ဗျား”

ထို့နောက် တရားသူကြီးက ဤလျှောက်ထားချက်ကို ကြားနာပြီးနောက်

“ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး နောက်တစ်ပတ်ရုံးချိန်းမှာ အမိန့်ချမှတ်မယ်။ ရုံးချိန်း နောက်တစ်ပတ်တနင်္လာနေ့”

ဤသို့ ရုံးချိန်းပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်ပတ်ရုံးချိန်းတွင် အမိန့်ချမှတ်ဆိုသဖြင့် မင်းမောင်အပါအဝင် ယမင်းတို့အုပ်စုမှာ လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားခဲ့ကြသည်။

အမှန်တရားထင်ရှားဖို့ အချိန်ကိုရောက်လာပေတော့မည်။ သည်တွင် ယမင်းက မင်းမောင်အား...

“မင်းမောင် ငါတို့မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်သန်းလာပြီ”

“ယမင်းရယ် နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကြိုးစားမှု အကောင်အထည်ပေါ်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပါတယ်”

“အေးပါ... နင်ကံကောင်းပါစေဟာ”

သည်တစ်ပတ်ရုံးချိန်းကား ဤသို့ဖြင့်ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ ကိုတင်မောင်ဆွေကလည်း မင်းမောင်အတွက် ကြိုးစားကာ တရားသူကြီးအား မင်းမောင်၏ရောဂါအခြေအနေကိုတင်ပြ၍ လျှောက်ထားခဲ့သည်။

သူ၏စိတ်မှာ...

နိမ့်ကျသည့်လူတစ်ယောက်အား အုပ်စုဖွဲ့ကာ နိုင်လိုမင်းထက်ပြု၍ အမှားကိုမကျူးလွန်ဘဲ ကျူးလွန်ဟန်ဖြင့် အကွက်ဆင် ပြုမှုခံခြင်းကို အမှန်တရားဖြင့် ကာကွယ်ပေးလိုသည့်စိတ် အပြည့်အဝရှိသည်။

မည်သို့ပင် လှည့်ကွက်ဆင်ထားသော်လည်း ကိုတင်မောင်ဆွေ

က သူပညာဖြင့် ဆင်းရဲသားလူတန်းစားဘက်မှ ရပ်တည်ကာ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ယခုလည်း ကိုမင်းမောင်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရုံနှင့် ဖြူစင်ရိုးသားမှုကို သူတွေ့ခဲ့သည်။

ထို့အပြင် သူသည် စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်တစ်ဦးဖြစ် သည့်အတွက် ဤအမှုတွင် အခကြေးငွေမယူဘဲ မီးကုန်ယမ်းကုန် ကြိုးစားကာ အမှုလိုက်ခဲ့သည်။

ယမင်းကလည်း နောက်တစ်ပတ်တွင် အမိန့်ချမည်ဆို၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

“မင်းမောင်တစ်ယောက် ဒီအမှုကလွတ်မြောက်ပါစေ” ဤသို့ဆိုတောင်းခဲ့မိသည်။

သည်အတောအတွင်း ကိုတင်မောင်ဆွေက နားပူနားဆာ လုပ်ခဲ့သည်။

- “ယမင်းရယ် မောင်တို့စေ့စပ်ထားမှ ဖြစ်မယ်”
- “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲမောင်ရယ် အလောတကြီးနဲ့”
- “ဖေဖေက နောက်လထဲမှ အင်္ဂလန်ကို ကုမ္ပဏီနဲ့သွား လိမ့်မယ် သုံးလလောက်ကြာမယ်”

“အဲဒါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲမောင်ရဲ့”

“ယမင်းနဲ့ စေ့စပ်ထားတယ်ဆိုတော့ မောင်တို့ဘယ်သွား သွား တင့်တယ်တာပေါ့ နောက်ပြီး ဖေဖေ အင်္ဂလန်ကပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ တစ်ခါတည်းလက်ထပ်မယ်”

“က...မောင့်သဘောပဲ”

ယမင်းမှာ ငြင်းပယ်နိုင်ရန် အခွင့်အရေးမရှိပါ။ ကိုယ့် ချစ်သူ၏ ကမ်းလှမ်းချက်အတိုင်း မိခင်ကြီးနှင့်တိုင်ပင်ခဲ့သည်။

“အမေ...ကိုတင်မောင်ဆွေက သူ့အဖေ နိုင်ငံခြား မသွားခင် စေ့စပ်ထားချင်တယ်လို့ပြောတယ်၊ အဲဒါအမေ့ဆန္ဒက ရော ဘယ်လိုရှိပါသလဲ”

“သမီးရယ် ဒီစကားကြားရတာ အမေဖြင့် အရမ်း ဝမ်းသာတာပဲ၊ သမီးမိန်းကလေးကို အမေမသေခင် တင့်တောင်း တင့်တယ်ဖြစ်အောင် သင့်တော်တဲ့သူနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်နှင်းပေးရ နာ မိဘရဲ့ဝတ္တရားပဲ၊ ဒီတော့ မောင်တင်မောင်ဆွေနဲ့ သဘောတူ ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် သူရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို သမီးတို့ဘက်က

သဘောတူကြောင်း အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်နော် အမေ”

“အေးပါ သမီးရယ်”

ယမင်းတို့ဘက်ကလည်း အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံသော ကိုတင်မောင်ဆွေကို ငြင်းစရာအကြောင်းမရှိပေ။ ထိုသို့ဖြင့် နှစ်ဖက်သောမိဘများ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ဤအပတ်အတွင်း စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခွဲကြသည်။ ဤစေ့စပ်ပွဲတွင် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဥစ္စာနေပြည့်စုံပြီး နိုင်ငံခြားပြန် ဝတ်လုံတော်ရမင်းဦးတင်မောင်ဆွေနှင့် နိုင်ငံကျော်အဆိုတော် ယမင်းရွှေစင်တို့၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို ယမင်းတို့၏ခြံကျယ်ကြီးတွင် သိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့သည်။

“ဝတ်လုံတော်ရမင်းကလည်း ခပ်ချောချော၊ ယမင်းရွှေစင်ကတော့ ချောလိုက်တာမှမူနုနုနေတာပဲ၊ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြလို ကျက်သရေရှိပါပေတယ်”

စေ့စပ်ပွဲလာသူများက ဤသို့ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။ သူတို့စုံတွဲကို ဗရိသတ်ကြီးမှ တကယ်လည်းချီးကျူးသင့်ပေသည်။

ယောက်ျားဆန်ပြီး တည်ကြည်ခန့်ငြားသော ကိုတင်မောင်ဆွေနှင့် အလွန်ပင်လိုက်ဖက်လှသည့် ချောမောလှသည့် ယမင်းဆိုသည့် အပျိုခင်တို့ဘဝကား ငွေလည်းရှိသည်။ ဂုဏ်လည်းရှိသည့်အတွက် အရာရာမှာပြည့်စုံလှပေသည်။ သူတို့လျှောက်ရာလမ်းသည်လည်း ဖယောင်းလမ်းပမာ ချောမွေ့ဖြောင့်ဖြူးခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ကိုတင်မောင်ဆွေ၏လုပ်ရပ်ကို ယမင်းစဉ်းစားမိခဲ့သည်။

တစ်ပတ်အတွင်း လျှင်မြန်စွာ စေ့စပ်ပွဲလုပ်ရခြင်းအကြောင်း ရှင်းကို ယမင်းက ခိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက်မဟုတ်မှန်း သိခဲ့သည်။

“မောင်က ငါနဲ့မင်းမောင်ကိုမယုံကြည်လို့ တမင်စေ့စပ်ထားတာလား မသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ငါနဲ့က ချစ်သူတွေဆိုတော့ အနှေးနဲ့ အမြန် လက်ထပ်ရမယ့်ကိစ္စပဲ”

“မင်းမောင်သိရင်တော့ စိတ်ကောင်းပါ့မလား မသိဘူး၊ အေးလေ သူနဲ့ငါနဲ့က သူငယ်ချင်းအဆင့်မှာပဲရှိတယ်၊ သူလည်း ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

သည်တစ်ပတ်လုံးလုံး စေ့စပ်ပွဲကိစ္စ လုပ်နေရသည့် အတွက် မင်းမောင်ဆီသို့မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ကိုတင်မောင်ဆွေက မူ ချစ်သူယမင်းရွှေစင်နှင့် စေ့စပ်လိုက်ရသည့်အတွက် လွန်စွာ ပျော်မြူးနေခဲ့သည်။ ယမင်းကိုလည်း အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင် ကာ သာယာချမ်းမြေ့စေခဲ့သည်။ ယမင်း၏ဘဝမှာ ချစ်သူနှင့် ပေါင်းဖက်ရပြီး အလိုလိုက်ခြင်းခံရသဖြင့် ကံထူးသည့်မိန်းမ တစ်ယောက်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။

သည်လိုနှင့် တစ်ပတ်ဟူသောအချိန်ကား ပြည့်သွားခဲ့ သည်။ ယနေ့မှာ...

မောင်မင်းမောင်၏ အမိန့်ချမှည့် ရုံးချိန်းနေ့ဖြစ်သည်။

“ယမင်းရေ မောင်တို့ ကိုမင်းမောင်ကို သွားခေါ်ရမယ် မြန်မြန်လုပ်ပါ။”

“လာပြီမောင်ရေ”

မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ အလှပြင်ချိန်မှာ အနည်းငယ် ကြုံကြာသည့်အတွက် ကိုတင်မောင်ဆွေက သတိပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သား မင်းမောင်ဆီသို့ သွားခဲ့ကြသည်။

“မင်းမောင်ရေ ဒီနေ့ နင့်ရဲ့ရုံးချိန်းမို့လာခေါ်တာ”

“အေး ငါလည်း အစောကြီးကတည်းက အဆင့်သင့် လုပ်ထားတာ”

“ငါ့ကြောင့် နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“ဒီအပတ်အတွင်းမှာ နင်လာမလားလို့တောင် ငါမျှော်နေ ဒီသေးတယ်”

“အေး...အဲဒါ နင့်ကိုငါပြောမလို့”

“ပြောလေ”

“ငါနဲ့ကိုတင်မောင်ဆွေတို့ စေ့စပ်လိုက်ကြတယ်”

“ဪ”

ဟူသော အာမေဇိုင်တံသံနှင့်အတူ မင်းမောင်၏မျက်နှာမှာ ညှိုးနွမ်းသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာတွင် အပြုံး တလေးများ လင်းလက်လာပြီး...

“ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ မင်္ဂလာသတင်းအတွက် ငါဂုဏ်ယူပါ တယ် ယမင်းရယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဟာ”

“တကယ်လို့ နင့်မင်္ဂလာဆောင်မှာ ငါအပြင်မှာရှိခဲ့
ငါကိုယ်တိုင်ရေးစပ်ထားတဲ့ သီချင်းတွေဆိုပြီးဂုဏ်ဖြူမယ်”

“နင့်စေတနာကို ငါသိပါတယ်၊ ကဲ ကားပေါ်တက်”

“အေး...အေး”

မင်းမောင်ကို ရုံးတော်သို့ခေါ်လာခဲ့သည်။

ယနေ့ အမိန့်ချမည့်နေ့ဖြစ်၍ ဤအမှုအတွက် လာရောက်
နားထောင်သည့် ပရိသတ်ကြီးမှာ လွန်စွာများပြားလှပေသည်။
ဤအမှုမှာ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဦးမြမောင်မှာ လူကုန်ထန်အသိုင်း
အဝိုင်းဖြစ်ပြီး ၎င်းငှားရမ်းသည့် ဝတ်လုံတော်ရမင်းကလည်း
ဥပဒေရေးရာ ကျွမ်းကျင်လှသည်။

ထို့အတူ မင်းမောင်ဘက်ကလိုက်သည့် ဝတ်လုံတော်
မင်းကလည်း ဘိလပ်ပြန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ငယ်ရွယ်သူဖြစ်
သော်လည်း ရုံးပွဲမရှိ။ သူလိုက်တိုင်း အနိုင်ရခဲ့သည်သာဖြစ်
ပေသည်။

တရားခံမှာ ငွေဂုဏ်မရှိသည့် ဆင်းရဲသားမျက်နှာခွဲ
အကယ်၍ ဤအမှုတွင် ကိုတင်မောင်ဆွေသာ မင်းမောင်ဘက်

မလိုက်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ပရိသတ်ကြီးမှာ ဤမျှလောက်စိတ်ဝင်စား
မည်မဟုတ်ပေ။

ယခုမူ....

လက်ရည်တူသည့် ဘောလုံးအသင်းနှစ်သင်း ဗိုလ်လု
ကစားနေသကဲ့သို့ အရှုံးအနိုင်ကို မည်သို့မျှ မနေ့မှန်းနိုင်အောင်
ဖြစ်နေသည်။ သို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစွာ လာရောက်ကြည့်ရှုကြ
သဖြင့် ဤမျှပရိသတ်ကြီးမှာ များပြားနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မကြာခင် တရားသူကြီးရုံးထိုင်လိုက်ပြီး မင်းမောင်၏အမှု
တွဲကို ခေါ်လိုက်သည်။

“တရားခံမင်းမောင်”

“ရှိ”

“တရားခံမင်းမောင်ရဲ့အမှုမှာ ကင်းဘဲလ်လမ်းနေ
ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးမြမောင်အားသတ်မှုဖြင့် ရာဇဝတ်ကြီး
ပုဒ်မ(၃၀၂)အရ စွဲချက်တင်ထားသည့်အမှုဖြစ်သည်။

သို့သော် တရားခံမင်းမောင်သည် စိတ်ပေါ့သွပ်သူဟူ၍
အကျိုးဆောင်၏လျှောက်ထားချက်အရ စိတ်ရောဂါပါရှိ

ဒေါက်တာဂုပုတားမှ စစ်ဆေးရာ တရားခံမင်းမောင်တွင် စိတ်ကစဉ်ကလျား ရောဂါရှိသည်ဟူ၍ မှတ်တမ်းနှင့်တကွ တင်ပြထောက်ခံခဲ့သည်။

“အမိန့်”

“တရားခံမင်းမောင်မှာ စိတ်ရောဂါရှိသူဖြစ်ကြောင်း အမှုတွဲတွင် ထင်ရှားပေါ်လွင်သဖြင့် ဤအမှုမှ အပြီးအပြတ် တရားသေလွတ်လိုက်သည်။ စိတ်ရောဂါကို ဆေးရုံတွင် ဆက်လက်ကုသခွင့်ပြုသည်။”

“ဟာ”

“ဟင်”

ပရိသတ်ကြီးမှာ မင်းမောင်သည် ဤအမှုမှလွတ်မြောက်သွားသဖြင့် ဟင်ကနဲ ဟာကနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“အမလေး...ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ယမင်းမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ ဤသို့ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးတင်မောင်ဆွေကလည်း အမှုမှ ပေါ်ပေါက်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် မင်းမောင်

အား လှမ်းပြီးပြုံးပြခဲ့သည်။

မင်းမောင်ကလည်း လွန်စွာပျော်ရွှင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆက်ဆက်ငြိမ့်ကာ ပြန်ပြုံးပြခဲ့သည်။ ယနေ့အဖို့ သူတို့ သုံးယောက်စလုံးအတွက် လွန်စွာပျော်ရွှင်ခဲ့သောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပရိသတ်ကြီးထဲမှ လူတစ်ချို့ကလည်း...

“ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးတင်မောင်ဆွေဟာ အရမ်းတော်တာပဲ၊ သူလိုက်တဲ့အမှုတိုင်း နိုင်တာကြီးပဲ”

“နိုင်မှာပေါ့ သူက အမှန်လုပ်တဲ့သူဘက်က အမှုလိုက်တာလေ၊ နောက်ပြီး အမှန်တရားထင်ရှားအောင်လည်း စစ်မေးနိုင်တာကိုး”

“ငွေဂုဏ်ရှိတဲ့ဘက်က အမှုနိုင်မယ်ထင်တာ အခုတော့ ဆင်းရဲပြီး မတရားစွပ်စွဲခံရတဲ့ ကောင်လေးက နိုင်သွားပြီ”

“အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်နိုင်တာကိုက ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့ အရည်အချင်းပဲ”

ထိုသို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

တရားခံဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီမို့ မင်းမောင်က အားဝမ်းသာစွာဖြင့် ကိုတင်မောင်ဆွေအား...

“အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာရယ်၊ ဆရာရဲ့ကျေးဇူးဟာ အလွန်ပဲကြီးမားပါတယ်”

“ရပါတယ် ကိုမင်းမောင်ရယ် ကျွန်တော်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုက ဆင်းရဲပြီးရှေ့နေမငှားနိုင်လို့ မှန်ရက်နဲ့ရှုံးရမယ့်သူတွေဘက်က အမြဲရပ်တည်ပြီး ဥပဒေနဲ့အနိုင်ရအောင် ဖော်ထုတ်ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“ပြစ်မှုလုပ်တဲ့သူ တစ်ရာလွတ်နေပါစေ ကျွန်တော်အရေးမလုပ်ဘူး၊ ပြစ်မှုမလုပ်တဲ့သူတစ်ယောက် ထောင်ကျမှကို ကျွန်တော်မလိုလားဘူး၊ အဲဒီလူမျိုးတွေ ကျွန်တော်ရှေ့ကိုရောက်လာရင် ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်မှာပဲ၊ ကာကွယ်ဖို့ ဒီပညာကိုသင်ထားတာ”

“ဆရာရဲ့စိတ်ဓာတ်က အလွန်မွန်မြတ်ပါတယ်ဆရာ” ဤတွင် ယမင်းက...

“မင်းမောင် နင့်ကိုတရားသေလွတ်လိုက်ပြီဆိုတော့ ငါ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

“အေးပါဟာ နင်သာငါ့ကိုမကူညီရင် ငါ ဒီအမှုမှာ ကြီးပေးခံရမှာပဲ၊ နင့်ကိုငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ငါက အကူအညီပေးရုံတင်ပါ၊ တကယ်ကျေးဇူးတင်ရတာက အစ်ကိုဆွေကိုပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်း တောင်မသိဘူး”

“ကဲ...ဒီနေ့ ငါတို့ရဲ့ကြိုးစားမှုအောင်မြင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ နင်ဘာစားချင်သလဲပြော”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာမှတောင်မစားချင်ဘူး၊ စိုက်ပြည့်နေပြီ”

“နင့်အတွက်ဒဲပေါက်ထမင်းထုတ် ဝယ်ခိုင်းထားတယ်” ထိုသို့ပြောနေစဉ် ဒဲပေါက်ထမင်းထုတ်ရောက်လာသဖြင့် မင်းမောင်အားကျွေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မင်းမောင်အား ဆေးဆက်လက်ကုသရန်အတွက် ဆေးရုံသို့လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“ကဲ...ယမင်းကားပေါ်မှာပဲ နေခဲ့တော့၊ မောင် သူ့
ဒေါက်တာဂုပ္ပတားဆီ ပို့ပေးလိုက်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်”

“မင်းမောင် ကောင်းကောင်းနေနော်၊ ငါ မကြာခင်
လာခဲ့မယ်”

“အေးပါ ငါ့ရဲ့စိတ်ရောဂါပျောက်သွားရင် ငါလာခဲ့
ဦးမယ်”

“လာခဲ့ပါ မင်းမောင်”

“အေး...အေး”

မင်းမောင်အား ကိုတင်မောင်ဆွေမှ ဆေးရုံထဲသို့ လိုက်
ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ဒေါက်တာဂုပ္ပတားနှင့်တွေ့ဆုံရာ...

“ဒေါက်တာ့ကို ကျွန်တော် အလွန်ပဲကျေးဇူးတင်
ပါတယ်”

ကိုတင်မောင်ဆွေက ဤသို့ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားပြော
လိုက်သည်။

“အမှုအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဝတ်လုံတော်ရမင်း”

“ကိုမင်းမောင်ဟာ ဒီအမှုက ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်
မြောက်သွားပါတယ်၊ အဲဒါ ဒေါက်တာ့ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်တစ်ဦးကို
သူ ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ ပြစ်ဒဏ်မခံစေချင်ဘူး၊ အခုလိုလွတ်မြောက်
သွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်ရောခင်ဗျားပါ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစရာ
ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါက်တာ”

“ကဲ...ကဲ သူ့အခန်းကိုသွားနိုင်ပါပြီ”

ထိုသို့ဖြင့် ကိုတင်မောင်ဆွေက မင်းမောင်ထားရာ အခန်း
သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

အခန်းတွင်းသို့ရောက်သောအခါ...

“ဝတ်လုံတော်ရမင်းကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့
ယမင်းနဲ့မင်္ဂလာပွဲက ဘယ်တော့လောက်လုပ်ဖြစ်မလဲ”

“ဖေဖေပြန်လာမှဆိုတော့ နောက်သုံးလလောက်တော့
ကြာဦးမယ်ထင်တယ်”

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းပဲဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျွန်တော်လည်း သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး အခန်းဝမှလှည့်အထွက်တွင်...

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်ပင်းညှစ်လိုက်တဲ့ တစ်ဘက်က အကျိုးဆောင်ကြီးရဲ့လည်ပင်းက ဘယ်လိုနေသေးသလဲ၊ သူနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်တော်က စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့ ပြောတယ်လို့ ပြောပေးပါဆရာ”

“သူနဲ့ရုံးပေါ်မှာ မကြာခဏတွေ့ပါတယ်၊ တွေ့ရင် ပြောလိုက်ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုအခန်းမှထွက်ခွာရာ ဂိတ်တံခါးနား အရောက်တွင် ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန် ရှိပြီး ရှေ့သို့ဆက်မသွားတော့ဘဲ နောက်သို့ပြန်လှည့်ကာ မင်းမောင်ဆီသို့ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်သွားခဲ့သည်။

“ကိုမင်းမောင်”

“ဆရာ ဘာဖြစ်လို့ပြန်လာတာလဲ”

“ခုနက ခင်ဗျားက တစ်ဘက်အကျိုးဆောင်ကြီးရဲ့

လည်ပင်းက ဘယ်လိုနေသေးသလဲလို့ ကျွန်တော့်ကိုမေးလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတုန်းက စိတ်ဧရာဂါဖောက်လာပြီး အမှောင်ထုကြီးကျလာသလို ခံစားရရင် အဲဒီအချိန်တုန်းကအဖြစ် အပျက်ကို ဘာမှမသိတော့ဘူးဆို၊ ခင်ဗျား သူ့ကိုလည်ပင်းညှစ်တာ ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ကျွန်တော်သိတာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ဘာမှမဖြစ်တာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

“ဟင် ခင်ဗျားပြောတော့ ခင်ဗျားမှာရောဂါရှိတယ်ဆို”

“ကျွန်တော်က လက်ပူးလက်ကြပ်မိနေမှတော့ ဒီလိုမှ ဟန်မဆောင်ရင် ကျွန်တော် ကြိုးစင်တက်ရမှာပေါ့”

“ဟင်...ဒါဆို ဦးမြမောင်ကိုသတ်တာ မင်းပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ယမင်းကို စေ့စေ့ကြည့်တာတောင် ခံနိုင်ဘူး၊ ယမင်းကို လက်ဆွဲလိုက်လို့ ယမင်းဟာဂိုဏ်း အင်းပြေး သွားတယ်၊ ဒီမြင်ကွင်းဟာ ကျွန်တော်ရဲ့စိတ်ကို တန့်နန့် လှူသတ်

ချင်တဲ့စိတ်ကို နိုးဆွပေးသလိုဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်နေ့မှာ သူ့ကိုသွားသတ်ခဲ့တာ”

“ခင်ဗျား တော်တော်ရိုင်းပါလား၊ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ လုပ်ရဲရင်ခံရဲရတယ်။ အခုဦးမြမောင်ကိုသတ်ပြီး ဘာကြောင့် လိမ်လည်ရတာလဲ”

“လောကကြီးမှာ လူလုပ်ဖို့ အများကြီး အချိန်ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေကို ထောင်ထဲမှာ အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး။ ခွေးတောင်ချောင်ပိတ်ရိုက်ရင် ပြန်ကိုက်မှာပဲ။ ကျွန်တော်က ခွေးမဟုတ်ဘူး၊ ဦးနောက်ရှိတဲ့လူဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ဖိနှိပ်မှုတွေအတွက် တန်ပြန်လက်စားချေလိုက်တာပဲ”

“ဒီလိုလုပ်တာ ခင်ဗျားမှားတယ်။ ဒါနဲ့စိတ်ကစဉ်ကလေး ရောဂါရှိတယ်လို့ထင်လောက်အောင် ရောဂါလက္ခဏာတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိလို့ ဟန်ဆောင်ခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ စာကြည့်တိုက်မှာ ဆယ်နှစ်လောက် အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ ဆေးပညာစာအုပ်တွေ စိတ်ပညာစာအုပ်တွေနဲ့ ဥပဒေပညာစာအုပ်တွေ အများကြီးဖတ်ခဲ့

တယ်။ လူသတ်ပြီး လွတ်ချင်တော့ အရူးဟန်ဆောင်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဖတ်ထားတဲ့ ဆေးပညာထဲက စိတ်ကစဉ်ကလေး ရောဂါရှင်ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း သရုပ်ဆောင်ပြလိုက်တာပေါ့”

မင်းမောင်ထံမှ မမျှော်လင့်သည့်စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ ကြားရသည့်စကား နားမှမယုံနိုင်ဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း လွန်စွာ အံ့ဩခဲ့မိသည်။

“ခင်ဗျားဟာ လူလိမ်၊ လူသတ်သမားပဲ။ ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြားလိမ်တယ်။ ဒါ့အပြင် အပြစ်မဲ့တဲ့ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ ကျုပ်ကိုလှည့်စားခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တော်တော်ရွံ့သွားပြီ။ ဘုရားသူကြီးကို ပြောပြပြီး ခင်ဗျားကိုဖမ်းမယ်”

“ဒီမှာ ဝတ်လုံတော်ရမင်းရဲ့ အမှုတစ်ခုမှာ တရားသေ သွတ်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုဖမ်းလို့ရတော့မှာလဲဗျာ အမှုမှ ပြန်ဖွင့်လို့မှ မရတော့တာ”

“ဪ...ခင်ဗျားက ဥပဒေကိုတောင် အရေကြို သောက်နေတာပေါ့”

“ဒါကတော့ဗျာ အရေးကြုံလာရင် မိမိကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်ဖတ်ထားတာပေါ့”

“ခင်ဗျားကို ရိုးသားတယ်လို့ထင်ထားတာ မှားပြီ၊ ဒီမှာ ကိုမင်းမောင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောလိုက်မယ် ခင်ဗျားဟာ လူသတ်မှုနဲ့ ကြီးစင်တက်စေရမယ်၊ ကျုပ်ပညာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အမှားတစ်ခုကို အမှန်မဖြစ်စေရဘူး”

“နောက်ကျသွားပါပြီ၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်း၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဟန်ဆောင်ကောင်းမှုကို အသိအမှတ်ပြုပေးတဲ့အတွက် အထူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော်အရှက်နည်းတဲ့လူပဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ဥပဒေလွင်ပြင်မှာ ပြန်တွေ့ဦးမယ်”

“အချိန်မရွေးပါပဲဗျာ”

မင်းမောင်က မချိုမချင်မျက်နှာပေးနှင့် ခေါင်းကိုငြိမ်ငြိမ် ပြောလိုက်သည်။

“တောက်”

ကိုတင်မောင်ဆွေက ပြင်းထန်စွာ တောက်တစ်ချက်

ခေါက်လိုက်သည်။ မင်းမောင်လို ဘာမဟုတ်သည့်လူတစ်ယောက် ၏ လှည့်စားခြင်းခံလိုက်ရသည့်အတွက် ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်သွားခဲ့သည်။

ကိုတင်မောင်ဆွေ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်မှာလည်း ဒေါသ ကြောင့်နီမြန်းနေသည်။ ယမင်းက ကိုတင်မောင်ဆွေ၏မျက်နှာကို ကြည့်ကာ...

“မောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်”

ဟူ၍ စိုးရိမ်မကင်းမေးလိုက်သည်။

ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ ဘာမှမပြောဘဲ ကားပေါ်သို့တက် လိုက်သည်။

“မောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ယမင်း စိတ်ပူလိုက်တာ”

“ယမင်း မောင်တို့အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ”

“ဘယ်လို ဘယ်လို အလိမ်ခံလိုက်ရတာလဲမောင်”

“မင်းမောင်ဟာ တကယ်မရှူးဘူး၊ သူဟာ လူသတ် သမားတစ်ယောက်ပဲ”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားမောင်ရယ်”

“သူကိုယ်တိုင်ပြောတာ”

“ယမင်း အံ့ဩလိုက်တာ မောင်ရယ်”

ထိုစဉ် ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ ကားကလေးကိုစက်နှိုးကာ မိမိတို့အိမ်ဆီသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

“မောင်လည်း မယုံကြည်နိုင်အောင်ပါပဲ ယမင်းရယ်၊ မောင် အကျိုးဆောင်လုပ်သက်တစ်လျှောက်မှာ ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ယမင်းလည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ အရင်ကတည်းက ရိုးသားတဲ့လူဟာ အခုလည်းရိုးသားနေတယ်လို့ ပဲ ကိုယ့်စိတ်နှိုးနှင်းပြီး ထင်ခဲ့မိတယ်”

“အရာရာမှာ ကိုယ့်စိတ်နှိုးနှင်းလို့မရဘူး ယမင်း၊ ကိုယ့်ကို ကိုယ်တောင် အံ့ဩမိတယ်၊ မောင်ဟာ ဘိလပ်ပြန်ဝတ်လုံတော်ရ မင်းတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး၊ ဒီလောက်တောင် လူကဲခပ်ညံ့ရ သလား၊ ဒီအမှုမှာ မောင်ရှုံးနိုင်ခဲ့ပြီ သိလား”

ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ တုန်တုန်ရီရီနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“မောင်ရယ် စိတ်ထိန်းပါ”

ထိုသို့ ပြောရင်းဆိုရင်း ကားကလေးမှာ ကိုတင်မောင်ဆွေ၏အိမ်သို့ ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ ကိုတင်မောင်ဆွေ၏အိမ်၌ သူ့ဖခင်မှာ အင်္ဂလန်သို့သွားနေပြီး အိမ်ဖော်များသာရှိခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ယမင်းက ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ တစ်လမ်းလုံးစိတ်ထိန်းလာသမျှ အိမ်ရောက်မှ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲခဲ့လေသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် သူ၏ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဝတ်စုံနှင့် ရိုက်ထားသည့်ပုံကိုဖြုတ်ကာ

“ခလွမ်း”

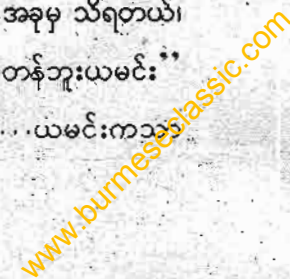
• ကြမ်းပြင်နှင့်ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။

“မောင်ရယ်...မလုပ်ပါနဲ့”

ယမင်းက လိုက်ဆွဲသော်လည်း မမီလိုက်ချေ။

“မောင်ဟာ လူကဲခတ်အလွန်ညံ့မှန်း အခုမှ သိရတယ်၊ ဘာနဲ့ ဝတ်လုံတော်ရမင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ မတန်ဘူးယမင်း”

“ဒီကိစ္စမှာ ယမင်းအပြစ်ပါမောင်... ယမင်းကသာ”

မင်းမောင်ကိုခေါ်လာပြီး အကူအညီမတောင်းခဲ့ရင် ဒီဇာတ်လမ်း ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူလည်း အကျိုးဆောင်ထားနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ ဒီလိုလဲ သူလိမ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ယမင်းက စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုယိုကာ ပြောလိုက်သည်။ သည်တွင် ကိုတင်မောင်ဆွေက ယမင်း၏ပုခုံးကလေးကို ကိုင်ကာ

“ယမင်း... မမှားပါဘူး မောင်မှားတာပါ။ မောင့် အပြစ်ပါ”

“မောင်ရယ်”

ယမင်းက လွန်စွာ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်ကာ ကိုတင်မောင် ဆွေ၏ ရင်ခွင်တွင်မျက်နှာအပ်ကာ ငိုယိုခဲ့ပါတော့သည်။

“တိတ်ပါ ယမင်းရယ်၊ မောင်တော့ ဒီလိုအလိမ်အညာ မခံနိုင်ဘူး။ အမှန်တရားအတွက် ကိုမင်းမောင်ကို ဆက်လက် တိုက်ပွဲဝင်ရမယ်”

“ယမင်းတော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိအောင်ပါပဲ မောင်ရယ်”

ယမင်းမှာ ဆုတ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးဆိုသည့် အခြေ

အနေမျိုးပင်။ တစ်ဖက်ကလည်း ချစ်လှစွာသော ချစ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သလို တစ်ဖက်ကလည်း လက်ထပ်တော့မည်ဆဲဆဲ ချစ်သူ...

သူတို့နှစ်ဦးအကြားက အမှန်းကို ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရ ပါ...။ ကိုတင်မောင်ဆွေကလည်း ဥပဒေနှင့်ပတ်သက်လျှင် နည်းနည်းမှ အထိခံမည့်သူမဟုတ်သလို မင်းမောင်ကလည်း ငယ်စဉ်ကအချိုးတွေပြောင်းကာ ရက်ရက်စက်စက် လူသတ်ခဲ့ သည့် လူသတ်သမားဖြစ်ချေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးမှာ မတွေးဝံ့၊ မတွေးရဲစရာပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့သော ညနေအချိန်တွင် ကိုတင်မောင်ဆွေ၏မိတ်ဆွေ အကျိုးဆောင်အုပ်စု ရောက်လာ ကာ...

“ဟေ့...ဖိုးဆွေ...မင်းရဲ့အောင်မြင်မှုအတွက် ကွန် ကရက်ကျူးလေးရှင်းပဲကွာ”

“အေးပါ”

“မင်းကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်မပါသလိုပဲ”

သည်တွင် ယမင်းက ကြားဖြတ်ကာ...

“အစ်ကိုဆွေ ခေါင်းကိုက်နေလို့ပါ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကိုဆွေကို ဟောင်ကောင်ဘား မှာ ဂုဏ်ပြုမယ်၊ ဒေါ်ယမင်း ခေါ်သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ယမင်းက ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ခေါင်းငြိမ်လိုက်သည်။ သူတို့ထွက်သွားမှ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် အိပ်ရာပေါ်မှာမှောက်ရင်း တသိမ့် သိမ့် ငိုကြွေးမိသည်။

ယမင်း၏မိခင်ကြီးမှာ ယမင်း၏ငိုကြွေးနေမှုကိုကြည့် ရင်း...

“သမီး...ဘာဖြစ်လာသလဲ မေမေ့ကို ပြောပြစမ်း ပါဦး”

“အဟင်...ဟင်...ဟင်”

“မထိတ်သာ မလန့်သာ သမီးရယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့ လဲ၊ အမေ့ကို ခပ်မြန်မြန်ပြောပါ၊ နို့မို့ရင် ထိတ်လန့်တာနဲ့ အ-

သေသွားနိုင်တယ်”

မိခင်ကြီးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာမေးလိုက်သည့်အတွက် ယမင်းမှာ မဖြေချင့်ဖြေချင်ဖြင့်...

“မေမေ...မင်းမောင်အမှုက ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်သွား ဖြစ်”

“ဪ... ဒီသူငယ် အမှုကလွတ်သွားပြီလား...ဒါဟာ ပျော်စရာသတင်းပဲ ငိုစရာသတင်းမှ မဟုတ်တာ”

“အခုတော့ ငိုစရာသတင်း ဖြစ်သွားပြီ”

“မေမေ့ကို ရှင်းအောင်ပြောပါဦး”

ဤသို့ဖြင့် ဖြစ်စဉ်အကျဉ်းကို ပြောပြရာ...

“ဒါကြောင့် သူ့အိမ်လာတုန်းက မေမေအကဲခတ်မိ တယ်၊ သူ့ရဲ့မျက်နှာမှာ ရိုးသားမှုတွေ ပျောက်ကွယ်နေသလိုပဲ”

“မေမေက လူကြီးဆိုတော့ အကဲခတ်တတ်မှာပေါ့၊ သမီးနဲ့ အစ်ကိုဆွေက သူ့ရဲ့မျက်နှာပေါ်က ကောက်ကျစ်မှုကို

အာဖတ်နိုင်ခဲ့ဘူးမေမေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို သမီးမကျေနပ်ဘူး၊ သမီး မင်းမောင်နဲ့ သွားတွေ့ဦးမယ်”

၁၉၈ ○ ပီပီဇွေး

“ဘုရား ... ဘုရား... အခုခေတ်လူငယ်တွေ
တစ္ဆတ်ထိုးတွေပါလား”

“မေမေ...သမီး မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းမောင်ဆီ
သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

အခန်း (၉)

အပြစ်ရှိသူ တရားခံမှာ

ယမင်းသည် မင်းမောင်ရှိရာ ဆေးရုံသို့လာခဲ့သည်။
သူ၏အခန်းတွင် မင်းမောင်ကို တစ်ယောက်တည်းအခန်းသင့်
တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းမောင်”

“ဪ... ယမင်းပါလား၊ နင်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ
ငါသိနေလို့ ဒီအခန်းမှာ စောင့်နေတာ”

“နင်က မဟုတ်တာလုပ်ထားတဲ့လူဆိုတော့ ငါလာမှာကို
ကြိုသိနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ယမင်းက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ပြောလိုက်သည်။

“နင့်ကို ဝတ်လုံတော်ရမင်းကပြောလိုက်ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်အကြောင်းတွေ အားလုံးပြောပြတာပဲ။

ငါတကယ်ပဲ အံ့ဩမိတယ် မင်းမောင်ရယ်”

“ဘာ အံ့ဩစရာရှိလို့လဲဟာ”

“ဘာအံ့ဩစရာရှိလို့လဲ ဟုတ်လား မင်းမောင်၊ နင်နဲ့ ပြောရက်တယ်၊ နင်ဟာ ရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက် အဖြူရောင် သက်သက်ပဲလို့ ငါသိထားတာ၊ အခုတော့ ငါသိထားတဲ့ မင်းမောင် ဘယ်မှာလဲ”

“ယမင်း ငါဟာနင်ပြောသလို အဖြူရောင်သက်သက် ဆိုတာ တစ်ချိန်ကအမှန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအဖြူရောင်ကို အနက် ဖြစ်သွားအောင် ဘယ်သူတွေ အရောင်ဆိုးခဲ့သလဲ သိလား၊ အဲဒီ လူတွေဟာ ငွေရှင် ကြေးရှင် နေရှင်တွေပဲ၊ ငါဟာ အရိုးသားဆုံး လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်းအနှိမ်ခံဘဝပဲ၊ ငါ့သီချင်းတွေကို လည်း ခိုးတယ်၊ ငါ့သီချင်းရဲ့အောင်မြင်မှုကို သူတို့အောင်မြင်မှု လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီအထိလည်း ငါသည်းခံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါအရမ်း ချစ်တဲ့နင့်ကို စေ့စေ့ကြည့်တာတောင် မခံနိုင်ဘူး။ ဒီလိုလူရဲ့ရှေ့မှာ နင့်ကို စော်ကားမော်ကားလုပ်တယ်၊ နင့်မျက်ရည်တစ်စက်ဟာ ငါ့ဘဝပျက်အောင် ခံစားရတယ်၊ တစ်ညလုံး ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့ မရဘူး၊ သူ့ကိုသတ်ချင်တဲ့စိတ်ပဲ စိုးမိုးနေတယ်၊ ဒါကြောင့်

သူ့ကို သတ်လိုက်တာ”

“နင်နဲ့ငါနဲ့က ဘာဆိုင်လို့ နင်က ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရတာလဲ”

“နင်နဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလား၊ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့တစ်ဦး တည်းသော အချစ်ဆုံးချစ်သူပဲ၊ နင်လည်း ငါ့ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုတင်မောင်ဆွေကို လူကြီးတွေသဘောတူလို့ လက်ခံရတာမဟုတ်လား၊ ငါအရမ်းသိချင်တယ်၊ ဖြေစမ်းပါဟာ”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး...နင်မှားနေပြီ ငါနင့်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပဲ ချစ်ခဲ့တာ”

“အဲဒီလိုမပြောနဲ့...နင် ငါ့ချစ်မှန်း ငါသိတယ်”

“နင့်ကိုချစ်ရအောင် နင်က ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောဖူး လို့လား”

“ပြောရအောင် အချိန်ရှိလို့လားယမင်းရယ်၊ နင်နဲ့ငါ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝမှာ လူချင်းကွဲသွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီအရွယ်က ရည်းစားထားတဲ့အရွယ်မဟုတ်သေးတော့ ငါနင့်ကို ဘယ်လို ချစ်ရေးဆိုရမလဲ၊ အခုအရွယ်မှာ ပြန်တွေ့လို့ ချစ်စကားပြောမယ် အလုပ်မှာ အခုလိုဖြစ်ရတာပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ နင့်ရင်ထဲမှာလည်းရှိ

တယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာလည်းရှိတယ်။ ဖွင့်ပြောဖို့ လိုသေးလား ယမင်းရယ်”

“နင့်ပြောတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း နင့်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး”

“နင့်ညာတာ...နင့် ကိုတင်မောင်ဆွေကို မချစ်ဘဲနဲ့ စေ့စပ်ခဲ့တာ”

“မဟုတ်ဘူး ငါသူ့ကိုချစ်တယ်”

“ယမင်းရယ် ငါ့ကို ရင်နာအောင်မပြောပါနဲ့ နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဘူး၊ ငါ့ကိုပဲ ချစ်ရမယ်၊ ငါဟာ နင့်တစ် ယောက်ထဲကိုပဲ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ရှင်နေခဲ့တာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မင်းမောင် ငါစေ့စပ်ပြီးပြီ”

“စေ့စပ်တာ လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“နင့် သစ္စာမဲ့တဲ့စကားကို မပြောပါနဲ့”

“သစ္စာမဲ့တာ ငါမဟုတ်ဘူး...နင့်ကိုချစ်တဲ့သူမှန်ရင် သူသေစေရမယ်”

“ဟင်...မင်းမောင် နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် အစ်ကိုဆွေဟာ နင့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လေ နင်မေ့သွား

ပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး ယမင်းရယ်၊ ငါသူ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချစ်ရတဲ့ချစ်သူကို လက်ဆောင်အဖြစ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ကြိုက်တာတောင်း ငါပေးမယ်”

“မင်းမောင်ရယ် နင်ဟာ တစ်စတစ်စနဲ့ တော်တော် ရိုင်းနေပါလား”

“ရိုင်းတာတော့မပြောနဲ့ အဲဒါ နင့်သင်ပေးခဲ့တာပဲ”

“ငါက ဘယ်တုန်းက သင်ပေးခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“နင် ငယ်ငယ်ကဆိုရင် နင်လိုချင်တာရအောင် ယူမယ် ဆိုပြီး အမြဲဗိုလ်ကျခဲ့တာ နင်မှတ်မိလား”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ငါဟာ အရင်တုန်းကလည်း အားလုံးကို အလျှော့ပေး ခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အလျှော့မပေးဘူး လို့ချင်တာ ရအောင်ယူမယ်”

“မင်းမောင်ရယ် နင့်အတွေးအခေါ်တွေ အရမ်းမှားနေ ပြီ”

“မမှားဘူးယမင်း...လူတွေဟာ ငါခံစားရတာကိုတော့

မသိဘူး၊ ဒီတော့ ငါကသိအောင်ပြမယ်”

“အေးလေ ... နင့်ဖာသာနင်ခံစားတာ ဘယ်သူက သိမှာလဲ”

“ယမင်း...ငါရုံးထုတ်တဲ့နေ့က နင်တို့နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး နင်တို့စေ့စပ်လိုက်တယ်လို့ပြောတုန်းက ငါ့အသည်း နှလုံးတွေ ကြွေကျသွားတယ်လို့တောင် ထင်ရတယ်။ ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံး နာကျင်စွာခံစားခဲ့ရတယ်။ အဲဒါတွေကို နင်သိလား ဟိုကောင် တင်မောင်ဆွေ သိလား”

“ဘယ်သိမလဲ မင်းမောင်ရယ်”

“အထူးသဖြင့် နင်ဟာ ငါနဲ့အနီးကပ်ဆုံးနေခဲ့တဲ့သူ တောင် ငါ့အဖြစ်ကို မသိခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ ငါငိုနေချိန်မှာ နင်တို့ က ရယ်မောနေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုတင်မောင်ဆွေကို မရယ် နိုင်အောင် ငါဟာ ပဏာမလက်စားချေခဲ့တာပဲ”

“ဘယ်လို-ဘယ်လို လက်စားချေလိုက်တာလဲ”

“ငါဟာ လူသတ်ခဲ့ပေမယ့် မသတ်တဲ့ဟန်ဆောင်ခဲ့ တယ်။ ရူးဟန်ဆောင်လည်းဆောင်ခဲ့တယ်။ ကိုတင်မောင်ဆွေ ကိုယ်တိုင်ကရော ဒေါက်တာ ဂုပ္ပတားကပါ ငါ့ကို စိတ္တဇဝေဒနာ

သည် တစ်ဦးလို့ ယူဆခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာ စာရေးဆရာက ဇာတ်လမ်းရေးမယ်ဆိုရင် ဒါနဲ့အဆုံးသတ်လိုက်ရုံပေါ့။ ဘယ်သူမှ မသိတော့ဘူး၊ ငါလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေသွားရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုတင်မောင်ဆွေဟာ နင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားတဲ့အတွက် ငါ အရမ်းခံစားရတယ်၊ ငါ့လို သူလည်း ခံစားစေချင်လို့ ငါမရူးတဲ့ အကြောင်း တမင်ပြောလိုက်တာ”

“ဟင်”

မင်းမောင်၏စကားသံအဆုံးတွင် ယမင်း လွန်စွာအံ့ဩ သွားခဲ့သည်။

“ဟင်...အားလုံးဟာ ငါ့အတွက် မယုံနိုင်စရာတွေ ကြီးပါပဲ”

ယမင်းတိုးတိုးကလေး ရေရွတ်မိသည်။

သည်တွင် မင်းမောင်က...

“ယမင်း...သူတို့က ပိုက်ဆံရှိတော့ နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ် တွေမှာ စာသင်ကြားပြီး ပညာတတ်တဲ့ဘွဲ့တွေ ဂုဏ်ထူးတွေ ရရှိခဲ့တယ်။ ငါက ဘဝတက္ကသိုလ်မှာ စာဖတ်ခဲ့တော့ ဘွဲ့တွေ ဂုဏ်ထူးတွေမရပေမယ့် ပညာတတ်တယ်၊ ဒီတော့ ငါချစ်တဲ့

ယမင်းကို ထိလာရင် သူနဲ့ငါ ဘယ်သူကပညာပိုရှိပြီး ယမင်းကို အရယူနိုင်တဲ့ပြိုင်ပွဲတစ်ခု ပြိုင်ကြမယ်”

“မင်းမောင်...အစ်ကိုဆွေဟာ နင့်ကျေးဇူးရှင်လေ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးမစွပ်ပါနဲ့”

“နင့်ကိုရဖို့အတွက် ဘယ်သူနဲ့ပဲ စစ်ခင်းရစစ်ခင်းရ အနိုင်တိုက်မယ်၊ ကိုတင်မောင်ဆွေကိုလည်း ပြောလိုက်၊ ထမင်း ဝအောင်စားထား လက်ထပ်ပွဲမတိုင်မီ ငါသတ်မယ်လို့”

“ဘုရား...ဘုရား...ငါအိပ်မက်မက်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်နော် ... မင်းမောင်ရယ် ငါ့နားကိုတောင် ငါမယုံနိုင်ဘူး”

“အရာရာဟာ အချိန်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲနေတယ်။ အဲဒီထဲ မှာ နင့်ကို သေလောက်အောင်ချစ်လို့ အရမ်းပြောင်းလဲသွားပြီ ဆိုတာ သိထားပါ”

“တော်ပြီ မင်းမောင် ငါပြန်တော့မယ်”

“ကောင်းပြီ ယမင်း၊ နောက်တစ်လမှာ ငါပြန်ထွက်လာ ခဲ့မယ်။ နင့်ကို သူတစ်ပါးလက်ထဲမှာ မထားဘူး၊ အရယူပြမယ်”

“ဟင်”

မင်းမောင်ထံမှ သူတစ်ခါမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့သည့်စကားကို ကြားလိုက်ရသည်။ မင်းမောင်၏စကားကြောင့် ရင်တလုပ်လုပ် တုန်ရီလာကာ သူမ၏ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်များဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့သည်။

မျက်ရည်များကိုသုတ်ကာ ဆေးရုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက် လာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ အပြစ်ရှိသူတရားခံက ယမင်းပဲ ဖြစ်ချေသည်။ အကယ်၍ မင်းမောင်နှင့်မတွေ့ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဦးမြမောင်လည်း အသတ်ခံရန်အကြောင်းမရှိ၊ အိမ်ထောင်မရှိ တော့သည့် မှဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ယမင်းကို ချစ်ရေးဆိုခွင့် ရှိပါသည်။ လက်ခံခြင်းမခံခြင်းမှာ ယမင်းနှင့်သာ သက်ဆိုင် သည်။ ဤမျှလောက်သောအကြောင်းဖြင့် လူသတ်သည့်အထိ ဖြစ်ရန်မလိုပါ။ မင်းမောင်စင်ရှင်းမှ ပြဿနာတွေ တစ်စီတစ်စား ကြီးတက်လာခဲ့သည်။ သည်ပြဿနာကိုရှင်းရန် ကိုတင်မောင်ဆွေ ပါလာခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းသာ ယမင်းနှင့် ကိုတင်မောင်ဆွေ နေ့စပ် ကြောင်းလမ်းခြင်းမပြုခဲ့လျှင်လည်း မင်းမောင်က ပြဿနာရှာ မည်မဟုတ်ပေ။ သူ့တွင် စိတ်ရောဂါမရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်

မပြောပါက အားလုံးပြေလည်သွားပေမည်။ ယခုမှ သပ္ပာယ်အထက်ပင် ရှုပ်ထွေးသောအရာတို့ဖြင့် အနာဂတ်ခရီးတွင် မဖြေရှင်းနိုင်အောင် ပြဿနာက စောင့်ကြိုနေပေသည်။

ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်သူဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးပြီး နယ်ချဲ့လက်အောက်တွင် ရာထူးကြီးကြီးရပါလျှက် မယူဘဲ မိမိတတ်ကျွမ်းသော ဥပဒေပညာဖြင့် အမျိုးသားများဘက်မှ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ အကာအကွယ်ပေးခဲ့သူပင် ဖြစ်သည်။ အမယ်ဘုတ်၏ချည်ခင်ကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးသော သည်အမှုကို ပြေလည်အောင် ဘယ်လိုရှင်းရပါ့...။ တစ်လုံးလုံး စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ကိုတင်မောင်ဆွေ၏ ရုံးခန်းသို့လာခဲ့သည်။ ယနေ့ရုံးချိန်းမရှိ၍ ရုံးခန်းတွင် သူ့ကို အခန့်သင့်တွေ့ရသည်။ ယမင်းဝင်လာသည်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ကိုတင်မောင်ဆွေက-

“လာလေ...ယမင်း ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယမင်း မင်းမောင်ဆီက ပြန်လာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်မောင်”

“ဘာလဲသူကမောင်ကိုစိမ်ခေါ်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်”

ကိုတင်မောင်ဆွေ၏စကားကြောင့် ယမင်း အံ့ဩရပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးကား တစ်ဦး၏အခြေအနေကို တစ်ဦးစောင့်ကြည့်နေသော ကျားနှင့်ဆင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကား... တကယ်ပင် ကျားနှင့်ဆင်ကဲ့သို့ လယ်ပြင်မှာ မကြာမီ ထင်ရှားစွာတွေ့ကြပေတော့မည်...။

“ယမင်းကို မောင်ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ယမင်း သိတယ်နော်”

ကိုတင်မောင်ဆွေက ဤသို့ပြောရာ...

“မောင်ချစ်မှန်း ယမင်းသိပါတယ်... ဒီကိစ္စနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

မဆီမဆိုင်ပြောသည်ဟုထင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဆိုင်တယ်ယမင်း...ယမင်းသိအောင် ရှင်းအောင်ပြောထားမှ ဖြစ်မယ်”

“ကဲ...ဒီလောက်ရှင်းအောင်ပြောချင်တာ မောင်ပြောပါ ယမင်းနားထောင်နေပါတယ်”

“မောင်ဟာ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသူမှန်း ယမင်း သိတယ်နော်၊ ဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဆွေမျိုးမရှိဘူး၊ ဒီတော့ မင်းမောင်ကို မှားမှန်းသိရက်နဲ့ မောင်လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင် ဘူး၊ အမှန်တရားအတွက် လက်တုန့်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်”

“မောင်ရယ်... ယမင်းဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“သူငယ်ချင်းနဲ့ ချစ်သူကြားမှာ ယမင်းစိတ်ညစ်မယ် ဆိုတာ မောင်နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဥပဒေသမားတစ်ယောက် ကို ဒီလို လက်တစ်လုံးခြား လိမ်လည်သွားတာ မောင်မခံနိုင် ဘူး၊ သူ့လုပ်ရပ်နဲ့တူညီတဲ့ပြစ်ဒဏ်ကို ခံစားစေရမယ်”

သူ့စကားကိုကြားတော့ ယမင်းလွန်စွာ စိတ်ညစ်သွား သည်။ မင်းမောင်ကား...။

တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်မျက်နှာ၊ ဆင်းရဲလှသည် လူတန်းစား...။

သို့ပေမယ့် မရိုးဖြောင့်သောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ငွေရှင်ဂုဏ်ရှင် တို့ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်အမှားလမ်းကြောင်းပေါ်က လူ တစ်ယောက်၊ ကိုတင်မောင်ဆွေမှာမူကား...

ငွေရှိသည်၊ ဂုဏ်ရှိသည်၊ နယ်ချဲ့တို့လက်အောက်၌

ကျရောက်နေသည့် မြန်မာလူမျိုးတို့ကို ဥပဒေပညာဖြင့် အကာ အကွယ်ပေးသူဖြစ်ပြီး လမ်းမှန်ပေါ်က လူတစ်ယောက်...

ဆန့်ကျင်ဘက် လူနှစ်ယောက်၏ ထိပ်တိုက်တွေ့မည့် လားရာဆီသို့ အဟုန်ပြင်းစွာ ချီတက်လာနေပြီ။ အလွန်ကြီးမား သော ပေါက်ကွဲမှုကြီးတစ်ရပ်မှာ မကြာခင် ပေါ်ပေါက်လာပေ တော့မည်။

“ကံကြမ္မာရယ် ဘယ်အညိုးနဲ့များ ရက်စက်စွာ တိုးဝင် လာခဲ့တာလဲ”

အခန်း (၁၀)

ဆန့်ကျင်ဘက် ဝိရောဓိများထဲက အမှန်တရား

တကယ်ပင် ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ခဲ့ကြသည်။
အမှန်တရားဘက်တော်သား ကိုတင်မောင်ဆွေသည်
မင်းမောင်ရှိရာ ဆေးရုံသို့ သွားခဲ့သည်။

“မင်းမောင်... မင်းနဲ့ငါ စာရင်းရှင်းစရာရှိလို့ ငါ
လာတာ”

“ကြိုက်တဲ့အချိန် ကြိုက်တဲ့နေရာ မရွေးဘူး ဝတ်လုံ
တော်ရမင်း ချိန်းပါ”

“မင်းက ဒီလိုစိမ်ခေါ်မှုနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်လိုက်တာပေါ့
ဟုတ်လား”

“လူတစ်ယောက်မှာ သူ့ရဲ့ရည်မှန်းချက်တစ်ခု ရှိတယ်။
အဲဒီရည်မှန်းချက် မပြည့်စုံသေးဘဲ ကျုပ်မသေချင်သေးဘူး။

ဘဝရဲ့အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားဘို့လှေကားလိုတယ်။
လှေကားတက်ပြီး စွန့်ပစ်တာ အပြစ်လား”

“ဒါဆို မင်းဆိုလိုတာက ဘုရားပြီးငြိမ်းဖျက်တဲ့သဘော
ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘိလပ်ပြန်ဝတ်လုံတော်ရမင်းပဲ။ သဘောပေါက်
မှာပါ”

“အေး... ပေါက်တယ်။ အခုပဲ မင်းဟာစိတ္တဇဝေဒနာ
ရှင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါက်တာ ဂုပ္ပတားကို သွားပြောပြမယ်”

“ဒေါက်တာဂုပ္ပတားဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးပြီးမှ
စိတ်ရောဂါရှိပါတယ်လို့ မှတ်ချက်ချထားတာကို သူ့လက်နဲ့ပြင်
မတဲ့လား။ လုပ်ရရင် စမ်းကြည့်လိုက်ပါ”

“ရတယ်လေ”

ကိုတင်မောင်ဆွေက ဒေါက်တာဂုပ္ပတား၏အခန်းသို့
သွားခဲ့သည်။

“ဝတ်လုံတော်ရမင်းပါလား ထိုင်ပါ။ မောင်မင်းမောင်
ကို လာကြည့်တယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဝတ်လုံတော်ရမင်းကို ကျွန်တော်တော့ အလွန်ခဲ
ချီးကျူးပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ”

“ကိုယ့်ရဲ့အမှုသည်တစ်ယောက်ကို အမှုကလွတ်သွား
တာတောင် ကျန်းမာရေးကိစ္စအထိ လိုက်ပြီးကြည့်ရှုဆောင်ရွက်
ပေးလို့ပါပဲ”

“ခင်ဗျာ”

ကိုတင်မောင်ဆွေတစ်ယောက် ပြောမည့်စကားကိုယ်
မည်သို့ဆက်၍ ပြောရမှန်းမသိတော့ပေ။ ဤသို့ထင်ထားသည့်
ပါရဂူကြီးတစ်ယောက်ကို မင်းမောင်အကြောင်း မည်သို့ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပြောရမည်နည်း။

မတတ်နိုင်ပါ။ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ပြောပြမှ ဖြစ်ချိမ့်မည်

“ဒေါက်တာ မင်းမောင်ဟာ အမှုကတရားသေလွတ်
လိုက်တဲ့အခါမှာ သူဟာ ဦးမြမောင်ကို သူတကယ်သတ်ခဲ့တယ်
ဆိုတာရယ်၊ သူ့မှာ စိတ်ရောဂါမရှိဘူးဆိုတာရယ်ကို ကျွန်တော်ကို
ဝန်ခံခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို သေသေချာချာပြန်ပြီး စစ်ဆေး
ကြည့်ပါ”

ကိုတင်မောင်ဆွေက အလေးအနက်ထားကာ ပါရဂူကြီး
အား ပြောကြားလိုက်သည်။ သည်တွင် ဒေါက်တာ ဂုပ္ပတားမှ
သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း...။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဒါများ ဝတ်လုံတော်မင်းရယ်
ဘယ်စိတ်ရောဂါသည်ကမှ သူဟာ စိတ်ရောဂါရှိတယ်လို့ မပြော
ဘူး၊ လူကောင်းလို့ပဲ ပြောတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးဒေါက်တာ... သူတကယ်သတ်တယ်...
သူ တကယ်မရူးဘူးလို့ သေသေချာချာပြောတာ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ လူကောင်းတစ်ယောက်
က ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် လည်ပင်းကြီးကွင်းစွပ်မယ်လို့ဝက်ချက်
ကို ပြောပါ့မလား၊ ဒီအတွက်နဲ့တော့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူ့ကို
ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းဆေးကုပေးပါ့မယ်၊ စိတ်ချလက်ချသာ
ပြန်ပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

လူ့ယဉ်ကျေးတို့နယ်မြေတွင် မည်သို့မျှ တင်ပြခွင့်မရ
ခဲ့သည့်အတွက် လှည့်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ပါရဂူတစ်ယောက်၏
မှားယွင်းသောဆုံးဖြတ်မှုကို ပညာရှင်တည်းဟူသော ဂုဏ်ဗြပ်

တွေ ခြံရံနေသည့်အတွက် ပွင့်လင်းစွာမပြောနိုင်ဘဲ အားနာစွာ ဖြင့် ပြန်ခဲ့ရသည်။

“နေရစ်တော့ မင်းမောင်၊ ဒီတစ်ခါလည်း မင်း နိုင်သွား ပြန်ပြီ”

ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ ဤသို့ခံပြင်းစွာ တီးတိုးရေရွတ် လိုက်သည်။ တရားဥပဒေအရလည်း ဤအမှုတွင် တရားသေ လွတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အမှုသစ်တစ်ဖန် ဖွင့်ခွင့်မရှိတော့ပေ။

တရားဥပဒေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရောဂါဗေဒဆိုင်ရာ ဖြင့်လည်းကောင်း ဘဝတက္ကသိုလ်မှာတက်ခဲ့သည့် မင်းမောင်က ကိုတင်မောင်ဆွေအား အနိုင်ယူခဲ့ပြီ...။

သည်လိုဖြင့် တစ်လခန့်အကြာတွင် ကိုတင်မောင်ဆွေ ဖိတ်ခေါ်ခန်းသို့ မင်းမောင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ... ကျွန်တော်ဆေးရုံက ဆင်းလာပါပြီ”

“အစကတည်းက ဆေးရုံတက်ဖို့မှ မလိုတာ”

“ကျွန်တော် အပြင်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်ပါ တယ်ဆရာ”

“ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ပြီးမှ ပြစ်ဒဏ်ကို မခံချင်လို့

မရဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့အပြစ်ကို တစ်နည်းနည်းဖော်ထုတ်ရမှာပဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ တစ်သက်လုံး အဖိနှိပ်ခံဘဝနဲ့ နေလာခဲ့တာ အခုမှ ဘဝကို ပြန်လည်တည် ဆောက်ရမှာဖြစ်လို့ ဆရာကို လာပြီးတောင်းပန်တာပါ”

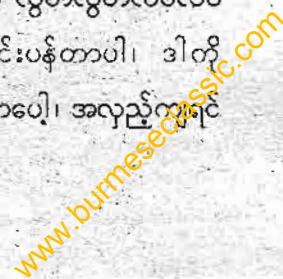
“ကျုပ်ဟာ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်ပေးတဲ့ ဥပဒေပညာရှင်တစ်ယောက်မို့ အမှားကိုကျူးလွန်ပြီး မခံရဲတဲ့ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးရဲ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ရုံးခန်း ထဲက အခုထွက်သွား”

ကိုတင်မောင်ဆွေက မင်းမောင်ကို သူ့ရုံးခန်းမှ မောင်း ထုတ်လိုက်သည်။ သံညာတွင် မင်းမောင်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထပ်တွေ့ကြရဦး မယ်ထင်ပါရဲ့”

“ရတယ်လေ... ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာ ဘယ်တော့လဲ အချိန်မရွေးဘူး ကြိုက်တဲ့နေရာပြော လာခဲ့မယ်”

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဘဝကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေလို့ ခင်ဗျားကို လာပြီးတောင်းပန်တာပါ၊ ဒါကို လက်မခံဘဲ စိမ်ခေါ်တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ အလှည့်ကျရင်

မနွဲ့စတမ်းပေါ့ဗျာ ဟား...ဟား...ဟား”

“တောက်”

မင်းမောင်က ပြောပြောဆိုဆို တဟားဟားရယ်မောရင်း ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ ပြင်းထန်စွာ တောက်ခေါက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မင်းမောင်လို လူတစ်ယောက်နှင့်ဖက်ပြိုင်ပြီးစီမံခေါ်ခွင်းပင် သူကအတွက် သိက္ခာကျစရာဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျေးဇူးတရားကိုလည်း နားမလည်သည့်အပြင် သူ့ကိုယ်ကိုအတွက် အတ္တကြီးမားသည့် မင်းမောင်၏အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ဒေါသအလိပ်လိပ်ထွက်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ယမင်းသည် သူမ၏ကားကလေးနှင့် ရုံးရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ရာ မင်းမောင်အား ရုံးပေါ်မှဆင်းလာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“မင်းမောင်...နင်ဘယ်ကို လာတာလဲ”

“မင်းရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းကြီး ဦးတင်မောင်ဆွေဆီကို လာခဲ့တာ”

“အစ်ကိုဆွေနဲ့ တွေ့လား”

“တွေ့တာပေါ့”

“နင်တို့ ဘာဖြစ်ခဲ့သေးလဲဟင်”

“ကားစီးရင်း ပြောကြတာပေါ့ နင်ဒရိုင်ဘာကို အိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါ။ ဒီကားကို ငါမောင်းမယ်”

ယမင်းကလည်းမင်းမောင်ကို ယုံကြည်သည်။ မင်းမောင်မှာ သူမ၏ဒရိုင်ဘာရှေ့တွင် အခြားသူများ မသိစေလိုသည့် စကား မပြောလို၍ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးထင်ကာ...

“က...ဦးလေး...အိမ်မှာပြန်စောင့်နေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

ဒရိုင်ဘာအား ထားခဲ့ကာ အင်းယားကန်ဘက်သို့ ကားမောင်းလာခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သား ရေစမ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ပြီးနောက် ကိုတင်မောင်ဆွေနှင့် စကားများသည့် အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့သည်။

“ငါအခု ဆေးရုံကဆင်းလာခဲ့ပြီဆိုတော့ ငါ့ဘဝ လွတ်လပ်သွားပြီပေါ့။ အဲဒါကို ကိုတင်မောင်ဆွေကို ရှေ့ဆက်ပြီး မနောက်ယုက်ဖို့ လာပြောတာ၊ သူ့လက်မခံဘူး”

“အေး...သူက ဥပဒေကို အလွန်လေးစားတဲ့သူတစ်ယောက်ဆိုတော့ သူဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်မှန်း ငါသိတယ်”

“ဒါဆို သူ့အကြောင်းထားလိုက်ပါတော့ဟာ နင့်ကိုပဲ ငါတစ်ခုမေးမယ်၊ နင်ငါ့ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ နင့်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ငါကနေရာယူပြီးသားပဲ”

“မင်းမောင်ရယ် နင့်ကို မချစ်ပါဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

“ငါသိပါတယ် နင်က ရိုးသားတဲ့အချစ်ကို ငွေဂုဏ်ရာထူးဂုဏ်နဲ့ လဲလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး နင်မှားနေပြီ”

“ငါကတော့ မိဘလည်းမရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာအားလုံးဟာ နင့်အတွက်ပဲ၊ နင့်ကြောင့် ငါအသက်ရှင်နေတာ”

“ဒုက္ခပါပဲ မင်းမောင်ရယ်”

“အားလုံးအဆင်ပြေသွားအောင် ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ပြောလေ”

“နင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ အဝေးဆုံးနေရာကို ပြေးမယ်၊ အဲဒီမှာ

နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်မယ်၊ နင်ဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး၊ ဘယ်လောက်ကြမ်းတဲ့အလုပ် ဖြစ်ပါစေ ငါလုပ်ပြီး နင့်ကိုငါလုပ်ကျွေးမယ်”

“မင်းမောင် ငါတို့ဟာ စိတ်ကူးယဉ်ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ဘူး”

“နင်သာ ငါ့နောက်လိုက်လာရင် ပွဲပြီးပြီ၊ ငါ့ဘဝလည်း လွတ်လပ်သွားမယ်၊ ငါချစ်တဲ့သူနဲ့လည်း အတူတူနေရမယ်၊ ကိုတင်မောင်ဆွေက နင့်ကိုလွမ်းရင် ခဏပေါ့၊ သူ့ဘေးနားမှာ မိန်းမလှကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ”

“နင်ပြောတာတွေ တစ်ခုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး မင်းမောင်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နင်တစ်ယောက်တည်း အဝေးဆုံးနေရာကို ထွက်သွားလိုက်ပါ။ နင့်မှာငွေမရှိရင် ငါပေးမယ်”

“ငါလိုချင်တာ ငွေမဟုတ်ဘူး နင့်ကိုပဲ”

“မင်းမောင် ငါဟာ လွတ်လပ်တဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ စေ့စပ်ထားပြီးသားနော်”

“စေ့စပ်တာ လက်ထပ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ နင့်ကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်နော်၊ စေ့စပ်ရုံမကလို့ နင်ယောက်ျား ဘယ်နှစ်

ယောက်ရရ ငါ့ဆီပြေးလာရင် ငါယူမှာပဲ၊ နင့်ကိုငါ အဲဒီလောက် ချစ်ပါတယ် ယမင်းရယ်”

“မင်းမောင် နင့်စကားတွေ လွန်လာပြီ ငါပြန်တော့ မယ်”

“အေးလေ နင်စဉ်းစားဖို့ပြောတာ အချိန်ရှိပါသေးတယ်၊ နင်လက်မထပ်ခင် အချိန်အထိပေါ့”

“ငါ့ရဲ့သဘောထားကမပြောင်းဘူး မင်းမောင်”

ထိုသို့ပြောရင်း ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

အင်းယားကန်မှအထွက်တွင် ...

“ဟော...ဟိုမှာ ... အစ်ကိုဆွေရဲ့ကား”

ကိုတင်မောင်ဆွေ၏ကားမှာ တစ်ဖက်လမ်းမှ မောင်း လာသည့်အတွက် ယမင်းက လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ကိုတင်မောင် ဆွေက လှမ်းအကြည့်တွင် ယမင်း၏ကားပေါ်၌ မင်းမောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ...

ကိုတင်မောင်ဆွေက လွန်စွာစိတ်ပူသွားပြီး...

“ယမင်း...ကားပေါ်က ဆင်းခဲ့”

“ဟု လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ကား၏စက်သံများ ဆူညံနေသည့်အတွက် ယမင်းက ကောင်းစွာမကြားရချေ။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုသကဲ့သို့ မင်းမောင်က ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်သွားသည်။

“ဝတ်လုံတော်ရကြီးရေ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဒီတစ်ပွဲလည်း ပြိုင်လိုက်ကြဦးနို့”

ပြုံးပြုံးကြီးပြောပြီး ကားကို ထောက်ကြန့်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ဆွဲ၍ ကွေ့လိုက်သည်။

မြို့ထဲသို့သွားရမည့်အစား မြို့ပြင်သို့ထွက်သည့်လမ်း ကြောင်းကို ကွေ့သွားသဖြင့် ယမင်းက...

“မင်းမောင် ဘာဖြစ်လို့ မြို့ပြင်ဘက်ကို ကွေ့လိုက် ဘာလဲ”

“နင့်ရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းက နင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ ဆိုတာ အကဲစမ်းချင်လို့”

“အစ်ကိုဆွေကို နင်ဒုက္ခမပေးသင့်ဘူး”

“ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲဟာ၊ ဒီအတိုင်းနေရင် ပျင်းစရာကြီး ခြေကြောင့် သွေးပူလှေကျင့်ခန်းလေး လုပ်ပေးတာ”

“နင့်ကြောင့် ခက်တာပဲ အစ်ကိုဆွေက ငါ့ကို အထင်ပွဲ

တော့မှာပဲ”

“ဟော...ဟိုမှာ နင့်ရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းကြီး ငါ့ကား
နောက်က လိုက်လာပြီ”

“ကားရပ်လိုက်ပါ မင်းမောင်”

ယမင်းက ထိုသို့ပြောလိုက်ရာ မင်းမောင်မှာ ပိုပြီးအရှိန်
ကို မြှင့်တင်၍ ကားကလေးမှာ အရှိန်ပြင်းစွာပြေးနေပါသည်။

“မင်းမောင် နင် ကားရပ်လိုပြောနေတယ်လေ”

“နင့်ဘဝမှာ ငါမောင်းတဲ့ကားကို တစ်ခါပဲ စီးခွင့်ရှိတာ
စီးစမ်းပါဟာ”

“နင်...ပေါ့ရွတ်ရွတ်မပြောနဲ့”

“ငါတော့ ဝတ်လုံတော်ရမင်းနဲ့ ကားမောင်းပြိုင်ရတာ
ပျော်တယ်ဟာ”

“နင်ကသာပျော်နေ ငါကတော့ စိတ်ညစ်လို့ သေ
တော့မယ်”

“တို့ငယ်ငယ်တုန်းက သူခိုးနဲ့ ပုလိပ် လိုက်တမ်းဖြေ
တမ်းကစားသလိုပေါ့ဟာ၊ အခုလည်း သူနဲ့ငါ ဘယ်လောက်
ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သလဲဆိုတာ ပြိုင်ကြတာပေါ့”

“နင် ကလေးမဆန်ပါနဲ့ဟာ၊ ဒီလိုပြိုင်လို့ ဘာအကျိုး
ထူးမှာလဲ၊ နင့်ရဲ့လောင်းကြေးက ဘာလဲ”

“လောင်းကြေးကတော့ သူ့အသက် ငါ့အသက်ပဲ၊
ဦးတဲ့လူ ယူကြေးပေါ့၊ ငါကလည်း ဒီလိုပြိုင်မယ်လို့ တစ်ခါမှ
စိတ်မကူးမိပါဘူး၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လမ်းပေါ်မှာ လာကြံ
တာတော့ ချက်ချင်းပဲ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့စိတ် ဝင်လာခဲ့တယ်။ အရှုံး
အနိုင်ကို နင်ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

“ငါဘာမှ ဆုံးဖြတ်စရာမလိုဘူး၊ နင်ကားကို ရပ်
လိုက်”

“အခုမှ ကားမောင်းလို့ကောင်းတုန်းရှိသေးတယ်၊ ရပ်ပေး
မှာပေါ့ဟာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ယမင်း၏ ကားကလေးမှာ လေးညှို့မှပစ်လိုက်သည့်
မြားတစ်စင်းနယ် ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်
နေသည်။

ထိုကားနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာအဝေးမှ ကိုတင်မောင်
ဆွေ၏ ကားကလေးမှာ နောက်ကလိုက်နေခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြင့်
ထောက်ကြန့်အလွန် ရာဘာတောကြီးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“မင်းမောင်က ကားကိုရုတ်တရက်ဆောင့်ရပ်လိုက်ပြီး ယမင်းလက်ကိုဆွဲကာ ရာဘာတောကြီးထဲသို့ ဝင်ပြေးခဲ့သည်။

“မင်းမောင် ... ငါမလိုက်ဘူး ငါ့ကိုလွှတ်”

“မလွှတ်ဘူးယမင်း၊ ဒီကောင်ကို နင်နဲ့များခေါ်မှ လိုက်လာမှာ သူသေရင် အားလုံးပွဲပြီးပြီ”

“မင်းမောင်ရယ် နင်အငြိုးက ကြီးလှချည်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်သေမှ အားလုံးအဆင်ပြေမယ်၊ ဒီမှာတွေ့လား သေနတ်”

မင်းမောင်က လိုင်စင်မဲ့ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်ကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး...

“ဒိုင်”

သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ပစ်ကာ...

“ဦးတင်မောင်ဆွေ ကျုပ်တို့နောက်ကို မလိုက်နဲ့ ကျည်ဆန်ကစောင့်ကြိုနေတယ်”

ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ ရုံးမှထွက်လာခဲ့သည့် မည်သည့်လက်နက်မှမပါသဖြင့် ရှေ့သို့ဆက်၍ မလိုက်ရဲပေ။ မင်းမောင်က ယမင်းကို ရာဘာတောကြီးထဲရှိ လွန်စွာအိုဟောင်းနေသော

နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဆီသို့ အတင်းဆွဲသွားခဲ့သည်။

နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်သို့တက်ကာ ကိုတင်မောင်ဆွေအလာကို စောင့်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် သေနတ်သံကြားသဖြင့် ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ထိုအနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သည်တွင် ကိုတင်မောင်ဆွေမှ ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား...

“ကျွန်တော်ဟာ ဝတ်လုံတော်ရတစ်ယောက်ပါ။ အခု လူဆိုးတစ်ယောက်က ကျွန်တော်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို ဖမ်းထားလို့ အကူအညီပေးပါ”

“ဝတ်လုံတော်ရမင်းကို အကူအညီပေးပါ့မယ်၊ သူတို့ အခုဘယ်မှာလဲ”

“ဒီရာဘာတောကြီးထဲ ဝင်သွားတယ်”

“ကောင်းပြီ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်ဆရာ”

ထိုသို့ဖြင့် ကိုတင်မောင်ဆွေနှင့် ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ရာဘာတောထဲသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

“ဟောဟိုမှာ အိမ်တစ်လုံး အဲဒီမှာ သွားပုန်းနေတယ် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ရာဘာတောထဲမှာတော့ ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ ဒီတော့ အိမ်ကြီးဆီကို သွားရှာရင် ကောင်းမယ်”

ကိုတင်မောင်ဆွေနှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့သားများသည် အိမ်ကြီး ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း လာခဲ့သည်။

ဤတွင် မင်းမောင်နှင့် ယမင်းတို့မှာလည်း...

“မင်းမောင် ငါ့ကိုပြန်လွှတ်ပါဟာ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နင်နဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲနေတာ မသင့်တော်ပါဘူး”

“ယမင်း နင့်ကောင်ကို ခံစားရစေချင်လို့ တမင် လုပ်တာ”

“ဒီအိမ်အိုကြီးက ကြမ်းတွေလည်း ဆွေးနေတယ်၊ ဒီမှာ ကြမ်းပေါက်ကျကျမှာတောင် ကြောက်တယ်၊ ငါ့ကို ပြန်ပို့ ပါဟာ”

“နင့်ရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းကြီး သေနတ်သမားနဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ ဘယ်လောက်သတ္တိရှိသလဲဆိုတာ သိချင်လို့...”

“ဒွင်း”

မင်းမောင်က သေနတ်ကို မိုးပေါ်သို့ထောင်ပြီးပစ်လိုက် သည်။

“နင် ရူးနေလားမင်းမောင်”

“အခုမှ ငါတကယ်ရူးနေပြီ၊ နင့်ကို ကိုတင်မောင်ဆွေ ရဲ့လက်ထဲ ပြန်မထည့်နိုင်တော့ဘူး”

“ငါ့ကို သနားပါမင်းမောင်ရယ်၊ ငါက နိုင်ငံကသိတဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒီသတင်းသာ သတင်းစာထဲ ပါလာရင် ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်လေမလဲ”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ အတူတူ နောက်ဖေးပေါက်က ပြေးကြ မယ်လေ”

“မပြေးဘူး ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဖေးပေါက်က ပြေးရ မှာလဲ”

ဤတွင်...

ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ အိမ် အောက်ထပ်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။

“အပေါ်တက်တဲ့လှေကားမှာ ခြေရာတွေ တွေ့တယ် အပေါ်ထပ်မှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးက ဤသို့ပြောလိုက်ရာ ကိုတင် မောင်ဆွေက ...

“ယမင်းရေ...မောင်လိုက်လာပြီ ဘာမှမကြောက်နဲ့”

ဟူ၍ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် မင်းမောင်မှ...

“မင်းရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းကြီးက မင်းကိုချစ်လို့ လိုက်လာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသက်ပေးချစ်သူ ဟုတ်မဟုတ် သိအောင် စမ်းသပ်ရမယ်။ အပေါ်တက်လာတာနဲ့ကို အပစ်ပဲ”

“မင်းမောင် သူတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါသည်းမခံဘူးနော်”

ယမင်းက ဟန်ကိုယုံဖို့ဆိုသလို ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

ထိုသို့ပြောနေစဉ်အချိန်တွင် ကိုတင်မောင်ဆွေက ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ လှေကားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ လှေကားမှ ခေါင်းပြုလိုက်သည်။ တပြိုင်နက် မင်းမောင်က...

“သေချင်တဲ့အကောင် တက်ခဲ့”

“ဒိုင်”

ထိုသို့ပြောဆိုကာ သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

ယမင်းမှာ မျက်စေ့များ ပြာဝေသွားပြီး စိတ်လွတ်သွားကာ...

“အစ်ကိုဆွေ ... မလာနဲ့ ပစ်လိမ့်မယ်”

မင်းမောင်အနီးမှ ပြုန်းခနဲထပြေးလာရာ...

“ဝုန်း”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ကြမ်းပေါက်ကျွဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကျသွားရာ...

“အမလေး”

အောက်သို့မကျစေရန် ကျိုးပဲ့သွားသောကြမ်းပြင်အောက်ဆင့်တန်းကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အောက်သို့ တိုက်ရိုက်ကျမသွားဘဲ တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေပါတော့သည်။ အပေါ်နှင့်အောက်ထပ်မှာလည်း ရှေးအိမ်ကြီးများ၏ တည်ဆောက်ပုံအရ ပေနစ်ဆယ်ခန့်မြင့်ပြီး အောက်ထပ်တွင် ပရိဘောဂများ၊ ထိုင်ခုံအစုတ်အပြတ်များ၊ သံစည်ပိုင်းအပြတ်များနှင့် ရှုပ်ထွေးနေပါသည်။

ယမင်းသာအောက်သို့ပြုတ်ကျသွားလျှင် အသက်ရှင်ရန် ကပ်ခဲ့လှသည်။ အနည်းဆုံးရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ပေမည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ မြန်ဆန်လွန်း၍ မင်းမောင်ရော ကိုတင်မောင်ဆွေပါ ကြက်သေ သေသွားသည်။

မင်းမောင်က ချက်ချင်း သတိရသွားပြီး...

“ယမင်း မလွတ်နဲ့ ကိုင်ထား”

၂၃၂ ◉ ဝိရိဋ္ဌေး

ဟူ၍ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

လှေကားထိပ်သို့ရောက်နေသော ကိုတင်မောင်ဆွေက
လည်း...

“ယမင်း မလွတ်နဲ့နော်”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် မင်းမောင်က...

“ဟေ့ကောင် တင်မောင်ဆွေ၊ မင်းမိန်းမ သေတော့မယ်
လာမကယ်ဘူးလား၊ မင်းလာတာနဲ့ ငါပစ်မှာနော် မင်းမိန်းမကို
ချစ်ရင် အသက်ပေးပြီး ကယ်လိုက်စမ်းပါ။ သတ္တိတွေ ပြုလိုက်
စမ်းပါ”

“ဟေ့ကောင် ငါလာကယ်မယ် မင်းဖယ်နေ”

“ကယ်တာနဲ့ အသေပစ်သတ်မယ်၊ ကယ်ချင်ရင် မင်း
အသက်မေးရလိမ့်မယ်”

ဤတွင် ယမင်းမှာလည်း ဆင့်တန်းကိုကိုင်ထားရသည်
မှာ လက်ညောင်းလာသည့်အတွက်

“အစ်ကိုဆွေ အမြန်လာပါ။ လက်အံသေနေပြီ၊ ပြုတ်
ကျတော့မယ်”

ဒိုယွန်းယုဉ်စာပေ

ဟူ၍ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ကိုတင်မောင်ဆွေမှာ အပြေးလာ၍ ကယ်ချင်သော်လည်း

မင်းမောင်၏သေနတ်ကြောင့် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

ယမင်းမှာ လက်အံသေနေပြီ ပြုတ်ကျလှလှ။

သည်တွင် မင်းမောင်မှာ ပုန်းနေရာမှ အပြေးလာ

ပြီး...

“ယမင်း... မကြောက်နဲ့၊ ငါ ဆွဲတင်လိုက်မယ်”

မင်းမောင်က ပြောပြောဆိုဆို ယမင်းကို လက်မောင်းမှ

ကိုင်ကာ အပေါ်ကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။

“ယမင်း”

ကိုတင်မောင်ဆွေက ဤသို့ ခေါ်ရင်း ယမင်းဆီသို့

အပြေးလာခဲ့သည်။

ဒိုယွန်းယုဉ်စာပေ

“မောင်”

ဟု ခေါ်ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြေးဖက်
လိုက်သည်။

“ယမင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မောင်”

ထိုစဉ် မင်းမောင်မှာ ကြမ်းပေါက်မှကျကျသွား၍ သွေး
အိုင်ထဲတွင် လဲကျကာ လူးလိမ့်နေသည်။

သူ ရထားသည့် ဒဏ်ရာများမှာလည်း မြင်မကောင်း

အောင် သွေးအလိမ်းလိမ်း ထွက်နေသည်။

သူ၏

နှုတ်မှလည်း...

“ယမင်း...”

အိုယွန်းယုဉ်စာပေ

“ယမင်း” ဟူ၍ အော်မြည်တမ်းတနေခဲ့သည်။

မင်းမောင်၏အသံကြားမှ...။

“ဟင်...မင်းမောင်”

သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲကျနေသည့် မင်းမောင်ဆီသို့ပြန်
လာကာ...

“မင်းမောင် နင့်မှာ သွေးတွေရွဲနေပြီ”

“ရပါတယ် ယမင်းရယ်၊ ဒီဒဏ်ရာလောက်ကို ငါမမူ
ပါဘူး”

“နင် ငါ့ရဲ့အသက်ကိုကယ်လိုက်တာပဲ မင်းမောင်ရယ်”

“ငါ့ကျေနပ်တယ်ယမင်း၊ နင့်အတွက် ငါအသက်စွန့်
ရလည်း ကျေနပ်တယ်”

“နင်...မသေရဘူးမင်းမောင်၊ နင့်ကို ငါဆေးကုပေး
မယ်လေ”

“နောက်ကျသွားပြီယမင်း၊ ဆရာကိုတင်မောင်ဆွေကို
ခေါ်ပေးပါ”

မင်းမောင်၏တောင်းဆိုမှုကြောင့်...

“မောင်ရေ...မောင့်ကို ခေါ်နေတယ်”

အိုယွန်းယုဉ်စာပေ

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ကိုတင်မောင်ဆွေက သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေသော မင်းမောင်အား ပွေ့လိုက်ပြီး

“ကိုမင်းမောင် ဘာပြောချင်သလဲ ပြောပါ”

“ကျွန်တော်ဟာ ဆရာအပေါ်မှာ မိုက်မိုက်မဲမဲ ကျေးဇူး ကန်းခဲ့ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့အတ္တကြောင့် ယမင်းကို ဆရာလက်ထဲက ဆွဲထုတ်ဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဆရာနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့မယ့်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီရဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင်ဟာ ယမင်းပဲ။ ယမင်းကို ဘယ်လိုရရ ရအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ သိမ်းသွင်းခဲ့ပါတယ်”

“ကိုမင်းမောင် ... ခင်ဗျားစကားမပြောနဲ့တော့ မောနေလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော် သိပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် မနေရတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ကိုမင်းမောင်ရယ်”

“တကယ်တော့ အမှန်တရားဟာ အမှားကို နိုင်စမြဲပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းကြီးနားလည်သဘောပေါက်

သွားပါပြီ။ ဒီပွဲမှာ ဆရာနိုင်သွားပါပြီ။ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အမှန်တရားဟာ မတရားမှုကို နိုင်တဲ့ပွဲပါပဲ”

“ကိုမင်းမောင်ရယ် ခင်ဗျားမရှုံးပါဘူး၊ ရှုံးတာက ကျွန်တော်ပါ ချစ်သူတစ်ယောက်အတွက် အသက်စွန့်ပြီးကယ်ဖို့ တွေဝေနေခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ရင်ထဲက ချစ်သူအတွက် အသက်စွန့်ပြီး အချစ်ကို ပြခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းဆိုတဲ့ပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တကယ်ပဲ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပါတယ်”

“ဆရာရယ် လောကကြီးမှာ အချစ်ကို ပြခွင့်ရတဲ့သူနဲ့ ပြခွင့်မရတဲ့သူပဲ ကွာခြားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ယမင်းအပေါ် မှာ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြခွင့်ရလို့ ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါကို ကံကြမ္မာလို့ပဲ မှတ်ယူပါတယ်။ ယမင်းကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ပါနော်။ ကျွန်တော်တော့ ဘဝခရီးရှည်ကြီးထဲက ထွက်သွားရတော့မယ်”

“မင်းမောင် နင်မသေရဘူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ ထာဝရသူငယ်ချင်းလေ”

ယမင်းက မင်းမောင်၏လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောလိုက် သည်။

“ယမင်း ငါသေခါနီးအချိန်မှာ နင့်ကိုတွေ့ရလို့ ငါသေ

ပျော်တယ်၊ ငါနင့်အပေါ်မှာ ဆိုးခဲ့မိုက်ခဲ့တာတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ။
ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ ထာဝရသူငယ်ချင်းနော်”

“အေးပါ သူငယ်ချင်းရယ်”

ပြောရင်း ပြောရင်း အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့
တဖြည်းဖြည်း ဇက်ကျိုးကျကာ လက်များပျော့ကျသွားသည်။
မင်းမောင်တစ်ယောက် သူ့အင်မတန်မှန်းတီးလှသည့် ပြိုင်ဘက်
ကိုတင်မောင်ဆွေ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် အသက်ပျောက်ခဲ့သည်။

“မင်းမောင်...နင်တကယ်ပဲ ငါတို့အားလုံးကို ထားခဲ့
ပြီလား”

ထိုသို့ပြောရင်းသူငယ်ချင်းအတွက် လွန်စွာစိတ်မကောင်း
ဖြစ်ကာ သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်မိုးများ တပေါက်ပေါက်
ကျလာခဲ့သည်။

ယမင်းမှာ လွန်စွာဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ရှိုက်ငိုရင်း...

“မင်းမောင်ရယ် နင်ဟာ သူများတွေအပေါ်မှာ ဆိုးခဲ့
မိုက်ခဲ့ပေမယ့် ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အလုပ်
နဲ့ပြပြီး အနိုင်နဲ့ပိုင်းသွားတာလား မင်းမောင်ရယ်”

သည်စကားမှာ သူမ၏အသည်းနှလုံးထဲမှ ပွင့်အံလာ
သည့် တီးတိုးစကားပင်ဖြစ်ချေသည်။ သည်အချိန်တွင် မင်းမောင်

၏အလောင်းကို ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များက သယ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။
သည်ကမ္ဘာမြေပြင်တွင် မင်းမောင်ဆိုသည့် လူသားတစ်ဦး
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ...။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အရာရာပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ချစ်ခြင်း
မေတ္တာတွေ အကြင်နာတွေအားလုံး ပေးခဲ့ပြီး လူ့လောကမှထွက်
ခွာသွားခဲ့သည့် မင်းမောင်အတွက် ယမင်းမှာ စိတ်မကောင်းခြင်း
ကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုတင်မောင်ဆွေက ယမင်း၏ခံစားမှုကို သိတတ်စွာ
သူမ၏ပုခုံးလေးကို ဖေးမစွာဖက်ထားကာ ထိုအိမ်ကြီးပေါ်မှ
ဆင်းလာခဲ့သည်။

တကယ်တော့...။

မင်းမောင်သည် အသက်ကိုစတေး၍ ယမင်းကို သူ
မည်မျှချစ်ကြောင်း သက်သေထူကာ နှလုံးသားပြိုင်ပွဲတွင် အနိုင်
ယူခဲ့သည်။ ဤလောကတွင်...

အလင်းနှင့်အမှောင်...

နေ့နှင့်ည...

အမှန်နှင့် အမှားဟူသော ဆန့်ကျင်ဘက်ဝိရောဓိတရား
များရှိကြသည်။ သို့ပေမယ့် လောကကြီးတွင် အမှန်တရားက

၂၄၀ ○ ဝိသုဒ္ဓိ

ရိုးစင်းသည်။ မင်းမောင်သည် ကနဦးမူလအစက ရိုးသားသော၊
အကြင်နာတရားရှိသော၊ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားသောသူတစ်
ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

လောကကြီးဝယ် ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကြောင့်
ဆင်းရဲခြင်း၊ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခြင်းတို့ကို အကြိမ်ကြိမ်ခံရသောအခါ
အတ္တတရားကြီးမားစွာဖြင့် ကောက်ကျစ်သော လိမ်လည်လှည့်
ဖြားတတ်သော၊ ဖြားယောင်းတတ်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာ
ခဲ့သည်။

အမှန်တရားဟု ထင်မှတ်လေအောင် မိမိဖတ်ရှုထား
သည့် စာပေများကို ခုတုံးလုပ်ကာ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပရိယာယ်
ကြွယ်ဝစွာ လိမ်လည်ခဲ့သည်။ လူသားအချို့က သူ၏ဖြားယောင်း
ခြင်းကို အမှန်တရားဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ...သူ၏နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ်ချိန်
တွင် အမှန်တရားသည် အမှားများစွာကို အနှိုင်းယူကာ နေတစ်စင်း
ကဲ့သို့ ထွန်းလင်းစွာပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီတကား...။

ဝိသုဒ္ဓိ

အိုယွန်းယုဉ်စာပေ

www.burmeseclassic.com